

SOĞUK II VEFA

BEDRİYE ZOBU

ÖNSÖZ

İnsanın hayalleri hayal âleminden gerçeğe doğru göç ederken, feryat edermiş o hayali akla düşüren etken.

O haldeyken zaman akmazmış. Halinden her daim muzdarip olan yelkovan, akrebi takip etmeyi keser; bağlı olduğu yerden kendini asarak intihar edermiş.

Kirli zihniyetlerin içinde yüzüp, temiz masumiyetle durulanan insanoğlunun düşünceleri, hayaller gerçekleşmezse kokar; kokunca kopar ve kopan yerinden hazinin dumanı yayılırmış. Dumanın isi düşüncelerin boğazını yakıp onu ciğeri sökülürcesine öksürtürken elinde bir demet papatyayla oradan geçen sitem kendi merhametine yenilirmiş.

Bir zamanlar zihnimin tozlu parkelerinde bir sağa bir sola mekik dokuyan, kendi beynimde yarattığım o sisli yolda arz-ı endam eden bir kız çocuğu vardı. O kız büyüdü. Kimine göre vefa kavramını bilmeyen, kimine göre soğuk sıfatını etine kemiğine nakşeden bir yazar onu ruhuyla büyüttü. Kalbinde büyüttü...

Zamanın örümcek ağı misali saran kollarında, ümitsizce umut dilenen insanları yalnız bırakmayın; onlara kucak açın. Hayaller fazla dayanmıyor, geçmiş geçmiş oluyor, geleceğin geleceği muamma. Şu an ki açık gözleriniz, iyi şeyler yapın; pişmanlık duymayın.

Kırıldıysanız affedin, kırdıysanız özür dileyin. Kalp kırmanın bedeli ağır, hissiyatı acı. Bu yazar ve bu yazarın okurları hep bir kedere kiracı.

Vefa,

Herhangi bir yerden geçerken kitabı gören, eline alıp inceleyen, birkaç satır dahi olsa okuyan, bunun yanı sıra her bir kelimeyi kalbine sindiren okurlara...
İlk kitabın güzel okurlarına ve güzel adamın naçizane Çirkin'lerine...
Yazarın ailesine, bilakis yazarken önüne taş koyanlara, birlikte gülüp ağladığı dostlarına, arkadaşlarına, derdini dinleyenlerine
ve
ondan yardım isteyenlere ithaf edilmiştir.

KAKTÜS YAYINLARI

“Bu geceler hep mi sen olur?
Çıkıp gelen bu adımlar seni hatırlatır?
Görünen her yüz seni andırır...
Koşan bu adımlar senin mi?
Geldin mi?”

Selvi KASAP

KAKTÜS TEAM

Hisler körelir.

Köreldikçe naçiz vücutta dans etmeye kalkışan ruhun etrafı kötülüğün demirden dikenleriyle çevrelenir. Her bir diken yastır ve mutluluğun katline en vefasız şekilde, acımasızca mührünü basmıştır.

Hisler köreldikçe, ruh kötülüğe meyleder. Kötülüğe mahkûm edilmenin zorunluluğuyla yüzleşen ruh, vücudu terk eder ve o insanlar halk arasında 'ruhsuz' sıfatına layık görülürler.

Kötülüğe direnen ruhun merhameti vücudun ısısını düşürür ve insan üşür. İnsanın içini titreten o hisse *soğuk* dediler.

Şunu kimse bilmedi: Herkesin bir soğuğu vardı.

Kalbinde.

Kalbinin en ince, en kırılgan yerinde.

Bilmediler, bilmedikleri gibi gaddarca reddettiler. Hâlbuki soğuk, insanı kendine getiren, gerçeğin ciddi bir şekilde çizilmiş karikatürüdür.

Belki de soğuk, vefasını yitirdiği için bu denli üşütür.

Kim bilir?

Ruhun kolları demirdendi; kalbiyse kadifeden. Böylesine sert görünüşlü bir varlığın sımsıcak bir kalbi vardı. Bu her insanda böyleydi; fakat bazı insanlar o kalbi soğutmuş ve soğuyan kalbi kendilerinden en uzak mevkiye göndermişlerdi.

Bu insanlara 'kalpsiz' derdik. 'Anlayışsız' derdik. Bu insanların bizi anlamadıklarından yakınır, haftalarca ardı arkası kesilmeyen acılar çekerdik.

Uğruna şiirler yazılan, yazdıran, yazılmasını hak eden bir insan mıydım? Yazıldı diyelim, o şiir sonsuzluğa terfi eder miydi? Kalbin onu yaşatacağı barizdi, ama zaman o şiiri kabul eder miydi?

Zamanla kelimelerim buz tuttu ve ütopyama kar yağdı. Oradaki insanlarımın her biri karlar altında kaldı.

Donan kelimelerden biri kırıldı, o kırılan parça *kalbimi* parçaladı.

Güzel adama o notu bırakıp, evinin kapısını kapatırken kulağımda büyük bir yankı elde eden kilidin dilinin yuvasına otururkenki sesi güçlüydü. Evin kapısına sırtımı verip sokağa adımımı atarken sönük bir maviye kucak açan gökyüzü, büyük bir hengâmeyle üzerime devrildi.

Sözcüklerin kan kustuğu bu yer, aynı zamanda güçlü paragrafların birbirini parçaladığı yerdi. O yerden iki adım öteye gidemedim.

Çekip gitmek kolaydı, beynini kaldırımın köşesine bıraktığında.
Bırakmak da kolaydı, arkanda bırakacak biri olmadığında.

Hiçbir şey olmamış gibi çekip giden, kalpleri hunharca katlederek bırakanların bu hayatta mutlu olacağına inanmıyordum. Zamanla bu manç alev aldı; hislerimi sıcaklığında kurutarak bana o sonsuz vefayı bıraktı.

Vefa, benim ütopyamın adıydı.

Hiçbir insanın el sürmediği ve süremeyeceği dünyamın insanları, kirli dünyadan bir cuma günü giden insanlardı.

Ütopyamın bir kalkanı yoktu; koruması, özel gücü... yoktu. Ama hemen ilerisinde buzdan duvarlara sahip olan bir adamın ütopyası vardı. O ütopyayı koruyan duvarların gücü, benim ütopyamı da koruyordu.

Adımlarıma can verip o yerden hemen uzaklaşmak istedim. Onun olmadığı her yerde onun kokusu vardı. Görmesem de, kendi kendime bu hastalıklı ilişkiyi bitiremesem de, yokluğunun etkisi varlığı kadar yüksek derecedeydi.

Kaldırımı soğuk esintinin eşliğiyle adımlarken arkama hiç dönüp bakmadım.

Bakamadım.

Kısa bir süre sonra sokak, arkadan gelen bir arabanın motor sesiyle kendine geldi. Bu ses, bütün çabalarımı darmadağınık bir hale getirdi; ayakta tutan bütün hayallerimi alaşağı etti.

Ömrümü arşınlayan hayallerim, hadlerini bilmedikleri bir evreye doğru giderken, geriye hayalden başka bir ben kalmamış hale geldiğinde hayal etmeyi bıraktım.

Sokağın köşesindeki dönemeçte pes ettim. Arkama dönüp baktığımda arabasını kilitlerken gördüğüm onun bu hali, belki de onun en masum, en habersiz anlarından biriydi.

Gençliğimi telef etmeyi amaçlamış ruhuma pranga geçirdikten sonra Baran bana ilgisini verdi. Güvenini de bana emanet ettikten sonra ütopyam yıkıldı.

Güzel adamın o buzdan kaleleri koskocaman bir ütopyayı darmadağın etti. Enkaza bakmamamı sağladı, enkazımı da yine kendisi toparladı.

Sıkmaktan damarları belli hale gelen bir çift yumruğun sert, kahverengi toprağa attığı birkaç yumrukla gökyüzü, siyah bir pelerine sarıldı.

Karanlığa bürünen şehirde bana bambaşka bir ütopya yarattı.

KAKTÜS TEAM

"Sana da mı çıkmaz bir sokağa bıraktıktan sonra
yolun açık olsun dediler?"

"Gitmek sadece bir eylemdir; unutmak ise kocaman bir devrim," demiş Nazım Hikmet RAN. Unutmayı büyük bir olay olarak ele almış şair. Almış ve *gitmekle* kıyaslamış.

Nazım, hiç gitmiş miydi Piraye'den? Sosyal medyada Piraye'yle ayrılışından sonra perişan hale gelen Nazım'dan bahsedildiğine şahit olmuştum çoğu kez. Ama hiç kimse şunu düşünmemiş gibiydi: Piraye, sevdiği adamın kendinden sonraki kadınlara da şiir yazmasına üzülmemiş miydi?

Nazım'dan sonra hiçbir yere bu konuyla ilgili konuşmayan ve bir daha kimseyle evlenmeyen bir Piraye geçmiş bu edebiyatın tozlu satırlarından. Bir de kendini zorlamasına rağmen kimseyi sevemeyen, erkeklerin hepsinin güvensiz olduğu tecrübesini tatmış, Raif Efendi'nin kürk mantolu Madonna'sı... nam-ı diğer *Maria Puder.*

Peki ben bu iki kadının hangisine daha yakındım? Ortadayım desem, değildim; Piraye gibi sükûnetimi koruyabilir miydim, bilmiyordum; Maria gibi olup ileride beni gerçekten seven birine rastladığımda onun aşkına inanmazlık yapar mıydım, bilmiyordum.

Baran'ın evine bıraktığım not, bu kararı vermemi kolaylaştıracaktı. Ya Piraye gibi sükûnet kelimesini birebir yaşatacaktım ruhuma, ya da Maria gibi olup kendimi kapatacaktım. Tabii bu

ihtimaller Baran gelmezse olacak ihtimallerdi. Gelirse başımla beraberdi; kalbimi onaracağını biliyordum.

Annemle yaptığımız çilekli pastanın bir dilimini evin balkonunda ayaklarımı uzatmış yerken, yoldan geçen arabalar dikkatimi çekiyordu. O arabalardan birini, onun arabasına benzetiyor, anlık heyecanlanmalar yaşasam da, panik ataklar geçirsem de, bu uzun sürmüyordu. Çünkü yoldan geçenlerden hiçbiri Baran olmuyordu. Sabahtan bu yana -Baran'ın evinden geldiğimden beri- belki yüz defa Onay aramıştı. Açmamıştım, açmayacaktım da.

Şu sıralar içimdeki ruh, en özgür zamanlarını yaşıyormuş gibiydi. O varken, her şey güzeldi; güzel olmaya mahkûm gibiydi. Yokken, sıkıcıydı; hazindi ama özgür hissettiriyordu.

Tabaktaki pastadan bir lokma alıp ağzıma attım. O sırada evin önünde bir araba durdu. Hızlı bir nefes alınca ağzımdaki pasta parçası nefes borumа kaçtı. Nefes alamayınca peçeteyi ağzıma bastırdım.

Arabanın kapısı açıldığında öksürük nöbetim durdu. Arabadan Baran inince tekrar nüksetti. Arabanın kapısını kapatırken öksürük seslerimi duymuş olacak ki, yukarı baktı. Siyah camlı güneş gözlüğünü de gözünden çıkarınca göz göze geldik.

Zor bela ayağa kalkıp içeri girdim. Dün gece annemin getirdiği tepsideki su bardağı başucumdaki şifonyerin üzerindeydi. Bir yudum alınca daha iyi bir hale gelmiştim. Bardağı yine yerine koyup aynada kendime baktım. İdare eder bir halim vardı, gerçi o benim daha kötü hallerime de şahit olmuştu.

Ancak bu kadar avutabiliyordum kendimi. Bundan ötesi kendini kandırmaya girecekti, bunu bildiğimden aynaya bakan yönümü kapıya çevirdim.

Aşağı inip dış kapıyı açtığımda tam karşımdaydı. "Hoş geldin." Yana çekilip içeri geçmesi için yer tanıdım.

"Hoş buldum," dedi içeri girerken. "Balkonda mı beni bekliyordun beni?"

Ben seni çok bekledim adam.

Yine olsa yine beklerim.

"Yoo," dedim umursamaz bir tavırla. "Pasta yiyordum." Güldü. Samimi bir gülümseme oluşu içime güneş gibi doğdu. O güneşin sıcaklığı kalbimi ısıttı. "Pek yiyemiyorken gördün, ama olsun."

Ama kalmadı mecalim.

Afiyet olsun gibi klişe bir cümle bekledim ama, "Pasta neli?" diye sordu.

"Çilek."

"İyi bari, çikolatalı değilmiş." O kırmızı, ikaz lambaları tekrar yanmaya başladı. Baran'ın olumsuz özelliklerinden biri de çikolatayı sevmemesiydi. Ama olsundu, çikolata sevmemek suç değildi. Gerçi suç olsa, çikolata manyağı biri olacağını biliyordum. Mevzu bahis olan güzel adamsa, ondan her şeyi beklerdim. Artık.

"Geçsene."

"Anneni gördüm." Koltuğa doğru ilerledi. "Evde miydi?"

"Bugün işe gitmemişti. Ama telefon gelince gitmek zorunda kaldı."

"Düzeldi mi aranız?"

"Evet."

Televizyonun karşısındaki üçlü koltuğun kenarına oturup bana baktı. "Ne güzel."

Bir süre sessizlik oldu. Gelmesinin sevincini yaşayacak zamanım olmamıştı ama içim kıpır kıpırdı. Bir anda o kıpırtılar kesildi ve yerini endişe aldı. O endişenin bir parçası dilime yansıdı. "Sen neden hesabındaki bütün parayı çektin?"

Bana dönen bakışları bir an, nereden biliyorsun der gibi oldu. Bu ifadenin saniyeler içerisinde yüzünü terk edişini izlerken yavaşça kafasını salladı. "Annem." Cevap vermeyince iç geçirerek bakışlarını yere düşürdü. "İlerkesi, her şeyi arkamda bırakıp gidecektim."

Yanına oturdum ama söylediklerinden sonra o tarafa bakamadım. Az önceki üslubunun taklidini yaparak, "Ne güzel," dedim.

"Şaka yapıyorum, Çirkin. Ev içindi."

"Annen ve Sinem çok merak ettiler. Arasaydın bari."

"Annem. Sadece annem merak etmiş." Durdu. "Sinem'in hiçbir şeyden haberi yok. "

O kadar sıkkın bir ifadeyle bunu dile getirmişti ki, sormadan edemedim. "Ne oldu?"

"O kadar farklılaştı ki. Mutlu gibi ama değil; canı sıkkın gibi ama o da değil." Bakışlarını bana çevirdi. "Yakın gibi ama çok uzak."

"Seni korkutmak istemem ama..." Bir müddet sustum. "Dün seni bulamayınca annen beni aradı. Normalde Sinem arardı."

Kafasını salladı. "Biliyorum." Bir süre sessiz kaldıktan sonra sesli bir nefes verdi. Bugünkü konuşmalarımız net değildi. Cümlelerin üzerleri pusla çevriliydi. Her zaman direkt lafı söyleyen ama altında yorum arttıran güzel adam, bu defa üslubuna yenikti. "Ama bilmek yetmiyor."

"Yapabileceğimiz bir şey varsa yapalım."

"O Yüksel'i döversem rahatlayacağım gibi ama, hadi bakalım."

Gözlerimi devirdim. "Bence o zaman sen mutlu olursun, Sinem değil."

"Kızın gözlerinde sanki, "Beni kurtar," der gibi bir ifade var, Çirkin'im. Bunu ne yapacağız peki?" Sinem'i öz kardeşim gibi seviyordum. Onun o şen şakrak halleri gözümün önüne gelince bile güldüğüm oluyordu. Baran haklıydı; yakındık ama çok uzaktık. Dertlerimle olan hengâmeden onu uzak tutarak kurtarmak adına geri itmiştim ama şimdi anlıyordum ki, o da başka bir batağa saplanmıştı. O halde ona yardım ederdim; *kendime yardım edemediğim kadar.* "Neyse, kapatalım bu konuyu."

"Pekâlâ..." Duraksadım. Aklıma bir şey gelmeyince hâlihazırda bir soru sordum. "Pasta yer misin?"

"Yok, teşekkürler."

Yine olsa yine beklerim

"Yoo," dedim umursamaz bir tavırla. "Pasta yiyordum." Gülüdü. Sanırım bu gülüşüne ne olduysa içime güneş gibi doğdu. O gülüşün sıcaklığı kalbimi ısıttı. "Pek yiyemiyorken gördün, ama olsun."

Ama kalmadı mecalim

Ahiret olsun gibi bir cümle bekledim ama, "Pasta mı?" diye sordu.

"Çilek."

"İyi bari, çikolatalı değilmiş." O kırmızı, ikaz lambaları tek tek yanmaya başladı. Baran'ın olumsuz özelliklerinden biri de çikolatayı sevmemesiydi. Ama olsundu, çikolata sevmemek suç değildi. Gerçi suç olsa, çikolata manyağı biri olacağını biliyordum. Mevzu bahis olan güzel adamsa, ondan her şeyi beklerdim. Artık.

"Geçsene."

"Annem gördüm." Koltuğa doğru ilerledi. "Evde miydi?"

"Bugün işe gitmemişti. Ama telefon gelince gitmek zorunda kaldı."

"Düzeldi mi aranız?"

"Evet."

Televizyonun karşısındaki üçlü koltuğun kenarına oturup bana baktı. "Ne güzel."

Bir süre sessizlik oldu. Gelmesinin sevincini yaşayacak zamanım olmamıştı ama içim kıpır kıpırdı. Bir anda o kıpırtılar kesildi ve yerini endişe aldı. O endişenin bir parçası dilime yansıdı. "Sen neden hesabındaki bütün parayı çektin?"

Bana dönen bakışları bir an, nereden biliyorsun der gibi oldu. Bu ifadenin saniyeler içerisinde yüzünü terk edişini izlerken yavaşça kafasını salladı. "Annem." Cevap vermeyince iç geçirerek bakışlarını yere düşürdü. "Herkesi, her şeyi arkamda bırakıp gidecektim."

Yanına oturdum ama söylediklerinden sonra o tarafa bakamadım. Az önceki üslubunun taklidini yaparak, "Ne güzel," dedim.

"Şaka yapıyorum, Çırkın. Ev içindi."

"Annen ve Sinem çok merak ettiler. Arasaydın barı."

"Annem. Sadece annem merak etmiş." Durdu. "Sinem'in hiçbir şeyden haberi yok."

O kadar sıkkın bir ifadeyle bunu dile getirmişti ki, sormadan edemedim. "Ne oldu?"

"O kadar farklılaştı ki. Mutlu gibi ama değil; canı sıkkın gibi ama o da değil." Bakışlarını bana çevirdi. "Yakın gibi ama çok uzak."

"Seni korkutmak istemem ama..." Bir müddet sustum. "Dün seni bulamayınca annen beni aradı. Normalde Sinem ararmış."

Kafasını salladı. "Biliyorum." Bir süre sessiz kaldıktan sonra sesli bir nefes verdi. Bugünkü konuşmalarımız net değildi. Cümlelerin üzerleri pusla çevriliydi. Her zaman direkt lafı söyleyen ama altında yorum arttıran güzel adam, bu defa üslubuna yenikti. "Ama bilmek yetmiyor."

"Yapabileceğimiz bir şey varsa yapalım."

"O Yüksel'i döversem rahatlayacağım gibi ama, hadi bakalım."

Gözlerimi devirdim. "Bence o zaman sen mutlu olursun, Sinem değil."

"Kızın gözlerinde sanki, "Beni kurtar," der gibi bir ifade var, Çırkın'ım. Bunu ne yapacağız peki?" Sinem'i öz kardeşim gibi seviyordum. Onun o şen şakrak halleri gözümün önüne gelince bile güldüğüm oluyordu. Baran haklıydı; yakındık ama çok uzaktık. Dertlerimle olan hengâmeden onu uzak tutarak kurtarmak adına geri itmiştim ama şimdi anlıyordum ki, o da başka bir batağa saplanmıştı. O halde ona yardım ederdim; *kendime yardım edemediğim kadar.* "Neyse, kapatalım bu konuyu."

"Pekâlâ..." Duraksadım. Aklıma bir şey gelmeyince hâlihazırda bir soru sordum. "Pasta yer misin?"

"Yok, teşekkürler."

"Yesaydın iyiydi."

Kırık bir gülüş sergiledi. "İyi getir yiyelim, hadi." Gülümsemesine karşılık vererek ayağa kalktım. Ben mutfağa doğru giderken o da cebinden telefonunu çıkarmış, birine bir şeyler yazmaya başlamıştı.

Çilekli pastanın bir dilimini kesip tabağa koydum. Mutfaktan, "İçecek ister misin?" diye seslendim ama bu seslenişime yanıt gelmedi. İlk çekmeceden bir çatal alıp tabağın kenarına koyduktan sonra salona geçtim. "İçecek ister misin, diye seslendim ama duymadın."

Uzattığım tabağı elimden aldı. "Sen Onay'ın aramalarına cevap vermiyor musun?"

"Hayır." Gözlerimi kıstım. "Sana mı şikâyet ediyor?"

O an kareler birleşti. Ben, Baran'ın evini gezerken, onun telefonda yine biriyle mesajlaştığını görmüştüm. Onay, bu korkunç şakayı o zaman yapmasını istemiş olmalıydı. "Şikâyet değil de, ne oldu diye sormuş."

"Yaptığım şakadan sonra ikimizle de bir daha konuşmayacakmış, yaz. Yaz yaz." Yüzüme, ciddi misin der gibi, baktı. "Seninle konuşurum ama onunla katiyen konuşmayacağım."

"O bana böyle bir şaka yapmamı söylemedi. Sadece seni korkutmamı istedi."

"Tamam, korktum zaten. Söyle."

"Çirkin-"

Sözünü kestim. "Ne Çirkin ya?" dedim sert bir üslupla. "Ne Çirkin? İkiniz de hayal kırıklığına uğrattınız beni."

Elindeki tabağı orta sehpaya bırakıp kollarını açtı. "Tamam, boş ver, gel." Gözlerimin içine baktı. "Kötü olmayalım biz." Ona sarılmamı bekliyordu. Bu şekilde durup saatlerce sarılsam mı diye düşünemezdim. Belki de açık açık söylemeliydim. Belki o zaman benim için çok daha iyi olabilirdi. Parmaklarımdaki bakışlarımı ona çevirdim. Hâlâ bir atak yapmadığımı görünce kaşları havaya kalktı. Çekinerek yanına yaklaşıp ona sarıldım. "Özür dilerim."

"Affettim ben seni. Onu affetmeyeceğim." Saçlarımı topladığım için nefesi boynumu gıdıklıyordu. "Ve bunu yapma."

"Neyi?"

"Umut veriyor gibisin. Bu üzüyor."

"Umut mu?" Nazikçe beni geri itti ama elini belimden çekmedi. "Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Ya." Başımı eğdim. "Bilmiyorum. Ama dün sen yokken çok kötü hissettim. Bir ömür bu böyle gitmez."

Çenemi kavrayıp yine nazik bir hareketle onunla göz teması kurmamı sağladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey demek istemiyorum. Bak, ben bu ilişkiye hiçbir zaman, 'Ben platonik aşk yaşıyorum' diyerek bakmadım. Bir isim koymadım. Bunu yapan sensin. Ve dediğin gibi bu hastalıklı bir ilişki türü. Mağdur olan taraf benim. Hayali, ölümsüz kahraman da sensin. Sen bul."

"Seni-"

"Beni seviyorsun, biliyorum; bir insanın değer verdiği diğer insanı sevmesi gibi. Aşkıma ve bana da saygı duydun, bunun için çok teşekkür ederim. Tersleseydin belki şu an daha başka bir konumda ya da psikolojide olabilirdim. Yanımda durdun, yanımda oldun... Korudun, kolladın... çok teşekkür ederim. Ve özür dileyerek söylüyorum ki, çok dengesiz birisin Baran."

"Bunu herkes söyler, evet."

"Alışkanlıklardan kurtulmak zordur, bilirim. Ama bana biraz daha belli etsen bazı şeyleri."

"Mesela?"

"Ben, bizimle ilgili kötü bir düşünceye kapıldığımda öyle bir cümle söylüyorsun ki, benim anladığım anlama mı, yoksa daha başka bir anlama mı geldiğini anlayamıyorum."

"Ben pek açık konuşmam."

Başka bir cümleye geçecekken yine sözünü kestim. "Bunu kendini kötü hissetmen için söylemiyorum. Sorun bende, kapalı konuşunca yanlış yorumlayıp üzülüyorum ya da seviniyorum."

"Mesela şu an neyi açıkça söylememi istiyorsun?"

"Bu işin sonu nereye varır?" diye açık yüreklilikle sordum.

"Eğer sana dümdüz söylersem, o söylediklerimin doğrusunun ne anlamı kalır? Önemli olan senin yorumundur. O yorumladığın sözlerin bedeli de senin sınavındır." Pek sorumla alakalı değildi ama sanırım neden böyle yaptığını açıklamak istemişti. "Ben seni gerçekten seviyorum. Kaybetmekten korkacak kadar. Şu an Sinem için ne kadar endişeleniyorsam eğer, senin için de o denli endişe duyarım. Kaybetmekten korkmasam sana neden yemin edeyim? Bu işin sonunu düşünmekten ziyade, kendi duygularının geçici olup olmadığını düşün. Benim tarafım için kafa yormana gerek yok." Böbürlenen bir ifade takındı. "Bu taraf sana hayran."

"Güzel adam," deyip başımı boynuna gömdüm.

"Çirkin'im."

"Bu taraf için de sen endişelenme, olur mu?" Sesim boğuk çıkmıştı ama yine de anladı. "Bir de bana neden Çirkin dediğini söyle artık."

Güldü. "Hâlâ bunu merak ediyor musun sen ya?"

"Aslına bakarsan, her çirkin dediğinde merak ediyorum."

Yavaşça ayrıldı. "Aslında bir sebebe bağlı değil. Yani, öyle çok merak edilecek bir nedeni yok."

"Olsun."

Elini yanağıma koydu. "Baran'ın Sahil'i olduğun için."

"Baran'ın Sahil'leri çirkin mi oluyor?"

"Baran'ın ilk kez Sahil'i oluyor."

Gülümsedim. "Dediğinden böyle bir anlam çıktı mesela."

"Sevmeyi bilmiyorsun, dediğinde de farklı bir anlam çıkmıştı."

Ona baygın bir bakış attım. "Unutsan ölürsün, değil mi?"

"Ben de çok isterdim unutmayı. Hatta yaşadığım en küçük olayı bile. O zaman her şey daha kolay olurdu benim için."

"Neden öyle dedin?"

"Hatırlamak güzel bir şey değil."

Doğruydu. İyileri hatırlarken, kötüler akla geldiğinde iyilerin bir hükmü kalmıyordu. "Doğru," demekle yetindim. Aklını kurcalayan şeyler vardı. Burada benimleydi, ama sanki sadece sesi buradaymış gibiydi. "Aklını kurcalayan ne var?"

"Yarından sonra mangala gideceğim." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Daha itiraz edemeden, "Bu defa gerçekten gitmeliyim," dedi.

"Neden?"

"Gitmezsem hiç iyi şeyler olmayacak."

Beni götürür müydü acaba? Çok tehlikeli bir yer olduğundan söz etmişti. Götüreceğini hiç sanmıyordum ama yine de sordum. "Ben de gelecek miyim?"

Kafasını salladı. "Geleceksin."

Tepki veremedim. Öylece yüzüne bakmakla yetindim. Bir açıklama yapmayı hissetmiş gibi, "Tehlikeli bir yer olmasına rağmen beni götürecek olman... şaşırttı," dedim.

Yanımda o varken hiç korkmuyordum. Öyle ki, korku ondan korkuyor gibiydi. Onun yanı, kendimi güvende hissettiğim tek yerdi. "Tehlikeli ama sen yanımda olunca kendimi daha iyi hissediyorum. Özellikle mangalda dövüşeceksem sana daha çok ihtiyacım var demek oluyor bu da."

"Tamam o halde, ben de senin her zamanki gibi yanında olurum."

Bir süre yüzüme baktığı halde bir şey söylemedi. Baran, soğuğun ötesinde bir yere sahipti. Sanki hiç soğuk biri değilmiş gibiydi. Sıcak kalpli, güzel adamdı. Soğuk bile onun yanına bu denli yakışırken ondan çekiniyordu. Burnuma dokundu. "Dalma yine, dalma." Silkelenip kendime geldim. "Ne düşünüyorsun sen?"

"Hiç."

"Hiç?" Omuz silktim. "Hiçlik hiç düşünülür mü?" Sessiz kaldım. "Yalan söylüyorsun."

Onu taklit ederek elimi yanağına koydum. "Öyle çok merak edilecek bir şey değil."

"Bak ya," dedi kafasını geriye yatırıp gülerken. "Çirkin."

"Şapşal."

"Çirkin." Bu defa söylediği kelimenin telaffuzu güzelin zıttı olan çirkindi. Söylerken gözleri milimetrik biçimde kısılıyor ve dudakları pis olan bir şeyi seslendiriyormuş gibi bir hal alıyordu.

"Şapşal."

"Çocuksun çocuk." Geçmişte üzerine toprak attığımız bu sözüne karşılık, "Sen ne kadar büyüdün adam?" dedim.

"Büyümek güzel."

Bu sözünün ardına hemen kendi savunmamı ekledim. "Çocuk olmak da güzel."

"Başının etini yediğin bir adam olduğu için eminim güzeldir."

"Baran ya!" Omzuna vurdum.

"Efendim?"

"Öyle mi yapıyorum?"

"Yok, şaka yaptım," dedi ama hiç şaka yapıyor gibi değildi. Şaka yaptığını belirten en küçük bir ifade yoktu yüzünde. Öyle bir ifade bakışlarını teğet dahi geçmemişti.

"Öyle olsun." Orta sehpaya koyduğu pasta tabağını kaşlarımla işaret ettim. "Pastanı ye."

Dediğimi ikiletmeden, gülmeden, şaka yapmadan pasta tabağını eline aldı. Pastadan yanına koyduğum çatalla bir lokma alıp ağzına attı. Beğenip beğenmediğini anlamak için hareketlerini incelemek adına gözlerimi ondan ayırmıyordum. Yuttuktan sonra bana baktı. "Güzel olmuş, ellerine sağlık."

"Afiyet olsun. Sen olsan keki yakardın," diye dalga geçtim. İç mimara benimle ilgili bazı şeyler söylemesi ve evin içini o şekilde dizayn ettirmesi güzeldi. Fakat tavanı içime benzetmesine her ne kadar belli etmesem de içerlemiştim.

"Hiç şüphen olmasın," diyerek beni destekledi. "Kremayı da kıvamına getiremezdim. Su gibi olurdu."

"O kadar mı kötüsün ya?"

Bir lokma daha aldı. "Tahmin bile edemezsin."

"İyi bari zehirlenmemişsin bu yaşına kadar."

Güldü. "Annemin bu konuda çok çeşitli metotları vardı."

Gülüşüne karşılık verdim. "Dirayetli kadınmış. Benim böyle oğlum olacak... zapt edemem."

"Zapt edemediği için şirkette çalışmamı istiyor zaten. Maksadı gözünün önünde durmam." Ben bir şey söyleyemeden aramızdaki muhabbeti telefonunun zil sesi böldü. Koltuğun üzerine koyduğu telefonunu eline alıp ekranda yazan ismi görünce gülümsedi. "Hissettin mi be anne?"

"Annen mi?" dedim gülerek.

"Evet." Telefonu kulağına götürdü. "Alo?" Bir süre karşıyı dinledi. Telefonundan gelen o sönük ses çok sakindi, benimle konuşurken almış olduğu o telaş hali şu an sıfır çizgisindeydi. "İkinci günden bir şey olmaz. " Sesli bir nefes veren Baran'a baktım. "Tamam." Kafasını kaldırdığında bakışları birden beni bulunca anlık bir afallama yaşadım. . "Tamam." Telefonu kapattı. "Benim gitmem gerek."

"İşe mi?"

"Evet." Kısa bir an sessizce birbirimize baktık. Sonra sanırım bir şey söylemesi lazımmış gibi hissetti ve, "Pasta için teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim, afiyet olsun."

Ayağa kalkınca ben de kalktım. "Yarın şirkete gel istersen, bir ziyaret etmiş olursun."

"Dövüş günü de çalışacak mısın?"

"Hiç belli olmaz." İşaret parmağını bana doğru salladı. "Ama o dövüşte kesinlikle yanımda olman lazım. Her açıdan iyi olduğunu bilmem için."

"Pekâlâ." " Kafamı salladım. "Yine gel."

"Ben çalışan bir adamım; işim gücüm başımdan aşkın. Sen gel."

"Bakarız," dedim ama yine gelecekti, bunu biliyordum. Zaten geçen günkü gibi veda tarzı bir gidişi yoktu.

Giderken ardında kendinden biraz güzellik ve esenlikte bırakıyormuşçasına gitti bu defa. Beni onlara emanet edip de gitti. Güzelliğin kıyısına bırakıp, esenliği de başıma koruma olarak dikti. Ve bu, kıyıyı döven deniz dalgaları ayaklarımı ıslatıyormuş gibi hissettirdi. İyot kokusu esenliğin yanına oturup kolunu omzuna attı. Güzellik hiçbir zaman ortaya çıkmadı.

Baran'a kadar. İnsanların zihinlerinde canlandırdıkları ya da sevdikleri insanlara kadar.

Yine de tam anlamıyla güzelliğin aramızda dolandığını söyleyemezdim. Sadece gözlerini gösteriyormuş gibiydi. Belki de ipeksi saçlarıydı hissedilen. Bunu bilemezdik. Güzellik geçici değil, korkak bir şeydi. Ürkünce ya da ezilince derhal kaçardı. Kuytu bir yere pusmuş beklerdi. Kaçardı ama kaçtığı kadar güzeldi. Kaçtığı için güzeldi.

Uğruna iki kelam zor üflediğin insanlar mı güzeldi, yoksa üflemeye doyamadıkların mı? Zor olanların yalnızca sana kadardı sınırı, ama doyamadığının sokağın köşesindeki hiç tanımadığı insana kadar bir sonsuzluğu vardı. Çok zamanımı telef ettim ben, kelimenin kelime anlamını bilmeyen insanlar için. Buna rağmen üflemeye çalıştım esenlikli kelamlarımı yüzlerine, hazındı bunun diğer adı.

Martaval gecelerin ardından gelecek olan o ferah sabahlara taliptim. Hüznü özlemek isterdim, mutluluktan sıkılmak nasıl bir duygu bilmek isterdim. Tam olarak bilmiyordum ama hiç bilmiyor da değildim.

O günün sabahı kartlarımdaki bloke kalkmıştı. Dün sadece yarım gününü bana ayıran annem, bu sabah hiç olmadığı kadar erken işe gitmişti. Salona indiğimde kahvaltı hazırlanmış ve sessiz evin atmosferine iki lokma bir şeyler yedirmek ister gibi tost makinesinden gelen ekmek kokusu etrafta fink atıyordu. Camlardan birini açıp kokunun çıkmasını sağladım.

İştahım olmasa da birkaç bir şey yiyip masadan kalktım. Gün içerisinde kafamı yoracağım bir uğraş olmadığı gibi, dersim de yoktu. Bir süre televizyon izledim. Sabah haberleri

de ilgimi çekmeyince, masayı toplayıp kendi odama çıktım. Sükûnet bakiydi, gürültü baş gösterinceye kadar. Ablamın odasının önünden geçerken onu özlediğimi anladım. Vurmuştu, kırmıştı, yıkmıştı, parçalamıştı, ağlatmıştı ama ablamdı. Ne yapabilirdi tüm bunların ötesinde? Daha beter ihtimaller de vardı, onları yapmamıştı ama sanki onların da esintisini hissetmişçesine içim sızladı.

Artık güzel adam vardı. En hüzünlü günlerimin başyapıtını oluşturan ama derhal o yapıtı kırıp yerine benimle beraber başka bir katedral inşa etmeye çalışan bir adam; buzdan kaleleri kalbinin merkezinde yaşatan. Kalelerin altyapısı oldukça derindi, buzlarsa demirden bir zırh kadar sağlamdı.

O gün, onun gelişinin ve beni bırakmayışının verdiği mutluluğun vurucu etkisinin yanıma yoldaş oluşuyla son buldu. Bu son buluş, başlangıç görünümlüydü, öyle gelmişti.

Hani bir şeyden içinizden koparacak kadar acıyla vazgeçerdiniz, sonra size o şeyin yerini kat ve kat güzellikle dolduracak bir şans gelirdi... O şansı bulduğu zaman kaybetmemeliydi insanoğlu, tutmalıydı. Böyle sımsıkı tutmalıydı. Elinde avucunda ona güzellikle gelen nadir bahtiyar şeylerden biriydi zira. Bırakmamalıydı.

❧

"Bir kadının boynuna astılar, hırpalanmış yılları."

Kainat kadar derdinizin içinde boğulacak gibi olmuş muydunuz hiç? Peki o derya olan dertleri defedebilmiş miydiniz başınızdan?

Kimisine "evet", kimisine "hayır"dı değil mi? Karşılığı olmayan aşka tutulmuş bir kimsenin duyguları, aşkına karşılık bulmuş olan kimseye çocuksu gelirdi.

Anlamazdı; ama anladım der geçerdi.

Beni anlamadıkları her bir noktadan kırılmıştım ben. Kalbimin kırık yerlerinde oluşmuş oyuklar ve onarılan yerlerde izi kalmış anılarımın görüntüsü gözle görülür derecedeydi. Ne yaptıysam saklayamamıştım. Sonra bir adam girmişti hayatıma, bütün yaralarımı sarmak istemişti. Büyük çoğunluğunu tek bir sözüyle sarsa da, erişemediği yerleri de vardı kalbimin. Olsundu, sardığı kadarı kâfiydi benim için.

Şu an şirkette olmalıydı. Yanına gitsem kızar mıydı? Yok canım, neden kızacaktı? Dün, "Gel," demişti. Gitsem mi daha iyi olacaktı, yoksa gitmesem mi? Gitsem mutlu olacaktım, bu aşikârdı. Gitmesem ne denli bir yarar sağlayacaktı bilmiyordum ama içimin sıkıntısı katlanarak artacaktı; bu daha aşikârdı.

Kendimi hazırlanırken buldum.

Hem hazırlanırken hem de yoldayken belli bir şeyin, belli bir yerden, belli bir şekilde koparılabileceğini anladım. Kesinkes verilmiş kararların, bir kalpten, bir adam sayesinde kopa-

rılışını izlemiş biri olarak. Güzel adam, kararlarıyla da güzeldi. Ama onun sadece birkaç kararı benim kararlarımdan üstün gelebilmişti. Saygısından mıydı, benim dik kafalılığımdan mı artık onu düşünecek halim de yoktu.

Şirket adı gibiydi. Şirketti. Yüksek ve genişti. İçi ferahtı; yere kayganlık gibi bir his veren değişik bir zemin döşenmişti. Işıl ışıl oluşu bu dizaynın cabasıydı. Dördüncü kata çıkmam gerektiğini öğrenince merdivenlere yöneldim. Asansör kapılarının önünde bekleyen birkaç kişi olduğunu görünce hiç o taraklara bezimi dahil etmedim.

Dördüncü katta, merdivenlerden hemen çıkar çıkmaz karşında, uzunca bir masada önündeki dizüstü bilgisayarın ekranına oldukça dikkatli bir şekilde bakan kadının karşısında durdum. Bu şekilde yapmam onu irkiltti ve kafasını bana doğru çevirdi. "Buyurun?"

"Sahil ben, Baran odasında mı?"

Kafasını salladı. "Evet, Baran Bey odasında fakat her elini kolunu sallayan giremiyor yanına."

Laf çarpıtmasını ima ederek, daha sert bir üslupla, "Anlamadım?" dedim. Ani gelen sinir dalgası saç diplerimi kaşındırıyordu.

"Sizi içeri alamam, hanımefendi. Baran Bey, sabah geldiğinde geleceğinize dair bir talimat vermedi."

Ellerimi masaya koyup ona doğru eğildim. "Bak, kavga çıksın istemiyorum. Baran'a geldiğimi söyle."

Ayağa kalktı. "Söylemezsem?"

"Ben girerim."

Kapıya doğru ilerlerken bileğimden kavradı. "Güvenliği çağırıyorum."

"Git, kimi çağırırsan çağır!" diye bağırdım. "Korkum mu var?"

"Ne terbiyesiz bir insan çıktınız, aa."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Ne terbiyesizi ya?"

"Sahil?" Arkamı dönünce, az önce kapısına doğru yürüdü-

güm odanın eşiğinde bana bakan Baran'ı gördüm. "Ne oluyor?"

"Şu kız beni, senin odana almadı. Almamayı geç, haber vermeye dahi tenezzül etmedi."

Baran, yanıma gelip elini sırtıma koyarak beni kendine çekti. Benimle muhatabının kötü yanını benden uzak tutmuş, direkt kızla iletişim kurmaya başlamıştı. Kıza bakıp, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü-" diye açıklamaya başladı kız, ama başarılı olamadı. "Anneniz böyle olmasını istedi. Kız arkadaşınız olduğunu bilmiyordum, özür dilerim."

Sırtımdaki elini çekince ona baktım. "Sen geç içeri, ben geliyorum." Kafamı salladım. Mahcup bakışlar atan kıza, sinirli bir şekilde bakıp Baran'ın odasına doğru ilerledim.

Baran'ın odası çok serindi. Tamam, koridorlar da öyleydi ama onun odası daha soğuktu. Klimanın karşısına geçip oturdum. Ayaklarımı bir ritim eşliğinde sallamaya başlayınca kahverengi masası gözüme çarptı. Oldukça geniş bir masaydı. Onlarca kalemin olduğu dikdörtgen bir kalem kutusu masanın köşesini çevrelerken, hemen önünde kapalı bir dizüstü bilgisayar vardı. Dosyalardan biri açıktı ve üzerinde kırmızı tükenmez kalemlerden biri duruyordu. Demek ki Baran, ben gelmeden önce bu işlerle ilgileniyordu.

Derken kapı açıldı. "Çirkin'im."

"Efendim?" Aslında bunun bir soru değil de, samimi bir selamlama biçimi olduğunu anladığımda söz ağzımdan çıkmıştı bir kere.

"Kusura bakma, annemin böyle bir şey söylediğini bilmiyordum. Ama annemin söylediğini de hiç düşünmüyorum, gelince soracağım."

Omuz silktim. "Sorun değil."

"Ne içersin?"

"Teşekkür ederim, bir şey içemeyeceğim. Müsaitsindir diye sormadan geldim ama görüyorum ki, değilsin."

Sıkkın bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Alışana kadar sabredeceğiz artık."

"Hallet sen işini, ben beklerim."

Kaşlarını kaldırarak tebessüm etti. "Akşama kadar mı?"

Gülümsemesine karşılık verdim. "Akşama kadar." Kırmızı kaleminin kapağını açıp önündeki dosyaya gömüldü.

Klimanın, içeri hava üflediğini belirten yumuşak sesi bu odaya yakışıyordu. Bu odaya yakışmayan tek şey soğukluktu. Güzel adama takım elbise, siyah kravat yakışıyordu; güzel adama her şey yakışıyordu. Belki de benim nazarımda o güzel olan her şeyi güzel olduğu için çekiyordu, bilemezdim.

Kafasını kaldırınca göz göze geldik. "Ama beni izlersen işime odaklanamam."

Küçük çocuk edasıyla, "Seni izlemeyi seviyorum ama," dedim.

"Tamam, sev de, ama böyle de yapma bunu."

"Nasıl yapmayayım?"

"Beni izleyerek."

"Pekâlâ," diyerek kabullendim. "Rahatsız oluyorsan yapmam bir daha."

"Yok, öyle-"

Sözünü kestim. "Dön, hadi, işine. Bir an önce bitsin." Bir şey söylemek için dudakları aralandı ama söylemeden önüne döndü. Rahatsız oluyordu ama olsundu; ben yine de onu izlemiştim. Onu sinir etmek değildi niyetim, ama bu onu da mutlu ediyordu, biliyordum. Yumruk yaptığı elini yanağına yaslayıp beni görmemek için siper etmeye çalıştı ama pek olmadı.

"Dün şirkete gelseydim, şu an bitirmiş olurdum."

"E gelseydin sen de, zorla gelmeni mi istedik?"

"Sen gel artık, diye alıngan yazılar yazan da bendim, değil mi?"

"Bir kere ben o notu sana bırakırken, hemen sabah gel, işe gitme, demedim."

O alayına münhasır kahkahasını atarken kapı açıldı. Karşımda bir anda annesini görünce az önceki rahat tavrım bir

balon gibi hızla söndü. "Oğlum." Bakışları bana döndü. "Hoş geldin, Sahil."

Saygısına karşılık saygımı iade ederek tebessüm ettim. "Hoş buldum."

Tekrar Baran'a döndü. "Benimle konuşmak istemişsin."

"Evet anne, gel."

Nalan Hanım kapıyı kapatıp karşıma geçip oturdu. "Evet?"

"Sen şu asistan kıza, benim odama herkesi almaması gerektiğiyle ilgili bir gerekçe mi sundun?"

"Canan'a mı?"

"Hayır, o değil. Kapıma diktiğim kıza."

"Hayır, oğlum, bir şey mi oldu?"

"Yalan söylüyor. Geçen gün de biriyle bu konuda tartıştık. Daha az önce Sahil'le kavga ettiler."

Nalan Hanım'la göz göze geldik. "Ne dedi?"

"Beni içeri almadı," diye açıklamama başladım. "Herkes elini kolunu sallayarak bu odaya giremez, dedi." Baran'a baktım. "Ben, kendim girerim, deyince de bir tartışma yaşadık. Zaten sonra Baran geldi. Ona da sizin böyle istediğinizi söyledi."

"Arzu, böyle bir şey yapacak türde bir kız değildir aslında."

Tepkisiz kaldım. "Anne, o kıza, bu tarz davranışlarından rahatsız olduğumu bildirir misin?"

"Tamam, söylerim. Ama Arzu yıllardır bizimle çalışan bir asistan."

"İşten çıkaralım, demiyorum zaten. Sadece uyar."

"Pekâlâ." Bir bana, bir Baran'a bakıp tebessüm etti. "Benlik bir işiniz yoksa gidiyorum? Gerçekten çok işim var."

"Kolay gelsin, anne," dedi Baran erkekçe bir el sallayarak. Ben de kafamla nazik bir selamlama yapınca kapıya doğru devam etti. Anlıyordum ki, şu sıra normalin üzerinde bir yoğunluk içindeydiler.

Nalan Hanım kapıdan çıkar çıkmaz kafasını yine önündeki dosyaya çeviren Baran'a baktım. "Neden işten çıkaralım diye direttiniz?" Baran, önceden beni pek çok şeyden uzak tutar-

dı. Mangaldan, dövüş için gidecekleri başka yerlerden, gecelerden, kendinden... Ve Baran, önceden en küçük bir şeyi bile -benim için de olsa- diretirdi. Son iki gündür farklıydı. Beni mangala götürecekti, tehlikeli olduğunu bilmesine rağmen; o kızı işten çıkartmamıştı, beni üzmüş olmasına rağmen. İstediğim elbette ki kızın işten atılması değildi, böyle bir sorumluluk altına girip ah almak istemezdim. Benim muhatabım Baran'ın değişen tavırlarıydı, olaylara takındığı farklı davranışlardı. Yonca olayında dahi, Yonca'yı kullanırken benim sinir olmamla oyuna bir son vermişti. Ondan uzaklaşmış, bir anda kendinden koparmıştı. Bu defa neden böyle yapıyordu?

Sorum üzerine kafasını kaldırıp bana baktı. "Çünkü bunu istemedim."

"Neden?"

"Çünkü güzel."

Öylece kalakaldım. Sonra düşündüm. Güzel adam öyle biri değildi, sırf o kız güzel olduğu için ona tevazu göstermeyecek kadar erdemli bir adamdı. "Sen öyle biri değilsin," dedim düz bir şekilde. "Zaten böyle olmadığın için, kimsenin yapamadığını başarmış birisin." Kimsenin yapamadığı derken kastım, ondan başka kimseye ilgi duymamamdı. Elbette ki bunu hemen anlamıştı.

"Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Evet. Yanlış mı tanımışım seni?"

"Hayır," Kafasını iki yana salladı. "Ben kendimi yanlış tanımışım."

"Konuyu değiştirme!"

Şaşkın bir şekilde bana baktı. "Değiştiren sensin." Cevap vermedim. "Şaka yapıyordum." İlgimi ve alakamı parmaklarıma verdim. Kendi kendime eğlenirmiş gibi bir poz verirken döner sandalyesinden kalkıp kravatını çıkardı. "Çirkin'im," dedi gülerek. Gönlümü almak adına çabaladığı barizdi.

Gelip yanıma oturunca bile ondan yana bakmadım. "Akşama kadar burada duramam ben, eve gidiyorum."

Yüzündeki neşeli ifade dondu, orada bir süre oyalandıktan sonra yüzünün iki yanından kendine yol belirleyerek aşağı doğru indi; çenesinde bir süre durduktan sonra üç düğmesi açık olan beyaz gömleğinin içine damladı. İfadesi keskin bir hal aldı. Üzerinde ölümcül derecede güzel duran takım elbisenin ciddi duruşu da yüz ifadesine eklendi. Bir adam, ancak bu kadar konuşmadan etkisi altına alabilirdi.

İkimiz de sessizken, sesli bir nefes vermesi sinir olmaya başladığına delaletti. "Güzel adam bu defa üzdü," dedim çok düşük bir ses tonuyla.

"Ama şaka yapıyordu."

"Yapmasındı, Baran, yapmasındı," diye sesimi yükseltip arkama yaslandım.

Güldü. "Atarlı Çirkin."

"Espri yapamayan güzel adam."

"Neden?" dedi o da ben gibi arkasına yaslanarak.

"Ne neden?"

"Sen neden bana güzel adam diyorsun?" Aslında onun hitabıyla benimkini karşılaştırdığımızda onun bana söylediğiyle, benim ona söylediğim kelimeler birbirinin zıttıydı, bu bir ironiydi. Güzel ve Çirkin çatışmasını yaşattığımız bu döngüde çirkin daha baskındı.

"Kendin gibi ruhun da güzel. Ondan."

"Geçiştiriyorsun." Bunu bilerek yapıyordum. Cevap vermeyince devam etti. "Ayrıca bazen çok abartıyorsun."

Ne yani? Onu karşılık bulmadan seviyorsam her dediğine amenna mı demem gerekirdi? Bunu hangi kitap yazmıştı? "Rencide edici bir kelimeyi neden benim için özel kıldın?"

"Senin için özel mi?" Bir hayli şaşırmıştı. Bu denli şaşırmasına da ben şaşırmıştım.

"Senin için değersiz olabilir ama, değersiz şeylerin önem kazanması platonik aşkın temelinde vardır, bilmez misin?"

"Ne aşkmış anasını satayım," dedi küçümseyerek. "Kuralları katiyen bitmiyor."

"Aşkın kuralları mı olurmuş?" dedim ben de en az onun kadar küçümseyici sözler sarf ederek. "Önüne engel olarak koyduğun domino taşlarıdır o."

"Bu yüzden karşı tarafı yıkamazsın zaten."

"Neden?"

"Mesela, sen beni yıkamazsın, çocuk. Devrilmez domino taşlarından yapılmış surlarım var benim."

"Sana mı has onlar?"

"Hayır," dedi. "Bu hastalıklı aşkta sevilen taraf olan herkese has."

"O taraf ne kadar güçsüz olursa olsun yıkılmıyor, doğru."

"Bu surları yaratan sizin taraf."

"Allah aşkına, senin taraf ne halt yiyor peki?"

"Ne bileyim, kızım?" dedi. "Senden başka platoniğim yok. Varsa da ben tanımıyorum."

"Tanısan ne olacakmış?"

"Tanısaydım eğer, daha kesin yargılarda bulunurdum. Sen şanslı bir kızsın, benim gibi birini sevdiğin için." Güldü. "Hastalıklı olduğu kadar hazin anladığım kadarıyla."

"Çok şanslıyım, çok." Ona belli etmedim ama doğruydu. Yüzüme bakmasa, terslese, aşkıma saygı duymayıp kızlarla takılsa hazin taraf hemen ağlamaya başlıyordu. Doğruydu.

"Mütevazı olmaya gerek yok şimdi." Bunları söylerken bile mizahi bir üslup takınması güldürüyordu. Şaka yapıyordu, komik değildi ama güldürüyordu. "Gidelim mi?"

"Bitti mi senin işin?"

"Eve götüreceğim. Akşam hallederim."

"Zor duruma düşmeni istemem. Beklerim ben, hadi yap sen işini."

"Yok ya," Ayağa kalkıp masaya doğru yürüdü. Masaya ulaşınca da açık olan dosyayı kapattı. "Hadi gidelim."

"Tamam o zaman." O karar verince, genelde aksini ısrar etsem de bir faydası olmuyordu. Kafasına koyduğunu yapan bir adamdı.

Beyaz gömleğimin sıvadığı kollarını düzeltip düğmelerini ilikledi. Ama bunu sadece gömleğinin sol kolundaki düğmeler için yapabilmişti. Kapıya doğru giderken halledeceğini düşünüp pek kale almamıştım. Hâlâ arkamdan gelmediğini görünce ona doğru döndüm. "Ne oldu?"

"Şunu yapmasana ya." Sağ bileğini bana doğru uzatınca elimdeki çantamı kenara bırakıp yanına gittim. Düğmeleri iliklerken bakışlarını üzerimde hissetmek garip hissettiriyordu. Normalde yarım dakikada geçecek olan o düğmeler, bir dakika sonra geçtiğimde bir adım geri çekildim. "Sağ ol, canım."

Çırkın, çocuk, canım. Söyledikleri daha iyiye gider gibiydi ama finalde iyi olma ihtimalini aklına bile getirmek istemediği kelimelerden birini söylerse diye korkuyordum. "Önemli değil." Çantamı koyduğum yerden alırken, duymayacak olsa da ekledim. "Canım."

Masasındaki klimanın kumandasından bir tuşa basıp klimayı kapattı. "Hadi gidelim." Gerçekten duymamıştı. Dosyayı eline alırken ekledi. "Canım." Lanet olmasındı.

Odanın kapısını açar açmaz, o ne idüğü belirsiz kızla karşı karşıya geldim. Tek kaşını kaldırıp onu baştan aşağı süzerken bakışlarını benden kaçırdı. "Baran Bey?"

"Efendim?"

"Dünkü ertelenen toplantıda sizin de olmanız gerekiyor. Biraz sonra anneniz odanıza gelecekmiş."

"Bugünkü ve yarınki toplantılara giremeyeceğim. Ben anneme durumu izah ederim."

Kız bana baktı. "Peki." Sonra arkasına dönüp masasına doğru ilerledi.

Otoparka indiğimizde arabanın kapılarının açıldığını belirten o ışık yanıp sönünce elini bıraktı. "Nereye gideceğiz?"

"Önce bir konuda yardımına ihtiyacım var." Durdu. "Yani... yapar mısın?"

"Yapabileceğim bir şey mi?"

"Ben sana ne zaman yapamayacağın şeyleri yapmanı iste-

dim? Sadece gizli bir iş bu. Yardım ve yataklık edeceksin gibi düşün." Bir süre yüzüne baktım. "Ama tanıdığın biri olduğu için endişelenme hiç."

"Pekâlâ." Arabanın kapısını açtım. O da şoför koltuğunun kapısını açıp arabaya bindi.

Emniyet kemerimi bağlarken, "Teşekkür ederim," dedi.

Kilidin dilinin yerine otururken çıkardığı o tık sesi gelince ona baktım. "Ne için?"

"Her daim yanımda olduğun için. Ve bunu beni sevdiğin için yapmıyorsun. Herkese yardımın dokunuyor."

"Hah," dedim şakaya vurarak. "Bir de peri de, tam olsun."

"Yok, onu demem." Araba otoparktan çıkıp anayola kendini bırakırken, "Neden?" diye sordum.

"Çirkin hepsini kapsıyor."

"Güzel kelimesi daha narin, nazik ve naif bir kelime değil mi sence de?"

Kavşaktaki ışıklarda durduk. "Hayır, güzel kelimesi narin ya da naif olabilir ama samimi gelmiyor bana." Öylece bakakaldım. "Güzel hissettirmekten başka yaptığı bir şey yok."

Elbette ki, bunları söylerken kendine has düşünceleri ve bir takım haklılıklar barındıran gerçekleri vardı. Boşa söylemiş olamazdı. Güzel kelimesi bence gayet anlamlıydı. Bir adama bu güzel kelimenin nesi samimiyetsiz gelebilirdi? Her şeyden ziyade, bir adam, nasıl incitici bir kelimeyi kalbime nakşedebilmişti? "Çirkin neler hissettirmeli?"

"Başta seni çirkin bulduğumu düşünüp üzülen sendin. Sonra bunun öyle olmadığını öğrenince sevindin. Senden başkasına çirkin dememe kırılacağını biliyorum; benden başka kimseye, kendine çirkin dedirtmeyeceğini de biliyorum." Kabullenecekken devam etti. "Ve az önce de artık senin için özel bir kelime olduğunu söyledin."

"Tam bir duygu trafiği."

Haklı çıktığına sevinir bir hali vardı. "Aynen öyle." Işık kırmızıdan sarıya, sarıdan ışık hızıyla yeşile geçince araba hareket

etti. "Kötü şeyler seziyorum... Buna nazaran kötü şeyler yaparsam beni tutma."

Kaşlarımı çattım. "Ne tür kötü şeyler?"

"Bilmiyorum. Ama seziyorum."

"Umarım yanlış seziyorsundur," dediğimde, dileğime, "Umarım," diye karşılık verdi.

Bu defa sessizlik onun değil, benim paçalarıma yapıştı. Nankör bir illet ki bu, ağzımı, burnumu, her yerimi bantladı. Sıkıyorsa konuş, dedi dişlerimle bantlarını çoktan kestiğimi bilmeden. Öyle kelimelerim oluyordu ki, sessizliğin kafasını suya batırıp inleten; öyle kelimesizliğim de oluyordu ki, sessizliğin kerpeteniyle bir bir yok edilen.

Cevabını tekrar alamama ihtimalimi göze alarak tekrar sordum. "Nereye gidiyoruz?"

"Bizim eve." Düzeltirmiş gibi tekrarladı. "Yani... Annemin evine. Sinem'in odasını karıştıracağız."

"Ne?"

"Erkek olsaydı bunu tek başıma yapardım. Ama neticede bir kız."

Kafamı iki yana salladım. "Sinem değişmiş olabilir. Yetişkin olmak kolay değil; olgunlaşıyorsun, kendini daha iyi tanımış oluyorsun. Belki bir tür sendroma girmiştir."

"Başlarım onun sendromuna," dedi. "Konuşmuyor. Konuşsa hallolacak bir şey, biliyorum. Sinem'in dertleri ne kadar büyük olabilir ki?"

"Herkesin derdi kendine ağır gelir."

"Umarım dediğin gibi yanlış düşünüyorumdur, Çirkin. Yoksa o Yüksel'e yapacaklarımı hayal dahi edemezsin."

"Dur bi' ya, kötü düşünüp kötüyü çağırma."

"Eğer ben bu şekilde hissediyorsam, kötülük çoktan gelip yapacağını yapmıştır."

"Ne dedim az önce?" Kızdım. Kızacaktım. Buna hakkım vardı. Sinem'in farklı davranışlarının ben de farkındaydım. Kendini insanlardan soyutlamak istermiş gibi bir hali vardı.

Ama içtendi de. Yüksel de böyle bir çocuktu. Körle yatan şaşı kalkar misali, ya da üzüm üzüme baka baka kararır atasözleri hakikat kusuyordu. Sinem, öyle kötü şeyler yapmamıştı; biliyordum. Hormonlarla ilgili ya da kızsal bir sorundu zannımca. Çevresinde olan tek kız arkadaşı bendim ve yanımda Baran olduğu için anlatamamıştı kesin. Sinem, güzel, tatlı kahkahadan atıyordu bir kere; kötülük bekleyemezdim ondan.

Araba durdu. İnmeye gram yeltenmedim. İşin en ağır kısmı, bunu o da yapmadı. Emniyet kemerini söküp öylece bekledi. Sükûnet kavanoz dibi gibi camları olan gözlüğünü gözüne geçirip bizi izlemeye başladı. "Hazır mısın?"

O Sinem'di. Baran'ın ikiziydi ve Sinem ikizinin onu tanıyamayacağı kadar çok mu değişmişti? Baran abartıyor olmalıydı, kardeşinin başına bir şey geleceğinden endişe duyduğu için ona Sinem'in bu hareketleri fazla geliyor olmalıydı. Baran'ın abartmış olması lazımdı. Yine de emindim ben. Tamam, son zamanlarda en yakın arkadaşımın hiç yanında değildim. Ama kendini yalnızlığın girdabına bile isteye girmek isteyen birini, kalabalığa bir anda yaka paça çekmenin ne denli tehlikeli olduğunu bilirdim. Kendimden emin bir şekilde, "Hazırım," dedim. Emniyet kemerini çıkarıp arabanın kapısını açtıktan sonra fevri bir iniş yaptım. Arabanın kapısını kapatmadan, hâlâ yerinde oturan ona baktım. "E, hadi."

Bu onu harekete geçirdi. Ben evin giriş kapısına doğru yavaş adımlarla ilerlerken arabanın kapısının kapanma sesi geldi, çok bir zaman geçmeden bana yetişti.

Anahtarın metal sesi keskin bir soğukluk üflüyordu. Kapı benim için fazla kısa bir sürede açıldı. Bu defa incelik yapmadan önümden geçti ve eşikte durdu. "Bir haftadır eve gelmeyen ikizimin, o kudretli uğraşını bul bana."

"Bence bu doğru değil, yapmayalım." İlla yapacaksa kararlıydım, yapardım; lakin, eğer Sinem suçsuzsa bu yapacağımız özel hayata tecavüz olacaktı.

"Sinem'in sakladığı her neyse... onu bana bul, Sahil." Durdu. "Yalvarırım."

Ama bu kalbe tekme atmaktı. Bunu yapması haksızlıktı. Bana haksızlık, Sinem'e saygısızlıktı. İkisinden birini bile kaybetmeye dayanamazdım. "Bir şartla."

"Söyle."

"Sinem üzülmeyecek."

"Sinem zaten üzülmeyecek," dedi. Şartım beklediğinden daha zayıf gelmiş gibiydi. "Ama dua et, şu an üzülmüyor olsun."

Kuşku duymayan insanın içine kurt düşürüyordu. Fakat bir hafta söz konusuydu. Koskoca yedi gün. Belki de bir haftadan daha fazladır Sinem bu eve uğramıyordu. O halde ortada bir sorun vardı. Bu sorunun büyük bir şiddetinin olmamasını umdum. "Hadi," dedim ona doğru bir adım atıp. "Neymiş o kudretli uğraş görelim."

***

Sinem'in odasına girdiğimde, çantamı yatağının üzerine bıraktıktan sonra Baran'a baktım. Gözü kitaplıktaydı. "Ben kitaplığa bakacağım."

"Tamam." Destek verdiğimi belirtmek adına elimi omzuna koyup hafifçe sıktım. "Başlayalım."

Kafasını sallayıp kitaplığa doğru yürüdü. Ben de yatağın iki yanındaki şifonyerlere doğru yöneldim. Her şifonyerin üçer çekmecesi vardı. Kapıya yakın olandan başladım. İlk çekmecede iki defter, kalem, peçete, mp3 çalar, iki tane de toka vardı. Defterleri alıp yatağın üzerine koydum. İkinci çekmecede aylık magazin dergileri vardı. Onlarında aralarında kâğıt gibi suç unsuru sayılabilecek şeyler aradım ama yoktu. Üçüncü çekmece boştu. Yatağa oturup ilk çekmeceden çıkan o iki deftere bakmaya başladım. Defterin biri tamamen boştu. Diğer defterde ise numaralar yazıyordu. Sadece beş kişinin numarası vardı.

Annesinin, babasının, Baran'ın, benim ve Yüksel'in. Yüksel'in numarası sonradan eklendiğini belli edecek biçimde kendini kırmızı mürekkebe bulamıştı. Sadece iki sayfası kullanılmış bu defterin diğer sayfaları bomboştu. Onları alıp ilk çekmeceye geri gönderdim.

Yatağın diğer tarafına geçip, pencere tarafındaki şifonyerin ilk çekmecesini açtım. Şarj cihazı ve kulaklık vardı. İkinci ve üçüncü çekmece boştu. Eğilip yatağın altına baktım. Orası da boştu. Ayağa kalkıp giysi dolabına doğru ilerledim. İlk açtığım dolap kapağının kapattığı bölmeden çantalar çıktı. Bir büyük ve bir küçük iki valiz yan yanaydı. Küçük valizin yanında, kendisi gibi bir valizin daha sığacağı kadar boşluk vardı. "Baran." Sayfalarının arasını karıştırdığı kitaptan kafasını kaldırdı. "Sinem'in kaç tane valizi var?"

"Bilmiyorum ki. " Kitabı masaya bırakıp yanıma geldi.

"Burası abes duracak bir şekilde boş duruyor."

"Nasıl yani?"

Tahminim bir anda saçma bulutuna ok attı. Kuruntu yapıyor olmalıydım. Saçma bir saptamaydı. Ok atılan bulutan nem kapmaktı. "Boş ver." Ona baktım. "Dön sen işine. Önemli bir şey değildi." Bir süre beni inceledikten sonra bir şey demeden kitaplığa geri döndü.

O bölümün kapağını kapatıp diğer bölüme geçtim. Kıyafetlerinin arasına, askıdaki elbiselerine... baktım ama bir şey yoktu. Ellerimi belime koyup şöyle bir çevreme baktım. Bir kız evli değilse, özelini genelde nereye saklardı? Yatağın yanına tekrar gittim. Yorganı kaldırıp yatağın içine baktım, düz renk, krem bir çarşaf seriliydi. Yastıkları kaldırıp altlarına baktım. Altları da boştu. Pes ederek yatağın üzerine oturdum. "Yok işte. Neden anlamıyorsun? Benim de içime şüphe düşürdün. Kızın günahını aldık."

"En büyük entrikalar, insanın kendi mabedinde doğarmış," dedi önündeki kitabın bir sayfasından gözünü ayırmadan.

Sıkıntıyla ofladım. Kendimi sırtüstü yatağa atarken, sırtım yatağı gördüğü anda elim sert bir cisme çarptı. Çarpan yere iki kez vurarak doğru olup olmadığını test ettim. Doğruydu, iki kez daha vurmuştum ve iki vuruşta da o sert cismi hissetmiştim. Doğrulup yastığa baktım. Yavaşça yüzeyine bir baskı uyguladığımda hakikaten orada kalıplı bir şey vardı. Yastığın kılıfını çıkarınca o sertlik bir yere gitmedi. Dikdörtgen bir şeydi. Defter gibi.

"Baran, yastığı yırtabilir miyim?"

Arkasını bana dönmeden, "İstersen odayı ateşe ver. Bir şey bul yeter ki."

Ah, ama bu bir tesadüf olamazdı. Yastığın bir kenarı tekrar tekrar dikilmişti. O dikilen yeri iki yandan çekince yastık anında yırtıldı. O sert şeyi oradan çıkarmak için elimi daldırdım. Tutup çıkarınca şoke olmuş bir biçimde elimdeki deftere bakakaldım.

Yatağın kenarına çöküp ayaklarını kendime çektim ve defterin kapağını açtım. İlk sayfada Sinem Uysal yazıyordu. İkinci sayfada tarihli uzun bir paragraf vardı. "Baran." Bu defa cevap vermedi. "Bir şey buldum."

Anında bana doğru döndü. Ondan yana bakmıyordum ama hareketlerinden anlıyordum. Hızla bana doğru gelip yanıma oturdu. Bu bir günlüktü. Yalnızca iki sayfası yazılmış bir günlük.

05.05.2015 / SALI

Hayatınızda hiç ummadığınız hataları bir anda yaparsınız. Bir anda başlar, bir anda gelişir ve bir anda son bulur. Biten hata tamamen bitmemiştir, sadece toprağın altına yatıp orada beklemektedir. Hayatınıza ileride bahsi dahi geçmeyecek insanlar girecektir. Şu an hayatınızdan çıkmışlarsa şayet, kârlı olan o değil, sizsinizdir. Karşı tarafı ilahlaştırmaktan vazgeçin. Vazgeçtiğiniz her nokta, size sizi verecek; bu sistem en kritik yerinden çatlayacak ve sizi arşa yükseltecek. Sizi kıran, sizi paramparça eden, sizi yerin dibine sokan, sizi mahveden insanları tamamen hayatınızdan çıkarmanız yetmez. Onları, sizi kırdıkları her bir düğümden yakmanız gerekir. Sonunda hayal kırıklığı var mı, var; hüsran var mı, var. Fakat bu yolun ilerisinde bir ışık da vardır herhalde. Kötülük görenlere iyilik lazım, iyi insan olarak kalmaları için. Bu yolda özgürlük var mı, mutluluk var mı, huzur var mı henüz bilmiyorum. Birinden kırıntılar bulursam, devamı gelecektir elbet. Kırıntıyı görünce tekrar yazarım.

06.05.2015 / ÇARŞAMBA
Sanırım gördüm.

KAKTÜS TEAM

11.05.2015 / PAZARTESİ
Görmemişim.

KAKTÜS TEAM

Kırıklık... Koskocaman bir hayal kırıklığı. Rengi lacivert. Ne siyah, ne açık mavi; çölün orta yerine kurduğu siyah çadırında uykuya dalmak üzere olan bir bedevinin bakışlarını yukarı çevirdiğinde karşılaştığı gökyüzü rengi gibi.

Suçluluk... Koskocaman bir vicdan suçluluğu. Rengi kahverengi. Yağmur sonrası toprağın aldığı renk gibi.

O lacivert, kahverenginin ağırlığını kıskandı; o kahverengi, lacivertin canlılığına hasetle baktı. Ve vicdan, önünde yaka paça birbirlerini döven bu iki hissin rengine gözleri dolu dolu bir halde baktı. Kendi savaşına müdahale edemedi vicdan.

Baran'a baktım. Sinem'in defterinden kopardığı o sayfayı yumruğunun içine hapsedip buruşturdu. "Ne demek şimdi bu?"

"Çıkmazdayım, diyor." Bakışlarını yere sabitlemişti. "Çıkacağını umut ettiğini yazmış."

"Başka yazıları da vardır." Defterin diğer yarısının sayfalarını karıştırmaya başladım.

Baran, sanki beni duymamış gibi, "Çıkamamış..." dedi. "Tamam ama neyin çıkmazı bu?" Çıkmazdan çıkmaya çalışmak ve çıkamamak. Ne büyük bir karışıklıktı Yarabbi! Bu kız nelere bulaşmıştı?

"Onay, kim neredeyse hemen buluyor. Söyle, Sinem'i de bulsun." Sesim fısıltıyla çıkmıştı. Boğazıma bir yumru oturmuş, konuşamayınca acı gözlerime çıkmıştı. "Baran, Onay'ı ara." Beni gram kale almıyordu. Sertçe omzuna dokundum.

"Baran!"

Bu onu kendine getirdi. Hızla bana dönüp, "Ne?!" diye bağırdı. Bu tepkisi omzundaki elimi kucağıma, kucağımdaki defteri de yere düşürdü.

Gözlerim dolmaya meylederken, "Sinem'i bul," diyebildim. "Ne olur..." Vicdan azabının ağırlığı yakıcıydı. Sertti, hülâsa kasırgalıydı.

Bıkkın bir şekilde yumruğundaki kâğıdı yere fırlattı. "Bir şey olmalı. Sakladığı her neyse, bir parçası bu odanın bir yerinde olmalı!" Bir hışım ayağa kalkıp tekrar kitaplığa doğru ilerledi.

O, içlerine teker teker bakıp sonra üst üste diğerlerine karışmasın diye kenara koyduğu kitapları kuvvetli yumruğuyla yere sererken ben de banyoya doğru ilerledim. Bakılmamış tek yer orası kalmıştı. Banyo kapısının eşiğinde," Sahil," dedi. Dönüp ona baktım. "Yalvarırım." Yanağımdan süzülecek olan yaşı, süzülmesine imkân vermeden kendim imha ettim. "Yalvarırım, yardımcı ol."

Belli belirsiz kafamı salladım. "Olacağım zaten."

Bir erkeğin belki de gücünden taviz verdiği tek andı: Çaresizlik. Gücü hiçe sayıyordu; gururu kendinden geçene kadar dövüyor, merhametin kelepçeli bileklerine ulaşıp onları serbest bırakıyordu. O bunları yaparken vicdanının bas bas bağırırken ettiği hakaretleri, ben buradan duyuyordum. Ama yine de yapıyordu. Çaresizlik işte tam olarak böyle bir şeydi.

O önündeki kitaba döndüğünde banyoya girdim. Banyo dolaplarını sırasıyla açarken, gördüklerim bir batak unsuru değildi. Havlular, birkaç kızsal malzeme, makyaj temizleme suyu, cilt için kremler, şampuanlar, makas, cımbız... Sinem'in batağından hiçbir iz yoktu. Beyaz kapının arkasında bornozu asılıydı, aynanın önünde tarağı vardı. Kısacası Sinem'in evi terk edecek kadar ağır bir derdi omuzladığını düşünmeyecek kadar ikna olmuştum.

"Allah kahretsin!!" diye gürleyen Baran'ı ve ardından olu-

şan o kulak zarını patlatacak kadar yüksek olan 'güm' sesinden sonra mevzunun aslında böyle olmadığını anladım. Koşarak içeri geri girdiğimde, sayamasam da, belki on tane kitap pespaye halde yere serilmişti.

"Ne oldu?" Arkası dönük olduğu için neye baktığını görememiştim. Büyük adımlarla yanına giderken, ağzım kalbimde atıyordu. "Baran, ne-" Elinde gördüğüm maddeyle sözüm yarıda kesildi. Küçücük bir torbanın içinde az miktarda beyaz toz vardı. Zaman gaddar bir katilden farksızdı, önüne çıkan kim varsa onu sanyeler içinde yere sererek canına minnet sayıyordu. "Bu ne?" dedim yutkunarak.

Baran sessizdi. Sükût yutmuş gibiydi. Düşünüyordu. Ama çok derinden... Okyanusun en dibinde, seni duyamayacak bir atmosferde düşünüyordu. Onu ayıltmak istemedim. Korktum. Yine. Ama bu defa korkmaktan başka çarem yokmuş gibiydi.

İlk kez.

İlk kez onun yanındayken korkuyordum. "Onu," dedi tıslayarak. Tınısı daha çok küfür gibiydi. Hatta küfürden daha ağır, hatta ve hatta küfürden çok daha ağırdı. "Geberteceğim."

Bir şey diyecekken bana baktı. Herhangi bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Engelleyenin kalbi kurusun," dedim.

Az önce kör kuyuları gördüğüm gözlerindeki bulut aralandı. Bir mavilik, ufakta olsa yeşillik bekledim. Ama beklediğimin kat ve kat beteri geldi. Destek olan o kahverengi gözlerde o kahverengi gücü ve öfkeden kuduran ruhundan da bir parça ölümcül laciverde şahit oldum.

Güç ve karşı konulmaz öfkenin karşısına kim, hangi sıfatla çıkabilirdi?

Elindeki kitabı ölümcül bir sakinlikle kapatıp masaya bıraktı. Bana bakmadan, "İstesen gel," dedi. "İstemezsen de zorlamam."

"Ben seninle her yere gelirim." Bu defa yüzüme baktı. "Gerçekten. Her yere..."

"Bunu unutmayacağım, Çirkin," dedi benim bile yoğunlu-

ğuna bu denli sahip olamadığım bakışları atarak. "Neyi?" der gibi baktım. "Her şeyi unutacağım, bunu unutmayacağım."

"Yüksel'in yanına mı gidiyoruz?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"Aynen." Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Hadi, o zaman."

Ölümün hakkından ölüm gelirdi. Peki intikamın hakkından gelecek olan neydi? Önünde kudretli dayanmazdı, kabul; peki bu ruh? Ruha intikam vermenin tehlikesi ne denli olacaktı? Duygu selinde boğulabilir miydi insan?

İnsanı yaralayan yine bir insan değil miydi?

Değildi.

Bu defa yaralayan sıradan bir insanın ötesinde bir kardeşti. Bu defa yaralayan sıradan bir insanın aksine güvenilen bir insandı.

Bazen olmuyordu işte. Kırılacak olan her neyse, allem ediyor kallem ediyor kırılıyordu. Normalin sınırlarını aşıyor, kendini en nazik, en ince yere naklediyordu.

Baran o gün Yüksel'i öldüresiye dövdü. Bilincini tamamen kaybedene kadar... Darptan bayılan Yüksel, dakikalar sonra ayılınca Baran onu tekrar dövüyordu. Yüksel'in bu denli acıya ve darba alışkın olduğu barizdi. Öyle olmasaydı, daha ilk yumrukta soluğu hastanede alırdı. Bu ayılıp tekrar bayıltma olayı tam beş kez tekerrür etti. Baran hiç üşenmeden ve yorgunluk nedir bilmeden defalarca Yüksel'in yüzüne sert yumruklarını indirdi.

Arkadaşımı ucu kör bataklıklara çıkan bir sokakta bırakıp, "Kendine iyi bak," diyen bu adamın dövülüşü sadece yüzümü buruşturmama sebep oldu.

"Haddini bileceksin lan!" diye haykırdı Baran. "Duydun mu beni?" Bir yumruk daha indirdi. "O had bilinecek!" Yüksel'in bilinci tekrar yitince, "İt," deyip çenesine geçirdiği son yumrukla beraber kalktı.

Yerde kanlar içinde yatan Yüksel'e baktım. Ayağa kalkan

Baran, karnına sıkı bir tekme attı. "Sinem nerde lan!?" Sinem'in evden götürdüğünden şüphelendiğim valizi kapının önündeydi. Baran'la belki defalarca kez odalara bakmıştık ama Sinem evde değildi. Karnına bir tekme daha yiyen Yüksel, inleyerek kendine geldi. "Sinem nerede?" Bir şey söyleyeceği sırada ağzından birkaç damla kan akınca sustu. "Söyle!"

Bir şeyler fısıldadı. Ama o ses ve kelimeler ağzının içinde kaldı. Kana bulanmış haldeydi kelimeler. Yutkundu. Bu yutkunuş sessiz olduğu kadar tız ve kanlı bir yutkunuştu. Kalbi gülen insanlar bu yutkunuşun derinliğini bilmezdi.

"Bilmiyorum, diyor sanırım," diye araya girdim.

Baran bana bakmadan, "Ne demek bilmiyor?!" Bu defa tekme atmayıp ayağını karnına sertçe bastırıp çekti. "Söyleyecek!"

Yüksel, sırtüstü yatıp burnunu çekti ve göğsü ritmik olarak inip kalkmaya başladı. Ağlarken bile acıdan ağladığını hissedemeyen bir insana çıkmaz sokaklar şenlik gibi gelirdi. "En sevdiğim ölsün ki, bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Beni dinlemiyor artık."

"Ara, gelsin." Sinem'i buraya gelirken belki otuz kez aramıştım. Gerek kendi, gerekse Baran'ın telefonundan. Ama bütün aramalarım cevapsız kalmıştı. Yüksel, kalkmaya tenezzül etmeyince Baran, "Kalk!" diye bağırdı.

Efkanlar içindeki ruhuna mukayyet olamayan bir adamın acılar içindeki kalkışını -kalkmaya çalışışını- izledim. Şampanya sarısı olan duvardaki tek aksesuar olan saate kaydı bakışlarım. Yüksel, oturur pozisyonu tam dört dakikada alabildi. Kolunu zor bela koltuğun üzerine atıp telefonunu aldı ve Baran'ın ayağının dibine koyup kendini geri bıraktı. "Son aranan."

Baran, ayakkabısının ucuyla telefonu yerde sere serpe yatan Yüksel'in kafasına doğru sürükledi. "Ara." Bunu apaçık daha fazla acı çekmesi için yapıyordu. Sinem'in istemeyerek, acı çekerek yaptıklarının bedelini ödetmekti maksadı.

Kalp, ruha inkisar edermiş gibi sırtını yavaşça döndü. Ruh

yorulmuşçasına ellerini ona doğru uzatıp özür dilendi. Kalbin gönlünü aldığı barizdi. Kalp, ruha tekrar güvendi. Ruhun, vicdana söylediği en küçük bir küfür kalbi incitti. Ve en sonunda kalp, ruha inkisar etti.

Telefon, intizar eden Yüksel'in avucunun içinde kendi beyazının, kanın kırmızılığına bulanışına şahitliğinin imzasını basarken, bir dört dakikada da telefonu kulağına götürdü Yüksel. Bir süre bekledikten sonra, fısıldayarak, "Alo, Sinem..." dedi. Benim aramalarımı açmayıp, Yüksel'in telefonunu üçüncü çalışta açmasıyla ayağa fırladım. Baran, durmamı işaret edince olduğum yere mıhlandım. "Eve gel... Hemen." Telefon hoparlörde değildi, fakat Sinem'in tiz çığlığını hepimiz duymuştuk. "Tamam." Telefon Yüksel'in avucundan kayıp yere düştü. "Geliyor."

"Sinem, uyuşturucu kullanıyor mu?" diye Yüksel'e sordum. Bana baktı ama cevap vermedi.

Baran, karnına hepsinden daha sert bir tekme geçirince o boğuk, tiz, kalın, iğrenç ses tekrar yankı buldu. "Bir şey sordu."

Yüksel, öksürerek kafasını salladı. Hoş, kullanmasa odada neden bulunduracaktı? Gerçi, Yüksel kullandığı için belki ondan kalmış olabilirdi ama bu ihtimal az önce ihtimallik değerini kaybetmişti. "Ne zamandır kullanıyor?"

Karnına sardığı ellerini çözmeden, inleyerek, "Çok değil," dedi.

"İnsan sevdiğini kendi çukuruna çeker mi?" diye sordum. "Uzak tutman gerekmez miydi, Yüksel?"

"İnsan şerefsiz olunca bunları nereden bilsin." Baran, salonun köşesindeki sehpaya doğru ilerledi. Sehpanın üzerinde duran bir çerçeveyi eline alıp bir süre inceledi. "Annen mi bu?" Yüksel tekrar kafasını salladı. "Öldü mü, yaşıyor mu?"

"Yaşıyor."

"Bu kadın oğlunun böyle biri olduğunu bilse ne yapardı, Yüksel? Ben anneni tanımıyorum. Sen daha iyi tanırsın onu.

Ne tepki verirdi?"

Yüksel tekrar burnunu çekti. "Yapma n'olur. Bilmesin."

"Sinem'e bir şey olmadığı müddetçe benim için sorun yok, koçum. " dedi Baran uzlaşmaya çalışarak. "Sinem iyi olsun, annen de iyi olur."

"Yüksel, sana bir soru sordum az önce. İnsanı zaman mı şeref yoksunu yapar, yoksa yine kendi gibi bir insan mı?"

Konuşamıyordu. Konuşmakta zorlanıyordu ama yine de bana laf çarpmaya devam ediyordu. "Sana hesap vermek zorunda değilim."

"Senin benimle sorunun ne?"

Baran'dan tarafta tok bir ses oldu. "Dur dur dur." Yanımıza gelip ona bakarak, "Ne dedi o?" dedi. Zaten güzel adam dövmeye sebep arıyordu. İçindeki sinir belli ki geçmemişti; durması gerektiğini düşünüp dövmeyi bırakmış olmalıydı.

Onun yanındayken ondan yükselen o sinir dalgasını yalnızca ben hissetmiyordum elbette. Bunu Yüksel de seziyordu. Ondan korktuğu için her dediğini yapıyor, benim ona bir şey yapamayacağımı bildiğinden beni tersliyordu.

O korkaktı; korkak ve kirli. Kirlenen ellerini Sinem'e uzatmış, onu çukurdan çıkarmasını istemişti. Zavallı Sinem, sevgilisine kıyamayıp onu çıkarmaya çalışırken Yüksel'in gücü onun titrek kollarını yıkıma uğratmış ve onunla birlikte kendi de o çukuru boylamıştı.

Yüksel sustu. Baran tekmeler savurdukça, canını yaktıkça sustu. Efkanlar içindeki ruhuna kızlar sayesinde papatya eken adamları düşünün. Onlar acizdirler; acizlikleriyle övünürler. İşte Yüksel, kendi efkanlı ruhunun papatyalarının içinde boğuldu. Ektiği papatyaları kalbinin toprağından kökleyip ağzına tıkadı. Sükût yeni bir anlam kazandı.

Kapıdan bir kilit sesi yükselince bakışlarım kapıya sabitlendi. Bir hışım içeri girince karşısında bizi gören Sinem'in gözleri kocaman açıldı. "Gel, canım benim, gel." İşte bu ses, bu ima... yalnız kalınca kopacak bir fırtınanın habercisi nite-

liğindeydi. Baran'ın bu koparacağı fırtınanın rüzgârı yüzümü yalayıp geçti.

Sinem yavaşça içeri girip kapıyı kapattı. O her zaman alımlı bir kızdı benim nazarımda. Giyimi, tarzı, görünümü hep şen şakrak ve kendine hastı. Bu defa onu fazla bakımsız görmüştüm. Sarı saçları güneşten olduğu belli bir açılma göstermiş, taranmadığından kabarmış, kabarınca birbirine dolaşmış haldeydi. Buna keza üzerinde her zaman onda alışık olduğum kıyafetler yoktu. Fazla salaştı, fazla dağınık ve depresif görünüyordu. Önceden o neşeli görünümünün yerini, şimdi dağıtmış bir görünüş almıştı. Kollarında, bileklerinde -bilhassa bileklerinde - morluklar vardı; incecik olan biricik arkadaşım, şimdi çok daha zayıftı.

Bize doğru yaklaşınca gözlerinin kan çanağı gibi olduğunu gördüm. "Baran." Bana baktı. "Sahil."

Baran'la aynı anda, "Sinem," dedik.

Bu beni afallatsa da, Baran konuşmaya devam etti. "Yürü, gidiyoruz." Bileğini kavramak için öne atılan Baran, yerde hareketsiz yatan Yüksel'in önünü açınca Sinem'in sevgilisini görmesi uzun sürmedi. Gırtlağından dökülen tiz bir sessiz çığlık eşliğinde Yüksel'in yanına koşup yanına diz çöktü.

"Yüksel..." Yüzünün büyük kısmı kan olan Yüksel gözlerini açtı. "Ne yaptın ona!?" Allah vardı, ben ilk kez onu böyle görüyordum. Baran haklıydı, çok haklıydı, çok çok haklıydı. Sinem haddinden fazla bir değişim yaşamış, bunu da çevresine fazla fazla hissettirmişti. Tabii ben bunların dışında kalıyordum.

Baran, Sinem'in kolunu tutup, "Yürü, Sinem, gidiyoruz," diye diretmeye başlayınca Sinem kolunu sertçe çekerek kendini güzel adamdan kurtardı.

"Defol git! Hiçbir yere gelmiyorum ben."

"Sinem!" diye irkiltecek kadar sesli bir şekilde bağırdı Baran. "Gidiyoruz, dedim!"

"Gitmiyoruz!" Çığıran Sinem'in ses tonu birden yumuşadı.

Elini Yüksel'in yanağına koyup, ağlayarak, "Yüksel..." dedi.

Baran'a bakınca onun da bana baktığını gördüm. Cebinden anahtarı çıkarıp bana uzattı. "Arabayı her an basıp gidebilecek şekilde ayarla. Arka kapılardan birini açık bırak. Direksiyona sen geç." Uzattığı anahtarı alıp direkt çıkış kapısına doğru ilerledim. Bu körpe apartmanın merdivenlerinden aşağı inerken bir kulağım ardımda bıraktığım çığlıklar ve bağırışlardaydı. Çıkışa ulaştığımda elimdeki arabanın anahtarıyla kilidi açıp şoför koltuğuna oturdum. Öyle bir ivedilikle buraya gelmiştik ki, arabanın durduğu yer gidiş yolunun aksine düşüyordu. Arabayı geri geri çıkarıp boş sokaktan yardım alarak çevirdim ve dediği gibi apartmanın kapısının önüne park ettim. Arka kapılardan, apartmanın demir kapısına yakın olan taraftakini açıp tekrar şoför koltuğundaki yerimi aldım.

Direksiyonda parmaklarımla ritim tutarken apartmandan çıkan garip giyimli, birbirleriyle şakalaşarak ara sokağın kaldırımında ilerleyen çifti izledim bir süre. İnsanlar kavgaya, bağırışlara, çığırmalara, şiddete alışkın gibiydi. Sinem çığlıklarıyla apartmanı yıkmıştı ve bir Allah'ın kulu gelip de ne olduğunu sormamıştı. İnsanlık o kadar atasözü içinden, 'Bana dokunmayan yılan bin yaşasın'ı seçmiş ve bunu da son nefeslerine kadar yapacak, sürdüreceklermiş gibi bir sanrı yaşıyorlardı.

Apartmandan hızla Sinem çıktı ve onu ardından Baran geldi. Bu gidişatta etik olmayan hiçbir şey yoktu. Her şey sade ve netti. Zorlama yoktu; hakaret, bağırış, çığırış yoktu. Sinem, huysuz ve gözleri kıpkırmızı halde arka koltuğa oturmuş, gıkını çıkarmamıştı. Baran da arka koltuğa Sinem'in yanına geçip kapıyı kapattı. "Gidelim, Sahil."

"Pekâlâ." Arabayı çalıştırdım. "Nereye gideceğiz?"

"Sinem nereye gitmek isterse oraya gideceğiz." Dikiz aynasından onları izlemeye başladım. Baran, Sinem'e döndü. "Nereye gidelim?"

Sinem, camdan kafasını ayırmadan, "Eve götürün beni," dedi. İnce sesli olan bir insanın, kalınlaşmış sesine ilk kez bu denli yakından şahit oluyordum.

"Eve mi? Hemen eve kapatma kendini. Sen lunaparkları çok seversin, gidelim mi?"

"Hayır."

"Sinem," dedim. İki saniye... üç saniye... ve dördüncü saniye. Kafasını yavaşça camdan ayırıp dikiz aynasında onu izleyen benimle göz göze geldi. "Annen seni çok özlüyor." Hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. "En son ne zaman gördün onu?"

Sinem herhangi bir cevap vermeden Baran araya girdi. "Sahil, annem bilmesin olur mu? En azından bir süre. Sinem'in tedavisi başlayana dek."

"Siz anlatmazsanız ben neden konuşayım ki?" Minnet eder gibi kafasını salladı.

Sinem, camdan dışarı bakmıyordu. Ayaklarında bir noktaya odaklanmış, düşünüyordu. Sokağın o iğrenç ve insanı hiçbir şey yapmadan yoran havasından çıkıp yeni bir sokağın içinden trafiğe akarken arka tarafta bir hareketlilik olunca tekrar dikiz aynasından arkaya baktım. Sinem, başını yerden kaldırmış Baran'a bakıyordu. "Annem beni özledi mi gerçekten?"

İki kardeş bir süre bakıştılar. Sonra Baran yavaşça kafasını salladı. "Endişeleniyor ama seni de eve kapatmak istemiyor."

"Neden hiç aramadı o zaman beni?"

"Arasaydı açacak mıydın?" diye sordum. Bana değil, Baran'a bakmaya devam etti. Sanki ondan güç alıyor gibiydi.

Sinem, ağlamaklı ses tonuyla, "Bana yine, 'Kızım' der mi?" diye sordu.

"Demez mi hiç?" dedi Baran. "Anne o."

"Peki sen?" dedi fısıltıyla. Gözlerinin dolduğu belliydi. Kırmızı ışıkta durunca yeşilin bir an önce kendini göstermesini diledim. "Sen bana yine, 'Cadısın ama ikizimsin,' diyecek misin?"

"Te-" Baran'ın sesi yaşadığı duygu yoğunluğundan ötürü boğuk çıkınca durdu. "Tedavi olursan derim."

Sinem'in tebessüm etmeye çalışan hali içimi burktu. Yemin ederim, o ifadede kendi geçmişimden bir iz gördüm. İçi

acırken insanın gülmesi lazımmış gibi gelirdi; işte bu ifadenin bir köşesinde yorganı kafasını örtecek biçimde çekmiş, hislerin ayağının dibine kıvrılan bir Sahil vardı. Oraları sel basınca Sahil'i oradan aldılar; yerime daha ıstıraplıları yatırdılar. "Söz mü?"

Baran hafifçe kafasını salladı. "Söz."

Bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim. Dolan gözlerimi kapatıp bir süre bu tanıdık duygularla tekrar karşılaşan ruhumun karşılarında nasıl ciddi durduğunu izledim. Acı gaddarsa, soğuk zalimdi. Soğuk ağlarken, ateş alay eder; acı, soğuğun boynuna sarılır ona telkin verirdi. Acı ve soğuk iyi ikiliydi, vesselam; acıya soğuk iyi gelirdi.

En az benim kadar etkilenmiş olan Baran'a baktım. Bu adam, bir kahraman değildi; özel güçleri yoktu ve ölümsüz değildi. Bu adam, geçmişinin zincirleriyle yaşamayı öğrenmiş bir güzel adamdı. On üç yaşından beri bu zincirlerin varlığına da, ağırlığına da, bileklerinde yaptığı yaralara da alışmış bir adam vardı hayatımda ki ne adam. Acılara iyi gelen, gelirken yanında umut da getiren... Azılı bir katil gibi gözlerini nefretin ve kinin kör ettiği acı, ondan korkuyordu. Onun yanındayken bütün kötülükler, yanına yakışmayışına ağlıyordu.

Işık yeşile dönünce gaza bastım. Camı sonuna dek açıp soğuğu çağırdım. İnsan bir kez acısızlığa alışınca acının en ufak esintisi ona azap gibi geliyordu. Acıya alışana o azap saadetti.

"Eve mi gidiyoruz?"

"Eve gitmek istedi, eve gidelim."

Sanırım çaresizliğin bir kötü yanı da, karşısındaki kişinin kalbine elini sokup o kalbi aşka küstürememekti. İnsan âşık olmayı kendi seçemiyordu.

Yüksel'in böyle biri olduğunu bilsem, hiç şüphesiz Sinem'i ondan yaka paça uzaklaştırırdım. O an aklıma Ahu geldi. Yüksel'le tanışmışlıkları vardı. Yüksel, Sinem'e yaklaşırken Ahu da Baran'a yaklaşıyordu. Bunun tesadüf olamayacak bir rengi var gibiydi. Bu konuyu sonra Baran'a açacaktım. Ertelenebilir bir

yanı yoktu gerçi, ama Sinem'in yanında Yüksel'den bahsedemezdim. Belli ki, iyi bir ayrılma olmamıştı.

"Sinem."

Sinem, dönüp Baran'a baktı. "Hiçbir şey senden değerli değil, biliyorsun değil mi abicim?"

Sinem'in gözlerinde bir ışık belirdi. Sonra az önce mecburen atmaya çalıştığı tebessüm, birdenbire kendisi geldi. "İki dakikalığına büyüksün diye racon kesme bana."

Böyle demesine Baran da güldü. İki kardeşin atışmasından öteye gitmeyen bu konuşma çok... tatlıydı. Onların gülüşlerine ben de güldüm. Ortamı yumuşatan Baran, az önceki olayların etkisinden kendini sıyırmış gibiydi. Öyle değildi ama öyle gibiydi.

Evin önüne park ettiğim araçtan emniyet kemerimi çıkarıp indim. Sinem daha arabadan inmeden Baran bileğimi kavradı. Efendim, der gibi ona baktım. "Eskiden nasılsanız hâlâ öyleymişsiniz gibi davran, olur mu?" diye fısıldadı.

"Tamam, merak etme."

Baran, Sinem'in bizi izlediğini görünce sesli bir şekilde, "Zaten sana yeterince yük olduk," dedi. "Ben otoparka koyarım arabayı, sen geç eve."

"Ya sen ikizinle girsene eve," dedim oyununu bozmadan. "Ben otoparka koyacağım arabayı diyorum."

"Sahil, bırak o park etsin," dedi Sinem gülerek. "Yoksa akşama kadar buradayız."

"İyi madem," dedim. Baran'a işaret parmağımı sallayarak. "Dua et Sinem çağırdı. Yoksa inadım tutmuştu."

Onu arkamda bırakıp Sinem'in yanına gittim. "Hadi girelim içeri." Gülüşleri içtendi; Sinem'i kazanmış gibiydik. Bu beni sevindiriyordu. Arkadaşımı son günlerde boşlamamı, artık onu hiç yalnız bırakmayarak örtbas etmeye çalışacaktım. Onsuzluk olmazdı; bunu bugün çok iyi anlamıştım.

Çalışanlarından biri kapıyı açtığında Sinem'in yüz ifadesi bir anda düştü. "Ne oldu?"

"Valizim orada kaldı ya."

"E olsun, hiç mi kıyafetin yok başka?"

"Var da..." Durdu. "Onu öyle bırakıp geldik, Sahil." Gözleri tekrar doldu.

Az önceki düşüncelerime balyoz sallayan Sinem'e kızdım. "Canım, sen ılık bir duş alsana." Koluna girip merdivenlere doğru yöneldim. Anlık duygu patlamaları yaşıyordu, bu normal miydi? "Hem rahatlarsın, hem de biraz kafan dağılır. Suyun bütün dertlerini alıp götüreceğini düşün. Duştan çıkınca da Baran bizi yemeğe götürsün, olur mu?"

Hazinle kafasını salladı. Ve yenik bir şekilde, "Olur," dedi.

"Hadi benim canım," dedim. "Biraz kendine gelince uzun bir konuşma yapacağım sana." Bakışlarını yerden bana çevirdi.

"Ne hakkında?"

"Her şey hakkında," dedim gülerek. "Çok dedikodu birikti, kızım. Çok geride kaldın valla."

Gözleri dolu dolu sesli bir gülüş koydu. "Sen benim canımsın, biliyorsun değil mi?"

"Sen de benim canımsın." Kocaman sarıldı. Bunu öylesine söylemiyordum, Sinem, gerçekten benim canımdı.

Onunla birlikte odasına ben de gittim. O duş almak için banyoya girdiğinde bir süre odasındaki koltukta oturup onu bekledim. Onu almaya gitmeden önce odasını bir hayli dağıtmıştık. Ama şu an her şey yerli yerindeydi. Yatağının üzerinde yeni yastıklar vardı, yeni bir nevresim kılıfı geçirilmişti. Camdan dışarı bakarken telefonumun çalmasıyla çantamı elime aldım. İçinden telefonumu çıkarıp ekrana baktığımda annemin aradığını gördüm.

"Alo?"

"Kızım, nasılsın?"

"İyiyim anne, sen nasılsın?"

"İyiyim ben de, akşamüzeri boş bir zamanım olacak." Annemle hiç zaman geçirmediğim anlarım aklıma gelince gözlerimi yumdum.

"Anne... ben Sinem'in yanındayım. Daha sonra olsa olur mu? Sinem'i bırakamam."

"Olur olur, tabii... de... neden, bir şeyi mi var?"

Biraz sessiz kaldım. "Yok." Yutkundum. "Yok bir şeyi. Ama yanında olmam gerek."

"Tamam o zaman." Yere bir kitap düşmüşçesine bir ses geldi. "Görüşürüz evde."

"Hoşça kal."

Bir yanı toplarken diğer taraf dağılıyordu. Bir şeyleri acımasızca yitirirken, aynı zamanda gidenlerin yeri de hükmüm dışında doluyordu. Buna ağzımı açıp tek kelime edemiyordum, hayatım tamamen benim kararlarım ve isteklerim dışında sürüp gidiyordu.

Sinem'in banyosunun kapısı açıldı. Onun omuzlarına dökülen, dalgalı, sarı saçları vardı. Görüyordum ki, uzamışlardı. Ilık suyla duş al, dememe rağmen sıcak suyla almış olacaktı ki gözleri hâlâ kırmızıydı. Belki de maddeden dolayıydı, bilemiyordum. "Sıhhatler olsun."

"Sağ ol." Dolaptaki giysilerinden birkaçını yatağının üzerine koydu.

Koltuktan kalktım. "Ben aşağıdayım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen, tamam mı?"

Bornozun kuşağını sıkmaktan ellerinin rengi atmıştı. "Tamam." Bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde tebessüm ettiğini gördüm. Bu mutluluğunu sabote etmek istemiyordum, belli belirsiz bir gülümseme gönderip kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı kapatıp koridorda ilerlerken aklıma Sinem'in günlüğü geldi. Belki biraz mutlu edebilmek adına, yanına gidip bugünün tarihini atmasını ve o ışığı gördüğünü yazmasını isteyebilirdim. Kızar mıydı? Yok canım, neden kızacaktı? Ben onu neşelendirmek adına bunu yapacaktım, kızmaması lazım gelirdi.

Belki beraber yazardık; yazarken de güzel adamı taşa tutar, onu kızdırırdık. Aklımdan bu ve bu gibi sinsice planlar geçerken adımlarımın yavaşladığını fark ettim.

Kızma ihtimalinin olası sonuçlarını düşünmeden arkamı dönüp tekrar odasının kapısına kadar yürüdüm ve kapıyı bir kez tıklayıp içeri daldım. Siyah bir dar paça pantolonun üzerine, siyah ipli bir atlet giymişti. Ama gördüğüm manzara şok ediciydi. Ağzım bir karış açık halde kapının eşiğinde ona bakakaldım.

Sinem'in saçları salık ve dağınık olduğundan yanaklarını -saçları sağ yana doğru ayrılmış olduğundan, bilhassa sağ yanağını- kapatıyordu. Ama şimdi saçları ıslak ve geriye doğru atılmış olduğundan sağ yanağı apaçık ortadaydı. Kulak hizasının iki parmak uzağından, çenesine kadar uzanan bir kızarıklık vardı. Gömleğinin düğmelerini açmak için kafasını eğince saçları yanağını tekrar kapattı. "Sinem..." dedim. İçeri tekrar geldiğimin farkında olduğunu biliyordum; yanağını gördüğümün de farkındaydı, biliyordum. Benden tarafa bakmadı. Ayaklarına sunduğum enerji de kendini bana sormadan belli etti. Bir anda kendimi onun yanına giderken buldum.

Dirseğinden tuttuğumda, yanağının morluğuna kollarındaki morluklar da eşlik etti. Bunu Yüksel'in evindeyken de görmüştüm ama maddeden dolayı olduğunu düşünüp ırgalamamıştım. "Dövdü mü seni?" Kızın vücudu darp izlerine müzelik yapar gibiydi. Yine cevap vermeyişi içimden bir şeyleri kopardı. Kopan parçaları da etrafına sarıp beni boğmaya çalıştı. "Sinem... konuşsana..."

Gömleğini üzerine geçirip alttan dört tanesini düğmeledi. "Keşke konuşabilsem."

"Dövdü mü seni?" Sol yanağından tarafa düşen saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. İkinci kez sorduğum soruya yine bir cevap alamadım. "Bunu Baran'a söyleyeceğim."

Hızla arkamı dönünce bileğimi kavrayıp beni kendine çevirdi. "İstemeden yaptı, Yüksel öyle biri değil. Bazen o, tanıdığım o olmuyor... şey yüzünden." Kullandıkları madde her neyse onu kastediyordu. "Bile isteye vurmadı, gerçekten. Çok pişman zaten."

"Sinem," dedim hayrete düşmüş bir halde. "Bunun pişmanlığını nasıl taşıyor bu çocuk? Bunun affı mı olur, Sinem? "

"Baran, bu defa Yüksel'i öldürür, Sahil. Yemin ederim, öldürür. Baran'ın başını da yakma. Bitti zaten, tamam mı, bir daha görüşmeyeceğim onunla." Hayrete düşmüş ifadem bir gram azalmadı yüzümden. "Bitirdim artık, gerçekten. Tedavi olacağım."

İnsan çok konuşmuşluğu olmayan bir insandan nefret eder miydi? Hadi bunu geçtim, insanın vücuduna nefret bir anda nasıl yüklenirdi? "Bak," dedim. "Onunla bir kez daha görüşürsen, seni asla affetmem." Onun açıklama yaparken kullandığı kelimeye atıf yaparak, "Gerçekten," diye ekledim.

"Ama-"

"Beni bir daha göremezsin, Sinem. Hayatından bir arkadaşını silersin. İleride geçmişine baktıklarında Yüksel'e tercih ettiklerim diye not düşersin defterine."

"Bırakma beni..." dedi acınacak bir ses tonuyla.

Acımadım. "Bırakmam, sen iyi olmaya çalıştığın sürece."

"Çalışıyorum," dedi birden parlayarak. "Görmüyor musun, eski benim artık."

Daha fazla bunu konuşmaya takatim yoktu. Konuşmayı bitirmek adına, "Hadi. Baran aşağıda bizi bekliyordur," dedim. İnsan canım dediği kişinin canını sökebiliyordu. Yemin ederim, bunu büyük bir ustalıkla beceriyordu.

Neyse ki, o da bu konuyu fazla kurcalamadı. Kafasını sallayarak önümden ilerledi ve aşağı indik. Az önce tahmin ettiğim gibi, Baran koltuklardan birine oturmuş, bizi bekliyordu. Bizim geldiğimizi anlayınca başını yasladığı yerden kaldırdı. "Ne yapalım?"

"Biz yemek yemek için dışarı çıkarız diye düşündük ama, umarım senin için bir sakıncası yoktur." Bugün Sinem'de fazla fazla kendimi görüyordum. Az önceki tartışmadan sonra içi hiç rahat değildi ama Baran'a bunu eski neşeli haliyle söylemişti. İyi oyunculardık, vesselam. Mutsuzken, mutlu görünmekte üzerimize yoktu. Helal olsundu.

"Olur, tabii," dedi Baran. Birden bana dönünce diyecekleri yarıda kesilmiş gibi aniden sustu. "Sinem, arabaya git sen, biz geliyoruz."

"Tamam."

Sinem, kapıya doğru giderken Baran yanıma gelip bana sarıldı. "Neyin var, Çirkin'im?"

"Yok bir şeyim," dedim kısaca. "Boş ver."

Ayrıldı. "Emin misin?"

"Evet evet," Gülümsedim. "Hadi, Sinem'i bekletmeyelim."

Gülümsemem hazırdı; ama o bunu yorgunluktan sanacak kadar dağınık haldeydi. Kafasını sallayıp önümden çekildi. Derin bir nefes aldım, bu ruhumun sıkıntısının diğer adıydı aynı zamanda. Sıkılıyordu, şu an bu yaşıma kadar hiç tatmadığı sıkıntıyı tadıyordu.

Ruh bu defa can çekiyordu. Ama dışarı zerre hissettirmeyecekti, bu kesindi. Ne zaman hissettirmişti de, bu defa bunu yapacaktı?

Aralık olan kapıyı açınca Sinem'le karşı karşıya geldik. Düz bir ifadeyle yüzüme baktı. Ayakkabılarımı giyip yanından geçerek arabaya doğru ilerledim. Taşlı bahçe yolunu arşınlarken, arkamdaki Sinem'in el çırpışını duydum. "Siz sevgili misiniz şimdi?"

Açmak için tokmağına dokunduğum demir bahçe kapısının soğuk yüzeyi avucumun içini dondurdu. Buna müteakip Baran'dan gelen cevap da o soğukluğu kaskatı hale getirdi. "Sanırım."

"Her bitiş bir başlangıca zincirlemişse kendini ve her koşuş bir başlangıcı çağırmaya mahkûmsa eğer, pranga sesleri inim inim
inlermiş mahzun bir köyün meydanlarında."

İnsan en sevdiğine mi kırılırdı hep?

Peki nefret ettiklerimizin sözlerine neden alınıyorduk?

"Baran ya!" dedim. "O patatesleri en sona bıraktım ben, güzel oldukları için!" Ben böyle söyleyince tabağımdan bir patates daha alıp ağzına attı. "Baran!"

Gülerek arkasına yaslandı. Önümdeki bardaktan bir yudum su içip karşımda oturan Sinem'e baktım. Pek bir şey yememişti. Bunu Baran da fark etmiş olacak ki, "Abim yesene şu tabağındakileri," dedi.

"Yok, aç değilim pek. "

"Sinem, neredeyse hiçbir şey yemedin." Sinem, feci bir kilo kaybı yaşıyordu. Çok çabuk yoruluyor ve devamlı depresif takılıyordu.

"Yedim ben. Gerçekten."

"Sahil'in tabağındaki patatesler çok güzel, onları yiyebilirsin." Kızgın bir bakış attım.

"Bunu ben derim arkadaşıma, sen neden diyorsun?" Durdum. "Ayrıca çok beğendiysen sipariş ver."

"Senin tabağındakiler daha güzel," dedi. "Sipariş ettiğim o kadar lezzetli olmayacak."

Tabağımı ondan tarafa sürükledim. "Tamam, yiyebilirsin o halde." Sinem'e baktım. "Sinem, sen de."

"Yok, Çırkın'ım. Şaka yapıyordum." Baran, tabağı tekrar önüme doğru sürükledi. Sinem sessizdi.

Ortamdaki metalik çatal kaşık sesleri umarsızca yankılanmaya devam ederken, zaman zaman naif gülüşler sergileyen zarif bir kadının kahkahası o metalik sesin koluna giriyordu. Bizim masamız dört kişilikti; en az sandalye sayısına sahip olan masa bizimdi ve dördüncü sandalyede sessizlik oturuyormuş da, hepimiz onu dinliyormuşuz gibi konuşmuyorduk. Her sessizliğin altında bir yenilgi yatar, dedikleri bu olsa gerekti. Her sessizlik, kılıf bulamayan bir hezimetin eseriydi.

Zamanında kuzuların sessizliği kılıfına kendini oturtup, altında yatan anlama da fırtına öncesi sessizlik gibi bir tabir döşeyen bu irade dışı nükseden şey -sessizlik- bence bu anlamın çok ötesindeydi. Olmuş bitmiş bir olayın ardından gelendi; bir anda seni ziyarete gelendi. İnsan içi acırken susardı; mutlu olan insan zaten gülerdi, bu sistem bunu talep ediyordu.

"Yarın tekrar dövüşeceğim. " Sinem'e söylüyordu. Gerçi benim haberim vardı zaten, tekrar tekrar bana da dile getirmesinin bir manası yoktu.

"Bu defa ne için dövüşeceksin?" diye sordum.

Yüzüne düşünür bir ifade yerleştirdi. "Bu kez umuda her daim on elle sarılanlar için dövüşeceğim." Baran'a baktım. "Her kim düzenliyorsa, birini ya da bir şeyi bitirmek için yapacak olmalı." İkimizden de ses çıkmayınca devam etti. "Acelesi var."

O ana kadar bir kez dahi sormadığım ve açıkçası aklıma da gelmeyen o soruyu Sinem, Baran'a yöneltti. "Kiminle dövüşeceksin?"

Baran, su içmek için eline aldığı bardaktan bir yudum alıp masaya geri bıraktı. "Tuncay."

"Ne?"

"Kim?" Bir hışım ikimizde ondan tarafa döndük.

"Sakın olun," dedi. "Bu kadar korkacak bir şey yok."

"Baran..." diye başlayan cümlemi, Sinem, "Ya sen harbiden delisin," diye tamamladı.

"Kızlar, sakin olur musunuz?"

"Olamayız," dedim. "Neden her zaman onların dediği oluyor, sen neden her dediklerine tamam deyip ayaklarına gidiyorsun?"

"Çünkü bu bir mesajdır onlar için. Bunu bildikleri için devamlı yeni bir dövüş organizasyonuyla geliyorlar."

"Ama bu sefer çok... zor. Sen demiştin." Durdum. "Kolay dövüşler olmuyor, demiştin."

"Evet, olmuyor. Ama Tuncay'la dövüşeceğim, Çirkin. Çıkmaza düştüğümde merhametine yumruk atarım ben de." Elini yumruk yapınca, bileğinde beliren damarlarını gösterdi. "O dövüşlerin yalnızca görünen yüzü bilek gücü. İnsanlar bileklerinin yanında kendi vicdanlarıyla da dövüşürler orada." Düz bir şekilde yüzüne baktım. "Bir insanın burnunu bile isteye kırmak akıl kârı bir şey mi?"

"Tu-" diye sözüme başlamışken yarıda kesti.

"Tuncay'dan korkma. Sen Tuncay'ın yapmadıklarından kork." Kafamı salladım. "Sadece Tuncay için değil bu sözüm; insanoğlunun yaptıklarından değil, yapmadıklarından kork. Yapmadıysa bil ki, merhametiyle vicdanını dövüştürememiştir."

"Canın yanar diye korkuyorum ben," dedim usulca.

Yavaşça kafasını salladı. "Bırak yansın, güzel adamların da acıyı hissetmesi lazım."

Kendine benim ona takmış olduğum şekilde seslenmesine güldüm. "Güzel adamlar acı çekmemeli."

"Tıpkı dalgaların sert vuruşlarını hak etmeyen sahil kenarları gibi."

"İyi ama sahil kenarları buna mahkûmdur. Onun inancı bu kural üzerine yazılıdır. Güzel adamlar acıyı kendileri çağırır. "

"Çağırılan her acı gelir mi?"

"Ölüm hariç hepsi gelir. Ölüm de gelir ama geç gelir. Gelince tek gelmez, yeryüzünde ne kadar azılı his varsa yanında onları da getirir. Ölümün acısı olmaz, derler. Ölüm başlı başına bir acıdır zaten."

"Ölümün rengi var mıdır?" dedi bana doğru biraz yaklaşıp.

"Ölümün rengi siyahtır." Dudağımın ucuna bir gülümseme kondurdum. "Hüznünki de siyahtır; hazininki de siyahtır; ağıtınki zifir siyahtır. Güzelliğinki mat siyahtır, bayım; hafif kadifemsidir, yumuşaktır, baştanbaşa içine gri kaçan bir mat siyahtır. Güzel adamların naif oluşu bundandır."

"Tabii Sinem yalnız; Sinem garip." Sitem eden Sinem'e baktım.

"Yok be, cadı," dedi Baran. "Sen yalnız mı olursun hiç?"

"Biz varız," diye devam ettirdim sözünü.

Uzanıp Baran'ın elini benim elimin üzerine, kendi ellerini de ikimizin ellerinin üzerine koydu. "İyi ki varsınız."

"Sen de iyi ki varsın, bebeğim," dedim gözlerinin içi gülerek bize bakan canımsı arkadaşa.

Baran, elini çekip garsona işaret etti. "Biz bir şampanya alalım."

"Ooo, Baran abi," dedi Sinem acayip mutlu bir halde. Baran'a abi demesine güldüm. "Ateş ediyorsun."

"Bugün her şey senin için." Bana baktı. "Sizin için."

"Yarınki maça Sahil'i götürecek misin?"

"Evet. Gelecek."

"Tehlikeli değil mi ya?"

"Ona bulaşmamaları konusunda uyarıldılar."

"Nasıl yani?" dedim. "Anlamadım."

"Bana bu dövüş haberini getiren kişiye, sana birinin bir şey yapması durumunda dövüşe katılmayacağımı ve Mangal'ın bütün iç yüzünü dışarı dökeceğime dair bir tehditte bulundum." İşte bu kadarını ben de beklemiyordum. "Diğerleri sana bulaşamaz, uyarıldılar."

"Teşekkür mü etmeliyim?" dedim şaşkınlığın verdiği bir cvhamla.

"Bazı insanlar, bazı insanlara emanet olarak dünyaya gelir. Bunca şeye rağmen hâlâ yan yanaysak bu bana emanet olduğun anlamına gelir. Teşekkürün yersiz."

Garson elinde bir şampanya şişesi ve üç şampanya kadehiyle geldi. Baran, masaya konulan şişeyi eline aldı. "A-a, sen mi patlatacaksın?"

"Sence?" Kaşlarım şaşkınlıktan havaya kalkmış vaziyette onu izlemeye başladım. Mantarın atmaması için şişeye sabitlemek adına kullanılan teli çıkarmaya başladı. Pek güce sahip olmadığı görünümü veren tel çıktığında Baran ayağa kalktı. Şişenin mantarı bize gelmeyecek biçimde tutup kendinden de biraz uzaklaştırınca tavana doğru sallamaya başladı.

Tıpa, tok bir sesle atarken şampanya şişesinden bir anda akın eden sıvı Baran'ın bileklerine kadar ulaşıp oradan yere doğru bir yol izledi. "Heeey!" dedi Sinem el çırparak.

Baran'ı başardığı uğraş sonucunda alkışladım. "Helal olsun, güzel adam!"

Bardaklara azar azar doldurup şişeyi masaya bıraktıktan sonra peçeteyle ellerini kuruladı. "Şerefe, Sinem," dedi koca-man gülerek.

"Kardeş dediğin." Sinem, şampanya doldurulmuş üç kadehten kendine yakın olanı içti. "Kaliteli bu, değil mi?"

"Hayır," dedi Baran. "Bilhassa bayat istedim." Sinem, Baran'a yüzünü buruşturarak çocuksu bir hareket yaptı. "Sinem, iki yudum iç yeter. Bir şey olmasın, gece gece. Uğraştırma beni."

Sinem beni şaşırtarak, sızlanmadan bir anda kabul etti. "Tamam."

Sinem'in anlık duygu değişimleri olağan mıydı? Kızı bir anda neşeden boğulurken görürken, çok geçmeden dalgın ve üzgün görüyordum. Doğal ve geçici bir şey olsun diye bir dua ettim içimden. "Çirkin'im?"

"E- efendim?"

"Neyin var senin bu gece? Evden çıkarken de iyi değildin."

"Yorgunum, Baran."

Dudaklarını düz çizgi haline getirip yavaşça kafasını salladı. Sonra o dudaklar büküldü ve gülümseme şeklini aldı. Kolunu uzatıp kaşlarıyla omzunu işaret etti. "Uyuyabilirsin."

Uyumak için omzuna başımı koymadım ama kollarımı beline sarıp kocaman sarıldım. Aşkla ilgili yazılıp çizilenler kalbe dokunurdu; ama o yazılanları yaşamak kalbe, ruha ve zihne hitap ederdi. Huzurun muhatabı acıdan yıpranmış olan ruhun yanında yatıyordu. Tekdüze yaşamının bir armağanıydı ona. Ne yazık ki, aşk riyakârdı. Nice yazarları emrine amade yaptı, evvela insanlara bir şey kanıtlamak ister gibi. Yılların götürdüğü bir kasım akşamı aşkın karşısına sevgi çıkınca aşk afalladı. Riyakârdı, iyice riyakârlaştı. *"Canım güzel adam."*

"Çirkin."

Kollarımı gevşetip çenesinin hizasından gözlerine bakmak için kafamı kaldırdım. "Mesela şimdi Çirkin dedin ya, ne anlama geliyordu?"

Sağ elini belimden çekip, önündeki şampanya kadehinden bir yudum aldı. "Güzelin zıttı olan."

Karnına yavaşça vurdum. "İyi."

"Atarlı ve Çirkin." Bir süre yüz ifademe baktıktan sonra kafasını geriye doğru yatırıp kahkaha attı.

"Sen çok gülüyorsun son zamanlarda."

"Sayende," dedi burnumu sıkarak. Sonra tekrarladı. "Sayende."

Burnumdaki elini çektim. "Şapşal."

"Sinem, yavaş!" dedi Baran. Bir anda değişen ruh hali beni yorgunluğa sevk ediyordu.

"Tamam ya." Yavaşça elindeki kadehi masaya bıraktı. "Neden bağırıyorsun ki? Hiç içemedim bile daha." Sinem haklıydı. Baran'ın her kadehe eşit kattığı şampanya, onun kadehinde yine aynı çizgide seyrediyordu.

"Olsun, hiçbir şey yemedin." Sinem yavaşça kafasını sallayınca Baran sesli bir nefes verdi. "Ben de endişeleniyorum sana bir şey olacak diye. Özür dilerim bağırdığım için."

"Biliyorum," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Sorun değil."

Sinem o gece yarı sessiz yarı sevinçliydi. Bizi özlediğini gözlerinden anlamıştım. Neler yaşadığını, yaşadıklarından sonra ona nasıl geldiğimizi tam anlamıyla sezemiyordum. Her anında, her bakışında içini gördüğüm Sinem, bu defa gözlerine kalın bir perde çekmişti. O an insanların iyiliği de kötülüğü de kendilerinin seçtiğini, hatırı sayılır bir kitlenin çevre kötülüğe sevk eder demesine karşın başına gelecek her sorunu insanoğlunun göğüslediğini anladım.

Baran, Sinem'i evde bırakmayı göze alamamış olacaktı ki, önce beni eve bırakmıştı ve sonra eve dönmüşlerdi. Kapıyı kapatırkenki o soğuk ses, beni ve benim yalnızlığımı beraberinde getirdi.

O yalnızlık kendini iyice harladıktan sonra beynimde birbirlerini yiyen o konular iyice boğazımı sıktı. Düşüneceğim onca şeyin arasında, güçlü durmam gereken onlarca konu vardı. Odama girip kapıyı yavaşça kapattım. Sabahtan bu yana dağınık kalmış olan yatağın üzerine oturup karşımdaki aynada aksime baktım.

Nereden başlayacağımı bilemeyince derin bir nefes aldım ve gözlerimi yumdum. Önce beynimin tam ortasına bir darağacı kurdum. Kafamda iki keçi gibi kafa kafaya vermiş konuları önemsizden önemliye doğru sıraladım ve önemsiz konularda hüküm giyen insanları önüme tek sıra halinde dizdim.

O insanlar zihnimde asılırken her biri gri dumanlar eşliğinde yok oluyordu. Zihnimi böyle temizleyebiliyordum. Mantıklı düşünmem gerekti. Yarın Baran'la katılacağımız o dövüşün hepimiz için mutlu bitmesi lazımdı.

Gözlerimi yavaşça açtım. Loş bir atmosfere boğulan havaya itimat etmedim. Bu bana bir nebze güç verdi. Tıpkı hayatın hiç ummadığım bir anında bana güzel adamı vermesi gibi.

Üzerimi değiştirip yatağıma uzandım. Telefonu elime alıp mesajlar bölümüne girdim.

Kime: Güzel Adam.
Mesaj: *"İyi geceler."*

Telefon yastığın altında yerini alırken diğer yastığa sarılıp gözlerimi yumdum. Belki bir umut telefon yanındadır, hemen yazar diye bekledim. Ama yazmadı.

Duvar saatinin tik takları bir müddet sonra ninni gibi gelmeye başladı. Görüntüm bulanıklaştı ve bir süre sonra bilincim askıda, uykuya dalmamı bekledi.

***

Yastığın altından gelen titremeyle irkildim. Yattığım yerden doğrulup bir süre sokak lambasının vurduğu odadaki bölümü izledim. Uykuya dalalı daha on dakika olmamıştı emindim, sağ elimle alnımı ovuşturup bir süre gözlerimi yumdum.

Gerçek tam o anda vurdu. Titreyen telefondu. Elimi yastığın altına daldırıp telefonu oradan çekip çıkardım. Tuş kilidine basınca bir anda ışığı gözüme çarpan telefona gözlerimi kısarak baktım. Aynı hal ve şekilde kilidi açıp gelen mesajı açtım.

Kimden: Güzel Adam.
Mesaj: *"Uyu."*

Dünyanın en saçma diyaloguna karşı yüzümü buruşturdum. Adamın sağı solu belli olmuyordu. Şeytan diyordu çıkar telefonun hattını, salla camdan aşağı. Telefonu başucuma bırakıp yatağa geri uzandım.

Yarın benim için -bilhassa güzel adamım için- zor bir gün olacak gibiydi. Acaba şu an nasıl hissediyordu? Heyecanlı mıydı? *Korkuyor muydu?* Beni böyle yalnız kertenkeleler gibi bıraktığı için mutlu muydu?

Bilemiyordum.

Gözlerimi yumdum. Az önceki o bezgin halden eser yoktu.

Kalbimin üzerinde bir ağırlık vardı, ne yaparsam yapayım bir türlü hafifletememiştim. Bunu yapamamakla beraber bu hıs, o ağırlık neydi, nereden gelmişti, nasıl oluşmuştu sorularına da bir cevap vermiyordu.

Ağırlığı dindirmek için kalbimin yumruğuyla kalbimi sıktım. Geçmedi.

Aldığım uzun bir nefesi sesli bir şekilde vererek doğruldum. Sessizlik at koşturuyor, sessizlik çığlık atıyor denirdi ya... öyle bir sessizlikti odadaki.

Sessizlik sıkkınlıkla bir olup beni alt edince yatağımdan kalkıp pencerenin kenarındaki koltuklara yöneldim. O koltuklardan sokak lambasına en fazla maruz kalana - soldakine - oturdum ve gün doğana kadar orada bekledim.

Gökyüzünün kızarıp bozmasına, ağlamasına, mutluluğuna, açılışına, sevinişine... her haline şahit oldum o gece. Gün aydığı zaman bile gram uykum yoktu. Bu durum ilerleyen saatlerde yoğun bir uykusuzluğa teslim edecekti kendini, biliyordum. Ama güzel adamım yanımda olacaktı ya... yeterdi. Yetmelere bile yeterdi.

Bu gerçek hafifçe tebessüm ettirdi. Çoğu gerçekler acıydı ve mevsimleri hazandı. O gerçeğin belki de hatırladıklarım arasında ilk oluşu beni bir nebze mutlu etti ve güçsüz kalmış ruhuma bir parça güç verdi.

Gün yavaş yavaş ağarırken bacaklarımı kendime çekip iki büklüm bıraktığım bedenimi gevşettim. Benden daha güçlü bir bel ağrısı elimi belime götürdü. Ağrıyan bölgeyi ovarken tutulan başımı da geriye yatırıp bir müddet öyle bekledim.

Çalan telefona kadar.

Ayağa kalkıp bıraktığım yerden telefonu aldım. Arayan kişinin ismi bile gülümsetti. Arayan kişinin telefon ettiği saat o gülümseyişi elime alıp paramparça etti.

"Sen de mi uyumadın?" dive cevapladım aramayı.

"Uyuyamadım."

"Neden?"

"Kalbimin üzerinde bir ağrı var, Çirkin. Uyutmuyor."

Tesadüf mü demeliydim? Aynısının ağırlık versiyonunu benim yaşadığımı söylemeden devam ettim. "Ama uyumalısın."

"Biliyorum."

Mesajımı sert bir tonlamayla taklit ettim. "Uyu!"

Kesik nefesler verdi. *Gülüyordu.*

"Keşke yanımda olsaydın."

Yüz ifadem şoka uğradı. Gözlerim, burnum, dudaklarım, saç diplerim... şokun evladı oldu. Şaşkınlığa annelik yaptı kirpiklerim. O yaşadığım ruhsal hengâmede, "Keşke..." diyebildim.

"Gün doğumunu izledin mi hiç?"

"İzliyorum şu an."

"Babamın öldüğü gün güneş doğmayacak gibi gelmişti. O gece o kadar uzundu ki... Sabah bir türlü olmadı." Perdeyi açtığına dair bir ses duydum. "Bugün sabahın olmasını istemiyorken bir saatte güneş doğuverdi sanki."

"Neden güneşin doğmasını istemedin?" O kafamda birbirini yiyen sorular tekrar gün yüzüne çıktı.

Heyecanlı mıydı?

Korkuyor muydu?

"Şu an, babamın öldüğü gece hissettiklerimi hissediyorum. Öyle bir his ki... altından kalkamayacağım kadar ağır. Öyle yoğun ki..." Durdu.

"Güzel adam..." dedim nazikçe. "Yapma böyle."

"Böyle hissetmemem için benimle bir şeyler konuşsana. Sen bunu çok iyi yapıyorsun. Yanındayken bunları hissetmiyorum."

Ne diyeceğimi şaşırdım bir an. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ne konuşmamı istersin?"

"Ne istersen."

Öylece kalakaldım. Ne diyecektim? Ne konuşacaktım?

Derin bir nefes verdim. "Edebiyatta ikinci yeni akımında Ece Ayhan vardı hatırlıyor musun? O erkekmiş. Ben bunu liseden mezun olduktan sonra öğrendim," dedim. Sanki tüm derdim Ece Ayhan'ın erkek olmasıymış gibi.

Sesli bir gülüş savurdu. "Neden şaşırmadım?"

"Sen biliyor muydun?" Kahkahasının arasından tekrarladım. "Biliyor muydun?"

"Biliyordum."

"İnsan bana da söyler."

"Nereden bileyim ben senin Ece Ayhan konusunda bir yaran olduğunu." Tekrar kahkaha attı. "Ya gerçekten sabah sabah iyi güldürdün."

Sesli bir şekilde esnedim. "İşimiz bu."

"Uykun mu geldi?"

Aslında gelmemişti. Ama onun uyuması lazımdı. "Biraz."

"Tamam, kapatalım o zaman."

"Uyu, tamam mı?"

"Tamam. Seni öğleye doğru alırım."

"İyi uykular." Sesimin tınısından hüzün damlıyordu. Yine de taviz vermedim kendimden.

"Sana da."

Katrana bulanıp, taklalar halinde benden nefret ettiğini her an haykıran o kirli sessizlik tekrar geldi. Telefonu yatağın üzerine fırlatıp yavaşça yatağa uzandım. Gözlerimi kapatıp uyumayı bekledim. Ne kadar uzun süre bekledim bilmiyorum ama zamanı umursamadan bekledim.

Acı, demiri keser miydi? Hüznü gebe bırakan yas, kederin evladı değil miydi? Buğulu görüşüm, kararttı. Kararan görüşüm yeşerdi. Yeşeren görüşüm aydı. Ay kadar beyazdı. Başucumdaki saatle bir müddet bakıştık. 11:40'dı.

"...Seni öğleye doğru alırım."

Bir hızla ayağa kalkıp toparlandım. Bu hızlı kalkış görüşümü tekrar kararttı. Aldırış etmeden gardıroba koştum. Elime ilk geçen kot tişört ikilisini olabildiğince hızlı giyip dolaşan saçlarımı taramaya başladım.

Küçük çapraz çantaya da bir elimdeki tarakla saçımı tararken, diğer elimle telefonu, cüzdanı... sıkıştırıyordum. Tam telefonu koyacağım esnada ekran parladı. Tuş kilidini açıp ekranı yaklaştırdım. Sinem aramıştı. Bir cevapsız çağrı vardı.

Tereddüt etmeden geri aradım. Çaldı... çaldı... çaldı...

"Alo?"

"Merhaba!"

Gülümsedi. "Merhaba!" Bu hoşuna gitmiş gibi kıkırdadı.

"Nasılsın, Sinem'cim?"

"İyiyim, sen nasılsın? Neler yapıyorsun?"

"Şu dövüş olayı malum..." diye söze başladım. Cevapsız çağrısının konusu açılmayınca devam ettim. "Oraya gideceğim. Sen neler yaptın dünden beri?"

"Kitap okudum biraz. Film izledim." Sesi bir anda ağırlaştı. Nedenini bilmediğim bir pus, sesinin neşesini kapattı.

"Bir şey mi oldu?"

"Sahil, annem beni özlemiş. Ama eski beni özlemiş. Herkes bunu söylüyor; herkes eski halime dönmemi istiyor." İşte o darbe tam bel altından vurdu. Sinem iyi değildi, birine ihtiyacı vardı.

"Herkesten kastın kimler?"

"Annem."

Öyle bir annem demişti ki, sanki devamının olduğu aşikâr bir cümlenin yarıda kesilmesi gibiydi. "Herkes dediğine göre daha başkaları da olmalı."

"Yüksel."

Sessizlik. Ardından yine bir şey getirmeyen saf sessizlik. Yüksel, ondan bunu istemiyor, onu buna zorluyor olmalıydı. "Ben sana yardım edebilirim. Profesyonel bir destek aldığın müddetçe ben her daim yanındayım." Nefesi art arda iki kez sekti. Ve sonra bunu sessiz ama derin bir iç çekiş izledi. "Sinem ağlama, sana gülmek yakışıyor."

"Sahil..."

"Efendim, canım?"

"Baran çok önceden bana bir söz vermişti. O sözü ona hatırlatır mısın?"

"Bunu sen neden yapmıyorsun?"

"Onu az sonra görecek olan sensin. O zaman söylersin."

"Tamam..." İnce bir kabulleniş bıraktım. Görmese de kafamı salladım. "Olur." Ne sözü olduğunu sormadım, soramadım. Daha yeni adapte olmaya çalışıyor gibiydi. Kendi ağzından duymamıştım ama sesi bunu çığlıyordu. Kelimeleri feryat ediyordu.

"Ona iyi bak. O sana emanet."

"Sinem..." Kaşlarım çatıldı. "Bu ne demek?"

"Sen de kendine de çok iyi bak."

"Sinem?" Telefon santrale bağladı. Ağzım açık bir halde o dıt sesini dinledim bir süre. Telefonu kulağımdan ayırıp ekranda bana gülümseyen 'SİNEM' kartviziti o an zihnimde ağlamaya başladı. Duvardaki saate baktım.

Baran'ın beni evden almaya gelmesine beş dakika vardı.

O beş dakika... yelkovanın bile gocunmadan bana getireceği o beş dakika. İhtimaller birbirini kovaladı, sükûnet bambaşka bir boyut kazandı.

Bekleyemedim. Bir şey, derinlerde, çok derinlerde bir şey beni tetikledi. Çantamı aldığım gibi, olanca hızımla evden çıkıp taksi durağına koşmaya başladım.

Koştum.

Öyle hızlı koştum ki düşüncelerim, kafamın içindeki o kötü düşünceler bana yetişemesin istedim.

Yüzde yüzlük kotasını tamamıyla doldurmuş, hatta taşırmak için zorlayan bir acı düşünün. Yüzde elli, yüzde elli diye ayıramayacağın bir acıydı; sadece tek bir kişinin acı çekebileceği kadar bencildi. Yüzde altmış ve yüzde kırk olarak ayırabiliyordun.

Gönlümün üzerinde alev alev yanan bir şey vardı. Bu kahırdı. O iki ev arasındaki uzaklık... öyle uzak gelmişti ki Baran'ın sözlerini hatırladım. Haklıydı, güzel adam yine haklı çıkmıştı.

***

"Sinem!" Koşarak yukarı çıktım. "Sinem!" Koridor sessizlik kokuyordu. "Sinem, nerdesin?" Koridor boyunca tek açık kapının Sinem'in kapısı olduğunu fark etmek dakikalarımı almıştı. Bu hale içimden bir küfür savurdum.

Sinem'in ismini bağırarak odasına girdim. Yatağı hiç dağılmamıştı. Yalnızca yatağın üzerinde çantası vardı. "Sinem!"

Banyonun kapısına koştum. O görüntüden sonra güçlü bir çığlık bütün evi kapladı.

O çığlığın sahibi bendim.

Çok sonradan...

Yerdeki kan kokusu midemi bulandırınca fark ettim.

O çığlığın sahibi bendim.

Kapının aralığından yerde yatan Sinem'in elini görünce fark ettim.

O çığlığın sahibi bendim.

KAKTÜS TEAM

❧

Bu hastane, kokusunu insanların korkularından alıyordu. İnsanların beyinlerinde büyüttükleri o küçük hastalıkları takıntı haline getirmeleriyle oluşan korkuyla besleniyordu.

Ameliyat sırasındayken doktor veya hemşire görmek vardı ki, ateşe yalınayak basmak gibiydi. Sırtını hastanenin beyaz, alçı duvarlarına yaslamış olan Baran'a baktım. Yeri izliyordu.

İkizlerin birbirleriyle ilgili durumları hissettikleri söylenirdi. Doğruluk payı var mıydı bilmiyordum ama Sinem'in farklı davrandığını Baran çok önceden de dile getirmişti. Ameliyathanenin kapısının karşısındaki köşeye çökmüş, elleriyle yüzünü kapatan Yüksel'e baktım. 'İçinin kan ağlaması' deyimini mecazi yaşamıyorduk şu an. O içimdeki organlar öyle bir ağlıyordu ki, ipince çığlıklar eşliğinde dökülüyordu kalbimin damarlarından.

Şu halde bile dimdik ayakta olan Baran'ı izledim. Hava ılık olmasına rağmen atmosferin soğukluğundan mı, yoksa kas gücünden mi güç alıyordu kestiremiyordum.

İçimdeki duygu patlamasını gözlemlerime yükledim. Hissettirmemeye çalışıyordum ama avucumun içinde ince bir sızı oluşunca avucumu açtım. On dakikadır sağ elimin tırnaklarını geçirdiğim sol elimin avucunda küçük küçük yaralar meydana gelmiş, o yaralara kan damlaları eşlik etmişti.

Ve o kan, bana Sinem'i buluşumu bir sis bulutu eşliğinde gözlerimin önüne serdi. Tek açık olan o kapıya doğru ilerleyişim gözümün önünde belirdi. Sinem'i öyle görünce elimdeki

çantanın yere düşerken yankılandırdığı o ses sağır ediciydi. Yerde kanlar içinde yatan Sinem'e doğru koşarken ayağımın çarptığı bir nesnenin duvara değdiğinde oluşturduğu tiz ses hafızama kazınan nadir seslerdendi. Bir kanadı kanlı, açık makası görünce Sinem'in kan dolmuş avucuna baktım. Bariz bir kan birikmesi olan yer, gerçeği çığırıyordu.

"Sinem..." diyebilmiştim yalnızca. Elimi yanağına koyup kısa, sarı saçlarını geri itebilmiştim. Sinem gözlerini açmadı.

Bir kez bile açmadı.

Baran'ı çağırırken, ambulansla hastaneye getirirken, ameliyata girerken bile.

O neşeli bakışlar sergileyen gözleri, bugün yıkımı barındırıyordu. Yıkımın olduğu yerde neşe olmazdı. Yıkım, elleri büyük, ırıyarı, korkunç bir adamdı; neşe ise, bir sağa bir sola gülerek koşuşturan, kırmızı yanaklı tatlı bir çocuk. Yıkımın olduğu yerden neşe kaçar, kollarını umuda sarardı.

Bütün bu düşüncelerimin odak noktası Sinem'ken, zihnimdeki bazı noktalar Yüksel'e kaydı. Duvarın köşesine çökmüş ağlayan Yüksel, yıkım mıydı? Sinem ondan kaçarken bana ya da Baran'a mı sarılmıştı? Kanla bu ihtimalin üzerine kocaman bir çarpı attım. Sinem, ne bana ne de Baran'a anlatmıştı sorununu. Kendi içinde çözmeye çalışmış ama içi onu kabul etmemişti.

Oturduğum hastane bankının bir köşesinde Baran ayakta dururken, diğer köşede Onay vardı. Bank dört kişilikti; içlerindeki ses susmadığından mı, yoksa ayakta durmayı sevdiklerinden mi oturmuyorlardı, orasını kavrayamamıştım.

İçimde tarifi olmayan bir boşluk vardı. Kendimi hissedemiyordum. Sinem'i buraya kadar getirişimi beynim zinhar reddediyor, hatırlamamakta ısrar ediyordu. Ağlayarak ambulansı çağırmam zihnimin kabulüydü, ama buraya kadar gelişimizin en küçük bir karesi dahi yoktu. Onay'ın söylediğine göre doktor bana tam altı kez Sinem'in ismini sormuştu ve ben o gelene kadar doktorun her sorusunu yanıtsız bırakmıştım. Hal böyle

olunca, beni buraya oturtup titreyen ellerimle yalnız bıraktılar. Kendileriyse koskoca bir soru havuzuna balıklama atladılar.

Zihnimin bunları hatırlamaya başlamasıyla karşımdaki beyaz duvar bir ara siyaha boyandı. Hastane koridorlarının ışıkları sönmüş gibi, bir süre karanlıkta bekledim. Görüntü gelince karşımda polisler vardı. "Sahil Hanım, iyi misiniz?" dedi biri. Diğeri gördüklerimi söylememin arkadaşıma faydasının olacağını mırıldanıyordu. Görüntü tamamen netleşince sağ elimi Onay'ın tuttuğunu gördüm.

"Hadi, Sahil, anlat onlara."

Sesimi bulsam anlatacaktım, ama sanki sesimi Sinem'in odasında bırakıp onun kanlı bedenine emanet etmiş gibiydim. Konuşabileceğimi sanmıyordum. Polislerden, elinde kâğıt kalem tutanın, "Sahil Hanım?" dediğini duydum.

Baran bir hışım yaslandığı duvardan ayrılıp yanıma geldi. Önümde barikat kurup, barikatın ışıklarını da siyah yapan yetkilileri geri çekip önümü açtı. Bir anda parlak ışığı gören gözlerim, görüşümü çok kısa bir süre bloke etti.

Baran dizlerinin üzerine çöküp sol elimi tuttu. Onay'ın tuttuğu sağ elimi de yavaşça kaydırıp kendi avuçlarının içine aldı. "Hadi, bebeğim, ne oldu anlat."

Olayın kareleri -hastaneye geliş dışında- bir bir aklımdaydı. Fakat bunları anlatacak sesin değil de, aslında cesaretin olmadığını çok sonradan fark ettim. Baran'ın ellerinin sıcaklığı, üşüyen beni bir nebze ısıttı. Çözülmeye başlayan buzlu bezelye poşeti gibi saniyeler birbirleriyle kavgaya tutuşunca sesim geri geldi. Cesaretimi o bezelyelerin içine atıp buzdan nasiplerini almalarını istedim ama olmadı. O cesareti bana buz ya da soğuk değil, Baran verdi.

"Sabah-" der demez çatallı çıkan sesim boğazımı acıttı. Kısa bir süre gözlerimi kapatıp tekrar açtım. "Sabah Sinem aradı. Çok neşeliydi sesi. Çok mutluydu. Nasıl olduğumu, neler yaptığımı sordu. İyiyim, dedim. Onu sordum." Derin bir nefes aldım. "İyiymiş."

"İyiyim derken sesi nasıldı?"

"Puslu. Başta iyiydi, sonra bir anda garipleşti. Aslında iyi olmadığını o zaman anladım." Baran yavaşça kafasını salladı. "Ne olduğunu sordum sonra. Herkes onun eski halini özlüyormuş, eski halini görmek istiyormuş," derken Yüksel'e baktım. Hâlâ aynı pozisyonda yüzünü kapatmış ağlıyordu. Bu hareketimden Sinem'in eskisi gibi olmaya Yüksel'in zorladığını Baran anında anladı. "Ona yardım edeceğimi söyledim."

Baran bakışlarını bir an yere indirip tekrar bana baktı. Elimi sıkarak, "Devam et, Çirkin'im," dedi.

"Ağladı." Duraksadım. "Ağlamaması gerektiğini söyledim. Ağlamanın değil, gülmenin ona daha çok yakıştığını söyledim." O an anlamıştım ki, telefonu açtığımda ilk duyduğum ses, eski Sinem olmaya çalışan kızın sesiydi. Gerçekler kalbine inince ağır gelmiş, kostümü ve maskesini atmak zorunda kalmıştı. "Kendime ve sana iyi bakmamı söyleyip kapattı." Gözlerimi kapatıp hatırlamaya çalıştım. Aklıma güzel adamın dövüşü geldi ama bunu söylemedim. "Hemen hazırlanmaya başladım. İyi değildi çünkü."

Polislerden elinde defter, kalem olmayan, "Hemen mi gittiniz, yoksa giderken bir yere uğradınız mı?" diye sordu.

"Direkt yanına gittim." Baran'a döndüm. "Sizin eve." Duraksayınca kafasını sallayıp devam etmemi istedi. "Salon boştu. Evde olmadığını düşündüm başta. Eğer evde olmasaydı Yüksel'in evine gidecektim." Tekrar Yüksel'e baktığımda bu sefer kafasını duvara yaslamış, kıpkırmızı gözlerle bana baktığını gördüm. "Yukarı kata çıktım. Tek açık olan kapı, onun kapısıydı. Çantası yatağın üzerindeydi. Banyonun kapısını da açık görünce oraya koştum."

Ellerimi tutan Baran'ın elleri buz tutmuşçasına sert ve sıkıydı. Devam edip etmemek arasında kaldım. Bu çizgide takıldığımı, o çizginin uçlarının ayaklarıma dolandığını gören Baran ellerimi sıktığını fark edince ellerini derhal gevşetti.

"Evet?"

"Ben onu görmedim önce. Sinem'in yanına koşarken ayağıma bir şey çarptı. Makas da duvara çarpınca o sesten anladım her şeyi."

Devamına gerek yoktu. Her şey apaçık ortadaydı. Sinem, intihar etmişti. Yaptığı hatanın bedelini bize yükleyip gitmişti. İlk tanıştığımızda arkadaşının hüsranın tadarak öldüğünü söyleyen arkadaş, aslında Sinem'di. Asıl hüsranı birebir tadan kendisiydi.

Onay, dirseklerini dizine koyup elleriyle yüzünü kapattı. Baran'ın bırakmak için kendine çektiği ellerini bu defa ben tuttum. Anında bana baktı. "Seni bana emanet etti."

"Bu kadar yeter mi, Memur Bey?" diye bir soru yöneltti Onay. Ama bu bir soru gibi değil, apaçık bir bitsin uyarısı gibiydi. "Kız konuşamıyor zaten. Kendine gelince tekrar anlatır."

Onay polisleri yollarken ellerimi tutan Baran'dan ellerimi çekip, kollarımı boynuna doladım. Kulağına, "Senin ona bir sözün varmış," dedim. "Bana o sözü söylemedi ama o sözü yerine getirmeni istedi." Baran'ın kaslarının kasıldığını hissettim. Sinirlenmiş hatta korkmuş gibiydi. Bu ikilemde bir süre sessiz kaldım.

Yavaşça kollarımı boynundan çekip ayağa kalktı. Yavaş adımlarla Yüksel'in yanına gitti. Yüksel, Baran'a bakamıyordu. Kafasını çevirecek yeri olmadığından kollarının üzerine kafasını koyup tekrar yüzünü gizledi.

Güzel adam, sertçe Yüksel'in giymiş olduğu tişörtün ensesinden tutup hızla ayağa kaldırdı. Hızla itince Yüksel'in sırtı beyaz hastane duvarının tarihinde sıvalı bir leke olarak kaldı. "Bir de senden dinleyelim." Yüksel, bir şey söylemedi. Kafasını eğip içli içli ağlamaya başladı. "Konuş," dedi Baran sakince. Dişlerini sıkarak devam etti. "Bir şey yapmayacağım, konuş."

Yüksel'de akıntıya kapılıp giden bir adamı gördüm o an. Efkanlar içinde kalan ruhuna, Sinem sayesinde papatyalar eken adamdı o. Baran, "Konuşsana lan!" diye haykırıp yumruğunu

havaya kaldırdı. Anında ayakta buldum kendimi. Onay önümden koşarak geçip Baran'ı tuttu ve geri çekti. Bu kadar uzun geçen saniyeler arasında Baran, o yumruğu zavallı Yüksel'in suratına indiremez miydi? Bunu defalarca yapardı. Ama az önce bir şey yapmayacağını söylemişti. Söz onda senetti. O zaman yapmazdı. "Anlatacaksın, duydun mu?" dedi Baran, Onay'ın omzunun üstünden işaret parmağını sallayarak. "Bir bir öteceksin."

"Tamam!" diye bağırdı Onay, hızla Baran'ı iterken. "Sakin ol, oğlum. Hastane burası."

"Dua et bir şey olmasın ona, dua et."

"Baran, tamam." Onay, zor bela Baran'la Yüksel'in arasına bir koridor eni kadar mesafe koyduktan sonra yanıma geldi.

"İyi misin sen?"

"İyi değilim," dedim düz bir ifadeyle. "Ama bayılacak kadar kötü de değilim."

"Hemşire çağırayım mı, sakinleştirici yapsınlar mı?"

"Hayır. Ona söylesene çok sinir olmasın."

Onay, Baran'ın yanına gitti. Ona bir şeyler söyledikten sonra Baran dönüp bana baktı. Kısa bir bakışmanın ardından dudakları çizgi şeklini alıp gözleri kısacık bir saniyede açılıp kapandı. Sinem'i o halde ben bulduğum için kimse bağırıp çağıramıyordu, bunu fark etmiştim. Aralarında en mantıksız düşüneni ben olmam gerekirken, kavga çıkaran onlardı. Bu karşılaştırmalardan ötürü dizlerim titremeye başlayınca tekrar oturdum.

İçimde ruhumu ezen garip bir baskı vardı. Gözyaşı gözden akmayınca, içime damlıyor demek ki diye düşündüm. Elimde tiz bir sızı daha hissedince avucumu açtım. Az önceki kanayan küçük tırnak izleri kabuk bağlamaya meyil besliyordu. Fakat ben tekrar aynı yere bastırınca kabuksu tabaka kalkmış, tekrar kanamıştı. Kanı durdurmak için avuç içlerimi birbirine bastırdım ama yeterli olmadı. Ayağa kalkıp hemşire aramak için merdivenlere doğru ilerledim. İlk basamağı ineceğim sırada

güçlü bir el, kolumu tutup beni kendine çevirdi. "Nereye?"

O kahverengi gözler, bu defa boş bakıyordu. Baran, anlamlı bakardı; ima ederdi ve yapardı. İlk defa o gözlerde yorgunluğu ve derin boşluğu görüyordum. "Peçete bulacağım."

Avucumu açıp izi çıkan dört tırnağın kanattığı yaraları gördü. "Gel." Bir aşağı kata indik. Rastgele bir hasta odasının önünde durduk. O kapıyı tıklayıp içeri girdiğinde eşikte onu bekler halde buldum kendimi. Bir oda dolusu hasta ziyareti için gelmiş insanlara geçmiş olsun dileklerini sundu. Yanımdan tekerlekli sandalyeyle geçen genç kıza bakmak için kafamı çevirmiştim ki, eşiğinde bulunduğum kapı aniden kapandı. Elinde bir tomar peçeteyle gelen Baran'a baktım. "Ver elini." Tekrar açtım yaralı avucumu. Elindeki peçete tomarından iki tanesini alıp diğerlerini bana uzattı. Sağlam elimle peçeteleri alırken, diğer elime aldığı peçeteleri bastırdı. "Kapat." Dediğini yaptım. "Bu biraz böyle dursun. Sonra krem sürersin."

"Tamam," dedim kapattığım elime bakarken. Dudaklarını saçıma bastırdı. Bir süre öyle kaldık.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Her şey için."

Saçımı öpüp geri çekildi. "Ne demek şimdi bu?"

"Merak etme, bir yere gitmiyorum," dedi endişeli yüz ifademi incelerken. Bu endişeli halimi dağıtmak adına, "Sana çok fazla kez Çirkin'im dedim," dedi. Bana yaşattığı her türlü hengâmede onun bu yeminine tıpkı ben söylemişim gibi sadık kalmıştım. Onun daima yanımda olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu; beni bu ayakta tutuyordu. "Hadi, yukarı çıkalım."

Kafamı salladım. Sol yanımdan geçip giderken, arkasından onu takip ettim. O merdivenleri ikişer, üçer çıkarken, ben teker teker elimde peçetelerle çıktım.

"Ne oldu?" dedi Onay.

"Tırnağım çizdi," diye yalan söyledim.

"Dikkat etsene kızım ya." Gözleri gömleğime kaydı. Üstü-

me baktım. Gömleğimde yer yer kan izleri vardı. Pantolonumun dizleri, gömleğimden daha kanlıydı. Tıpkı üzerimdeki kurumuş kan gibi o koridorda öylece bekledi beni yalnızlığım.

"Uyansın da önce, geriye üstümü değiştirmek kalsın."

Ameliyathanenin sensorlu kapısı açılıp içeriden doktor çıkınca bir güç beni olduğum yere mıhladı. Doktorun yanına sadece Onay gidebildi. Baran yine duvara yaslanmış vaziyetteydi ve doktora bakıyordu, Yüksel çöktüğü köşeden ayağa kalkmıştı ve ben hastane bankının önünde ayakta duruyordum.

Tıpkı benim şu anki süzüşüm gibi, doktor da aynısını yaptı. Hepimizin yüzündeki ifadeye birebir şahit olan o kişi oldu. Ameliyat maskesini çıkaran doktorun daha konuşmadan araladığı dudakları bana ölümü fısıldadı. Belli etmedim, hissetmemeye çalıştım. Bu tarifi olmaz acıyı, iyiye çevirmek için çabaladım. "Buraya geldiğinde çok fazla kan kaybetmişti. Kurtulması, hatta nefes alması mucizeydi." Dizlerim, ellerim zangır zangır titrerken onun hâkimiyetinde gerçekleşen her bir kelimeyi ayrı ayrı duygularla eşleştirdim. Sağlam elimle gömleğimdeki kurumuş kanı sıkan elim, acıya davetiye çıkarıyordu. Ama beraberinde getirdiği sızı, şu anda beni dinç tutuyordu. "Biz elimizden geleni yaptık. Çok üzgünüm."

Sinem, 'Yüreğim, gönlüm, en bi' sevdiğim' anlamındaydı. Küçük bir çocuk dondurmayı severdi; yazar kalemini, anneler bebeğini, bebekler anne sütünü, yaşlılar evde yankılanacak iki sesi, dilenci hayallerini severdi. Yağmur toprağı severdi, ikiz kardeşler her ne kadar kanlı bıçaklı da olsa birbirini severdi.

O gece, o hastanenin soğuk ve kasveti emmiş duvarlarından bir melek geçti. Baran'ın ikiziyle bir yüreği, nefret ettiğimiz Yüksel'in gönlü ve benim en çok sevdiğim. O buhranı ve karanlığı bir türlü dağılmamakta ısrarlı olan gecede, hastanenin o boğucu ortamını bir ölüm haberi yardı... ve ardında şoktan ağlayamayan bir ben bıraktı.

O haberin derinliği ki, en aşılmaz okyanuslarda yoktu. Hayat girdabına bizim en sevdiğimizi de aldı gitti. Ayaklarımın

gücünü hissedemeyince sendeledim. Kardeşini kaybetmiş bir Baran, ne kadar tehlikeli olabilirdi diye saatleri aratmayacak bir zaman diliminde hayal ettim. Bu sefer o arkasına sığındığı soğuğu alır, yumruğunun arasına sıkıştırıp çöle mi savururdu? Yoksa alevinde soğuk enerjisini kendi soğuğuna ekler, iskeletinin altında yatan her bir hücreye o soğuğu mu yüklerdi?

O gün, o hastane koridorundan bir melek geçti ki, ne melek. Sarı, kısa saçlı, sevecen, güler yüzlü. O insan görünce açılan ameliyathane kapısı, onu içeri nefes alırken sokup dışarı nefessiz çıkarınca kendi savaşına yenildi, koridorun her bir taşı kendi hüsranına ağladı.

En beteriyse bir adam gördüm ki, ne adam. Alnını dayadığı beyaz hastane duvarını görmek istemezmiş gibi, belki de yarısını kaybetmenin ağırını içine akıtırmış gibi, gözlerini sımsıkı kapatmış, yumruklarını en az gözleri kadar sımsıkı sıkmış, feryatlar içindeki ruhunun fırtınasını dindirmeye çalışan bir adam. Kendi değildi ağlayan, içinde kopardığı o kasırganın her bir sert esintisiydi.

Bu hastane koridorundan bir melek geçti. O meleğin kanatlarından yükselen esinti miydi beni bu denli üşüten? O üşümeyi bir türlü kesemedim. Dakikalar geçti... O acıdan ağlayan ruhuma, "Bari öldür," dedim. Öldürmesini bekledim, fakat hançer beğendiremedim.

❧

Ölümün rengi siyahtı. Tıpkı gözlerimi kapattığımda oluşan o görüntü gibi. *Ölümün sesi sessizlikti.* Tıpkı boğazımdaki kelimelerin bir türlü çağlayamaması gibi.

Vicdanın dili ağırdı; kelimeler hiç eksik olmazdı onun o sivri dilinden. Öyle bir haldeydim ki, vicdan bugün susmuş, bir daha konuşmayacağının sinyallerini bana sırtını dönerek vermiş gibiydi. O sessizlik ve hissizlik bana eski Sahil'i anımsattı. Boş, bomboş.

İnsanlar acı çekermiş ve buna sebep olanlar kendilerini bir hışım kendi mabetlerine kapatır orada sevinirlermiş. Bugün kim, nerede, kimmiş sevinmiyorsa hepsinin üzerinde ahtım vardı. Bir insanın sevdiği elinden alınırdı da, bu yolla da mı alınırdı?

Kendime kızdım,

en yakın arkadaşı olduğum halde onu kendi hayatımın göçüğü altında bıraktığım için.

Kendime hakaret ettim,

bu bağımlılığını fark edemeyecek kadar kötü bir arkadaş olduğum için.

Kendime lanetler savurdum,

bu ailenin karanlık çukuruna ben de elimdeki kürekle toprak attığım için.

Alındığı ilk günden beri kimi zaman sevinçlere, kimi zaman kavgalara ve ağlamalarıma şahit olan bu evin salonu, bu gece benimle birlikte yas tutuyordu. Sinem'in elinin değemediği

her bir biblo gücünü yitirmişçesine feryat ediyordu ve o feryadı sadece ben duyuyordum. Bütün piyanoların tuşları yastaydı, onları anlayan birini kaybettikleri için.

Karanlık, sadece dışarıdaki birkaç apartman ışığının aydınlattığı, ortamda dizlerimi kendime çekmiş, koltuğun en ucunda oturuyordum. Sinem'in sesi kulaklarımdan gitmeyecek gibi olunca başımı dizlerime dayıyor ve gözlerimi sımsıkı yumuyordum. İçimde bir şey vardı. İçimde, içimi sızlatan küçük gibi ama etkisi büyük olan bir şey vardı.

Önceleri beni neredeyse ele geçirmiş olan yıkım, geri gelmişti sanki. İşte bu gerçek, o içimdeki şeyi parçaladı. Sanki yarasına basmışım gibi, en derinden sızladı.

Soğuk ellerimi yüzüme bastırıp bu sızıyı dindirmeye çalıştım. Kelimeler, göğsüne bastırdığı yastığı ısırarak ağlıyordu. Kelimeler, o çağ açıp yine çağ kapatan kelimeler, bu defa inleyerek ağlıyordu.

Aralık pencereden içeri bir esinti girdi. Perdeyi havalandıran esinti, bana dokununca tüylerim diken diken oldu. Bu ürpertiyi çok iyi hatırladım. O hastanenin ağıt yutmuş havasında ölüm haberi geldiğinde kalbe saplanan hançerden sonraki gelendi bu ürperdi. Üşütmüyordu.

Soğuk varlığını haberdar ediyordu.

Dışım kurumaya bırakılan bir heykel gibi durup, zihnimde yoğrulan hamur da una karışırken, içimde çığlık çığlığa bir feryat vardı. Ağıt havası hâkimdi ve bu atmosferi dışa yansıtamamak kötüydü.

Koltukta kıpırtı olunca kafamı hızla o tarafa çevirdim. Karanlık ortamdaki silueti başta tanıyamasam da, kafamı az çok toplayınca onun Baran olduğunu gördüm. Oturduğum koltuğun diğer ucuna oturmuştu ve dirseklerini dizlerine dayamış, elleriyle yüzünü kapatmıştı.

Başımı, kendime çektiğim dizlerime yaslayıp gözlerimi yumdum. Tek bir gram uykum yoktu. Hoş, uykum olsa bile uyuyamazdım. Önce ruhumun yasını bitirmesi gerekti, ve öyle hissediyordum ki bu yas bitmeyecekti sanki.

Koltukta tekrar kıpırtı olunca gözlerimi açtım. Arkasına yaslanmış, parmaklarıyla dizinin üzerinde ritim tutuyordu. O ritmin ve ritmin sahibinin en belirsiz ve zahmetli zamanlarına ben şahit oluyordum. Kafamı dizimden kaldırınca kafasını benden tarafa çevirdi. Ne halde olduğumu göremiyordum, bilmiyordum. Allah vardı, sınırlıyse bu halimi görmek de istemiyordum.

Önüme dönüp, "Ben ağlayamıyorum," dedim. Sesim adeta bir fısıltı gibi çıkmıştı. Ben içimdeki fırtınanın dışa vurmadığını düşünürken, aslında dışa vurmuş olmasının hakikati beni şoka uğratırken bu düşüncelerimi ve karanlığı Baran'ın ses tonu yardı geçti.

"Ben de."

Bugüne değin bin bir türlü hadise atlatmıştık; lakin, bunu nasıl atlatırdık, bilmiyordum. Bu his resmen canlı canlı toprağın altında nefes almaya çalışmak gibiydi. Boğazını gıcıklandıran, nefes aldırmayan, boğan, sıkan, yoran...

Yanağıma sert bir şekilde vuran rüzgârın, o gün tutarsız tavırları vardı. Bir anda hızlanmaya yeltenen, hızlanan ve bir anda kesilen bu durum, hava olaylarının en nefret ettiğim hallerinden biriydi. Rüzgârlı, özellikle kuru rüzgâr denilen havaları hiç sevmiyordum.

Beyazın çığlık attığı o hastanedeki anılarım, bu hislerle birleşince çıldırtacak bir boyut kazandı. Beni bambaşka bir duygu yoğunluğuna sürükledi ve beni orada bıraktı. O ekşimsi, mide bulandırıcı kokuyu kendi himayesine almış hastane, tam o anda olabildiğince beni kendinden uzaklaştırdı.

Çok sıkmaktan parmak eklemlerimin izini emen derim, parmaklarımın demirden etkisini kaybedince kendini amansız bir pembeliğe buladı. Zamanla mora dönmeyeceğini bildiğimden üzerinde durmadım.

Hemen yanı başımda beni kendinden bezdiren rüzgâr beterdi; içimde karşıt cephelerde savaşan duygularım beterdi; buz tutan ellerimin, vücut ısımla erimesi bin beterdi. Bir hışım

ayağa kalktım, pencereye doğru ilerledim ve pencereyi sertçe kapattım.

Arkamı döndüğümde pek seçemesem de güzel adamın beni izlediğini biliyordum. Bozuntuya vermedim ama bir anda terledim. O havada terledim, o serin havada şu içimdeki duşunceleri düşündükçe terledim.

Siyah silueti tekrar arkaya yaslanınca yanına gidip oturdum. Omuzlarımdan tutup beni omzuna yaslayınca anı bir duygu patlaması yaşadım; gözlerim benim de beklemediğim bir anda doldu.

Onun sıcak kollarında iç çekerken kulağıma, "Şşş," diye fısıldadı. "Sana bir şeyler anlatayım mı?"

"Anlatma," dedim. "Kelimeler senin sesinle buluşunca beni ağlatıyor."

"Tamam," dedi sımsıkı sarılarak. Bir buz parçasını avucunun içine hapsettiğinde bir süre bekletip aniden bırakınca avucunun içi yanardı ya, öyle sıcaktı kolları. Yanağıma yaslı olan yanağı da sıcaktı ama hiç rahatsız etmiyordu. "Anlatmak istiyorsam ne olacak peki?" Görmediğini bilsem de kaşlarını çattım. "Ağlasan da bunu yapacağım."

"E iyi, anlat bari."

"Virginia Woolf'u bilir misin?" diye sordu güzel adam.

"İntihar etmişti, değil mi?"

Bir sessizlik oldu. Sıfırlanmış gibi hissettiren bu zihne, bir şey Sinem diye fısıldadı. O gerçeğin verdiği rahatsızlıkla kıpırdanınca kollarını iyice bana dolayıp göğsüne bastırdı. "Evet." Gözlerimi kapatıp onun sesiyle her şeyden uzaklaşmak istedim. Gözlerimi kapattım ama bu defa onun kokusuyla baş başa kaldım. "Zamanında Virginia Woolf gibi bir yazar intihar etmiş." Bir süre durdu. "Bak, acı baki değildir. Her acı bir gün geçmeye mahkûmdur; geçmeyecek olan acı yoktur." Nefes alışverişi ve kalbinin atışı az önceki dikkat dağınıklığını toparlamış ve önüme bırakmıştı. "İnsan acı çekerken sanki hiç acısı geçmeyecekmiş gibi gelir. Hele ki o acı, kafasında kurdukça

Koltukta tekrar kıpırtı olunca gözlerimi açtım. Arkasına yaslanmış, parmaklarıyla dizinin üzerinde ritim tutuyordu. O ritmin ve ritmin sahibinin en belirsiz ve zahmetli zamanlarına ben şahit oluyordum. Kafamı dizimden kaldırınca kafasını benden tarafa çevirdi. Ne halde olduğunu göremiyordum, bilmiyordum; Allah vardı, sinirliyse bu halini görmek de istemiyordum.

Önüme dönüp, "Ben ağlayamıyorum," dedim. Sesim adeta bir fısıltı gibi çıkmıştı. Ben içimdeki fırtınanın dışa vurmadığını düşünürken, aslında dışa vurmuş olmasının hakikati beni şoka uğratırken bu düşüncelerimi ve karanlığı Baran'ın ses tonu yardı geçti.

"Ben de."

Bugüne değin bin bir türlü hadise atlatmıştık; lakin, bunu nasıl atlatırdık, bilmiyordum. Bu his resmen canlı canlı toprağın altında nefes almaya çalışmak gibiydi. Boğazını gıcıklandıran, nefes aldırmayan, boğan, sıkan, yoran...

Yanağıma sert bir şekilde vuran rüzgârın, o gün tutarsız tavırları vardı. Bir anda hızlanmaya yeltenen, hızlanan ve bir anda kesilen bu durum, hava olaylarının en nefret ettiğim hallerinden biriydi. Rüzgârlı, özellikle kuru rüzgâr denilen havaları hiç sevmiyordum.

Beyazın çığlık attığı o hastanedeki anılarım, bu hislerle birleşince çıldırtacak bir boyut kazandı. Beni bambaşka bir duygu yoğunluğuna sürükledi ve beni orada bıraktı. O ekşimsi, mide bulandırıcı kokuyu kendi himayesine almış hastane, tam o anda olabildiğince beni kendinden uzaklaştırdı.

Çok sıkmaktan parmak eklemlerimin izini emen derim, parmaklarımın demirden etkisini kaybedince kendini amansız bir pembeliğe buladı. Zamanla mora dönmeyeceğini bildiğimden üzerinde durmadım.

Hemen yanı başımda beni kendinden bezdiren rüzgâr beterdi; içimde karşıt cephelerde savaşan duygularım beterdi; buz tutan ellerimin, vücut ısımla erimesi bin beterdi. Bir hışım

ayağa kalktım, pencereye doğru ilerledim ve pencereyi sertçe kapattım.

Arkamı döndüğümde pek seçemesem de güzel adamın beni izlediğini biliyordum. Bozuntuya vermedim ama bir anda terledim. O havada terledim, o serin havada şu içimdeki düşünceleri düşündükçe terledim.

Siyah silueti tekrar arkaya yaslanınca yanına gidip oturdum. Omuzlarımdan tutup beni omzuna yaslayınca ani bir duygu patlaması yaşadım; gözlerim benim de beklemediğim bir anda doldu.

Onun sıcak kollarında iç çekerken kulağıma, "Şşş," diye fısıldadı. "Sana bir şeyler anlatayım mı?"

"Anlatma," dedim. "Kelimeler senin sesinle buluşunca beni ağlatıyor."

"Tamam," dedi sımsıkı sarılarak. Bir buz parçasını avucunun içine hapsettiğinde bir süre bekletip aniden bırakınca avucunun içi yanardı ya, öyle sıcaktı kolları. Yanağıma yaslı olan yanağı da sıcaktı ama hiç rahatsız etmiyordu. "Anlatmak istiyorsam ne olacak peki?" Görmediğini bilsem de kaşlarımı çattım. "Ağlasan da bunu yapacağım."

"E iyi, anlat bari."

"Virginia Woolf'u bilir misin?" diye sordu güzel adam.

"İntihar etmişti, değil mi?"

Bir sessizlik oldu. Sıfırlanmış gibi hissettiren bu zihne, bir şey Sinem diye fısıldadı. O gerçeğin verdiği rahatsızlıkla kıpırdanınca kollarını iyice bana dolayıp göğsüne bastırdı. "Evet." Gözlerimi kapatıp onun sesiyle her şeyden uzaklaşmak istedim. Gözlerimi kapattım ama bu defa onun kokusuyla baş başa kaldım. "Zamanında Virginia Woolf gibi bir yazar intihar etmiş." Bir süre durdu. "Bak, acı baki değildir. Her acı bir gün geçmeye mahkûmdur; geçmeyecek olan acı yoktur." Nefes alışverişi ve kalbinin atışı az önceki dikkat dağınıklığını toparlamış ve önüme bırakmıştı. "İnsan acı çekerken sanki hiç acısı geçmeyecekmiş gibi gelir. Hele ki o acı, kafasında kurdukça

çoğaldı. Küçükken düştüğümde illaki bu acının geçeceğini düşünüp kendimi telkin ederdim. O yara kapanacaktı. İzi kalsa da eskisi kadar acımayacaktı. Kapanmayan tek yara, vicdan yarasıydı, bunu unutma." Ona iyice sokuldum. "Büyüdükçe o acının geçmeyeceğini düşünmüş insan, dedi dedem. On yaşındaki ben de, insanın kalbi büyüdükçe acıyı alma kapasitesi artar diye düşünmüştü."

"Canım güzel adam."

"Sanırım hiç mantıklı bunlara. Onun için öldürmeyen acı, intihara sürüklüyordu. Hayatının her evresinde bunu düşündü ve zamanla da bu düşüncesi hayat felsefesi oldu. Çektiği her acı, onu intihara sürükledi. Güçlendirmeyi bırak, gücünden güç aldı." Düşünmek için kendine zaman tanıdı. "Ikızımdı ama hiç ikizim gibi de değildi. Zaten her yönden farklıydık; bunu sen de söylemiştin. Ama ben yarımı kaybetmiş gibi hissettim. Benzemesek de, ne kadar kavga etsek de sanki bir yanımı neşterle söküp almışlar gibiydi. Bu hissiyat kötü, Çirkin."

"Biliyorum."

"Virginia Woolf'a da acısı geçmeyecek gibi gelmiş olacak ki, intihar mektubunda bahsetmiş gibi sanki. Mektubuna denk geldim mi hiç?"

"Hayır."

"Yine delirecekmişim gibi hissediyorum. Bu korkunç günleri atlatamayacakmışız gibi hissediyorum. Ve giden zamanı geri çevirmeyeceğim, diye başlamış mektubuna." Hafifçe başımı sallayarak devam etmesini istedim. "Bir kadının kaleminden dökülen en asil bir ayrılıktır bu." İç geçirdi. "Hayatı boyunca yazmaya ve savaşmaya hep devam etmiş. Gel gör ki, kendi savaşına yenilmiş."

"İntihardan konuşmasak daha fazla."

"Biz yenilmeyeceğiz diye anlatıyorum, Çirkin. İntihar bir çözüm değil."

"Çözüm değil elbette, pekâlâ," diye kabullendim. "Biz de savaşırız o halde."

"Evet, biz de savaşımıza yenilmemek için savaşırız. Yenilmek kolay bir eylem değil."

"Bunca zaman insanları mutluyum diye kandırdım."

"Yenilgiyi de kandırırsın."

"Yaparım, değil mi?" Yüzüne bakabilmek için kafamı hafifçe geri ittim.

"Yapacağız." Parmaklarımı parmaklarına kenetleyip alnıma bir öpücük kondurdu.

Derin bir nefes alırken, "Güçlüsün," dedim. "Buzdan kalelerinden daha güçlüsün."

Ben yaşadıklarımdan onca hasar almışken, yine de ona koşarken, kendi sonumu kendim hazırlarken, "Benim gücüm sensin," deyiverdi. Cümlesinin ağırlığı omuzlarıma çöktü. Hal bu şekilde olunca gözlerimi kapattım ve hiçbir şey demedim. Belki de diyememiştim, zihnim en basit şeyleri bile ayrıştıramıyordu şu an; sentezleyip bir köşeye atamıyordu.

"Bir gün..." Gözlerimi açtım. "Eğer bir gün sen de beni bırakıp gidersen, yürüyen bir cesetten farkım kalmayacak." Parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Sen beni bırakma, olur mu?"

Usulca kafamı salladım. "Olur."

"Tamam, ben gidince kızmazsan da sevinirim."

"Hiç şaka kaldıracak halde değilim şu an." O da şaka yapacak halde değildi... Sırf benim için kendi acısını hafife alıyordu. Lakin bu onun acısıydı, yaşaması en büyük hakkıydı.

Ne kadar istemesek, reddetsek de bazı acıları yaşamamız ve yaşamalarına izin vermemiz gerekir. Çünkü insanoğlunun bedeni acıya programlıdır, en ufak mutluluk kendini hüzne çeker.

Bu ifadeyi reddedenler olsa da, durum kelimelerle anlatılacak olursa, duygular böyleydi. Bu biçim kendini hiç değiştirmiyordu. Kocaman mutluluğu anlayamaz, küçücük kederi büyütür yanımıza yoldaş ederdik. Acı yaşanmadan geçmiyordu. Ertelenmiyordu.

Düşüncelerim yavaş yavaş boğuklaştı. Gözlerimin üzerine siyah bir perde atıldı. Yanağımı yasladığım yerde güzel adamın atan kalbinin ritmi beni allak bullak etti. Ve en nihayetinde bilincimi de kaybettim.

KAKTÜS TEAM

❧

"Harabe bir kalp. Pencerelerinden baksan göremezsin, seslensen işitemezsin. Öylesine yorgun, öylesine bitkin."

Neyi çok istesem o kadar kapatıyordu kendini, neyi çok istesem o kadar uzaklaşıyordu benden. Güzel adamla olan ilişkim isteğim dışında gelişenlerdendi. Benim için o kadar imkânsızdı ki... İmkânsız olduğunu bile bile kader yanıma onu çizdi.

Huzur neden bu denli uzağımdaydı? Belki de ulaşılmaz olarak görmediğim içindi. Sanırım bu yüzdendi.

Kayıplar ardından hissizliği getiriyordu. Tek bir damla yaş akıtamadan yüreğine haykırışın ve dilinden tek kelime dökülmeden kalbinin boğuk koridorlarında çığırışın... O çıkan ses benim ruhumun odalarından geliyordu. Kalp böyle zamanlarda sessiz kalmayı seçiyordu, ne zaman ona ihtiyacım olsa beni böyle kanatsız, yersiz, yurtsuz bırakıyordu.

İnsanın evinden sonra sığındığı şey kalbi değil miydi? İlk sırayı hislerimize vermediğimiz için, devamlı bedenimizi düşünüp ruhumuzu aksattığımız için kalp küskündü. İlk sırayı alamamanın haklı intikamını bu şekilde yaşatıyordu.

"Çirkin'im?" Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "İyi misin?"

Belli belirsiz kafamı salladım. Konuşmak istemiyordum, hepsinden, her şeyden evvel konuşmaya takat bulamıyordum.

Elini başıma koyup saçımı okşadı. Paranın, mülkün ve daha maddiyat namına her şeyin... yetersiz kaldığı andı o an. Kaybın

feryatlar içinde kaldığı andı, eksilmenin tam anlamıyla hissedildiği andı.

Çok sevdiğiniz birinin gittiğini ve bir daha dönmeyeceğini hayal etmiş miydiniz hiç?

"Savaşacağız demiştik. Daha yirmi dört saat geçmeden üzerinden pes mi ettik?" Kafamı tekrar kaldırdım.

"Hayır. Karşılıksız sevgi, sessizliği talep eder. İçinde kopan fırtınaları bana duyurmadın hiç. Bundan sonra da öyle yap." Daha sessiz bir tonla ekledim. "Lütfen."

Hiç dönmeyecek olan en sevdiğiniz kişiyi kendi ellerinizle uğurlamış mıydınız?

"Sessizliğin sesi neşter kadar keskin," dedi.

"Ve en az ruh kadar ağır," diye tamamladım.

Elimi dudaklarına götürüp bir öpücük kondurdu. "Beni bırakma."

Elimi omzuna indirip sarıldım. Bırakmak kelimesi, ayrılık, kayıp... bunlar jilet yutmuş kadar acı veren kelimelerdi. Üzerlerinde çöl sıcaklığı, kutup soğukluğu vardı. Dokunamıyordun. Kalbinin o soğuk köşesinden izleyebiliyordun ve yalnızca hissedebiliyordun.

Dokunsan belki geçerdi. Çünkü acılar genelde dokununca geçerdi.

"Sen de," diye fısıldadım.

Bu kelime onu ısıttı. Onu bana bağladı. Hani iki insanın arasında görünmez bir bağ vardır, kesmek istersin kesemezsin; koparmak istersin koparamazsın... O bağ güçlendi. Etrafını alevler sardı. Her dokunanı yaktı.

Acının külleri boğazımı yakıyordu. Hüsranın soğuk nefesi bir müddet boynumu sıktı... ama güzel adam elimi tutunca bıraktı. "İçimde cayır cayır yanan bir çöl var."

Gözümden bir damla yaş süzüldü. Elimi tutmayan boştaki diğer eliyle yaşı sildi. "O çölü gözyaşlarınla ıslatamazsın."

"Bir şey-" Boynumu işaret ettim. "Burayı sıkıyor." Elimi kalbime koydum. "Bir şey burayı kavuruyor."

"Acı layığıyla katlanılmayı hak eder, Çırkın."

"Peki biz onu hak ediyor muyuz?"

"Acıyı mı?"

Onayladım. "Acıyı."

"Bilmem."

Gözlerim tekrar doldu. Kabul etmeyerek kafamı iki yana sallamaya başladım. "Yapma." Yüzündeki o donuk ifadeyi izledim bir süre. "Yapma, sen güzel adamsın. Hissetmeyi en iyi sen bilirsin."

Kafasını geriye yaslayıp gözlerini yumdu. "Ağlama." Görmediğini bildiğim yaşı hızlıca elimin tersiyle sildim. "Ağlarsan kaybederiz, sakın ağlama."

"Kahkaha mı atayım?"

"Atma! Bir şey yapma." Gözlerini açıp bir hışım koltukta doğruldu. "Sahil, sana yalvarıyorum, lütfen, acını içinde yaşa." Bir süre durdu. Benimle göz teması kurduktan sonra devam etti. "Benim için kolay mı sanıyorsun?"

"Değil," dedim. "Biliyorum, senin için de kolay değil. Ama ben senin gibi yapamıyorum. Aşırı dozda yıkım yaşınca kendimi dış dünyaya kapatamıyorum."

"Yapmaya çalış o zaman." Koltuktan kalktı. "Çünkü ben güçlü kalmaya çalıştıkça senin güçsüz kalmandan çok sıkıldım."

Dış kapı nefretini kusarak kapandığında olduğum yere uzandım. Ayaklarımı karnıma kadar çekip kollarımla topladığım bacaklarımı sardım. En yakın arkadaş kaybı. En büyük sırlarımın benimle birlikte olmuş mimarı. Kaybın doğurduğu o sızı. Hepsi birden ağırlık halini aldı.

Bir şeyler ziyan etmiş miydiniz?

Hayatınızı bir hiç uğruna telef etmişliğiniz [illegible] mıydınız?

O hiçi ziyan kabul etmiş miydiniz?

Baran'ın evi terk edişinin üzerinden duvardaki saat yüz yirmi dördüncü tıklasını atıyordu. Zonklayan gözlerim ve arada burnumda nükseden acı hiç çekilecek cinsten değildi.

Ayağa kalkıp orta sehpadaki bardakları elime aldım. Mutfağa götürüp suyun altına tuttum ve köpürterek yıkadım. İşim bittikten sonra ellerimi havluya kurulayıp salona geri döndüm.

Dün sinir olup kapattığım pencereyi açarak sabahın ilk ışıklarına eşlik eden o soğuk esintinin yüzüme vurmasına izin verdim.

Sırf biri istediği için kendimi değiştiremezdim. Bu canımı verecek kadar sevdiğim adam olsa bile. Benim acımı dağıtma yöntemim buydu, en kötüyü düşünerek daha iyi oluyordum. Buna karışamazdı, duygularıma karışamazdı.

Çoğu kez hislerimi köreltmeye çalıştığını, duygularıma müdahale ettiğini biliyordum. Ama bu başkaydı. Bu benim savaşımdı.

O gittikten sonra ütopyama kar yağdı. Her bir kar tanesi boynunu bükerek saydam tabanlara bıraktı kendini. Bu defa gitmeyecektim, ona bu konuda taviz veremezdim. Çünkü birinin duygularıma müdahale ettiği an ben olmazdım ki... Hislerimi nasıl yaşayacağıma bile birileri karar verecekse ben ben olamazdım.

"Senin parmaklıkların çok sağlam, güzel adam," dedim. "Ben onları yıkmıyorum."

"Ama yıkmayı defalarca kez denedin."

Sizin için hep olan birini hiç yapabilmiş miydiniz?

Gelen sese karşılık aniden arkamı döndüm. Geri dönmüştü. "Sen ne zaman geldin?" Bakışlarım elindeki pastaneden aldığı belli olan poşete kaydı. "Duymadım geldiğini."

Poşeti havaya kaldırdı. "Simit aldım. Gel, kahvaltı yapalım. Yine üzüntünden yataklara düşeceksin. Bari biraz yemekle direncin güçlensin."

Arkasını dönüp mutfağa giderken ona öylece bakakaldım. Sanırım bugün ona bulaşmamak en iyisi olacaktı. Duyguları gerçekleri kavramış gibi bir hali vardı.

"Öyle davrandığım için özür dilerim." Çatala sapladığım çilek reçelindeki çileklerden birini tam ağzıma götüreceğim sırada durdum.

Dirseklerini masaya yaslamış beni izliyordu. Bakışları çatalıma kayınca reçelin akmak üzere olduğunu görüp hemen müdahale ettim. "Sorun değil," diyerek suskunluğumu bozdum. Nice suskunluklarımı bu şekilde sonlandırdığım gibi İşittiğim nice sözlere verdiğim karşılık gibi.

"Emin misin?"

Çayımdan bir yudum aldım. "Eminim."

"Neden böyle davranıyorsun peki?"

Anlamsız bakışlarla beni izleyen ona baktım. "Sen de haklısın. Tamam, senin üzüntün daha fazla, yükünün daha ağır. Ama benden senin gibi içime gömmemi bekleme, huzurumu içime sığdırmaya çalışamam. Hayatımda değerli vere sahip olmuş insanların eksikliğini üzerinden seneler geçmedikçe doldura-mam." Lafımı bölmeden öylece beni dinledi. "Bugüne kadar hep tek başınaydım. Başıma gelenleri hep tek başıma atlattım. Yıkıldım, eğildim, buruldum ama bir şekilde başımı geçe kaldırabildim." Çatallar masa örtüsünün üzerinde anlamsız çizimler yapmaya başladım. "Düştüm ama kalkabildim. Yine yapacağım. Güçsüzlüğümü yüzüme vurmama çok kızıldım ayrıca."

"Onu sinirle söyledim, Çirkin." Elimi tutup çatalı elimden aldı. "Hem yalnız değilsin artık. Ben varım."

"Bugüne kadar hep böyleydi." Onu duymazdan gelerek devam ettim. "Bundan sonra da değişemem."

"Sana değiş diyen yok zaten."

"Senin kadar sakin kalamam."

"Biliyorum."

"Senin kadar soğuk olamıyorum ben."

"Olma."

"Kırılmalarım ani ve ağır oluyor."

"Çirkin'im..." dedi geçirdiğim nöbeti durdurabilmek adına. "Geçecek."

Gözlerim tekrar doldu. "Sen nasıl böylesin anlamıyorum."

"Bu birini ilk kaybedişim değil."

"Ama o yalnızca biri değil."

Durdu. Ona karşı nasıl bu kadar vurdumduymaz olabiliyordu? Nasıl böyle kendini herkese kapatabiliyordu? Bunu kelimelere dökemedim. Dillendiremedim.

Tutsak tutulan kelimeler adına üzüldüm o gün. Tutsak tutulan duygulara ve daha nice tutsak edilmiş hislere... Güzellik başka bir şeydi, güç başka. İkisinin zıttı yüzüne vurulunca verdiğin tepkiler farklı olurdu. Güç olduğu zaman güzellik de peşinden geliyordu zaten. Biz onlara ruhu güzel derdik, içlerindeki ütopyayı severdik. Ütopyalarına âşık olurduk onların.

Gücün zıttı güzelliğin kaybolmaya yüz tutmuş ihtimalinin ihtişamından gelirdi. Toplum içerisinde güzel değilsen güçlü de değildin. Nice güzeller tanımıştım tırnağı kırılsa intihara meyledecek olan.

Güzel adamın üzerine sinen terli sessizliğin haykırışını dinledik bir müddet. Ruhum tırnaklarını kalbime geçirmişti ve tırnaklarıyla ruhumu çizerek dizlerinin üzerine düştü. Gözlerimi kapatıp dönen başıma dirseğimle destek verdim.

Sandalyenin geriye itildiğine dair haber veren sesi duyduğum halde gözlerimi açmadım. O da tek kelime etmedi. Etmediği gibi zehrini içine akıta akıta usulca mutfağı terk etti.

Kalbimin kırılan yerleri ile onarılan yerler arasında iri boşluklar vardı. Senelerce o boşlukları sevgimle kapatmaya çalışmıştım.

O sabah buzdan kalelerin kapısı benim için sonuna kadar açıldı. Çıkmam için. Ya da kalmam için. Onun da en az benim kadar yıprandığını biliyordum. Ne zaman rahatız desek bir şey çıkıyordu. Ve bu şeyler genel olarak bir öncekinden daha çok yaralıyordu. Dahası neydi? Ölümün ötesinde ne vardı?

Sevdiklerimizi kaybetmekten kasıt neydi? Eğer ölümse karşımda hem babasını hem de kardeşini aynı sene içerisinde toprağa vermiş bir adam duruyordu. Yıkım, kayıp, yas... hangi kelimeyi içine alıyordu? Hangi kelimenin kalbi bu adam için atıyordu?

Ayağa kalkıp masadaki tabakları teker teker tezgâhın üzerine taşıdım. Buzdolabına konulacak kâseleri buzdolabına yerleştirip geri kalanları da yerlerine dağıtıp etrafı toparladım.

Mutfaktan dışarı adımımı attığım ilk anda yüzüme soğuk bir esinti çarptı. Balkon kapısının açık kalan küçük bir bölümünden içeri girmeyi başaran rüzgâr beni ona götürdü. Ayaklarım istemsiz olarak kapıya ilerledi ve orada kaldı.

Uzaktan, haberi olmadan, bir süre onu izledim. O az önce kayıplarını saydığım adam bu haliyle içimi üşüttü. Bu üşütme bir müddet sonra sıtmaya döndü ve kavradığım balkon kapısının kolunu kendime çekip son hızla kapattım.

Bu kapatış bilinçli olmamıştı. Sert ve hızlı bir şekilde kapatmak tamamen bedenimin şu anlık yenilgisinin bir sırrıydı. İstemsiz gelişen bu olay beni de anlık bir şaşırtmaya itse de bu olayın üzerinde daha fazla duramadım.

Koltuğun üzerindeki koyu yeşil pikeyi omuzlarıma örtüp başımı koltuğun küçük yastıklarından birine yasladım. Gözlerimi daha kapatmamıştım ki, balkon kapısı tekrar açıldı. "Sahil?"

Ses tonundan anlamıştım ki, o istemsiz hareketim sadece beni şaşırtmamıştı. "Efendim?"

"Ne oldu?" Varlığını yanımda hissettim. "İyi misin?" Ve avucunu alnımda...

"Üşüyorum."

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Hastaneye gidelim mi?"

"Gerek yok," dedim fısıltıyla. "Geçer birazdan." Sabah kahvaltı yapmak için simit almıştı ve bunu yapmasındaki amacı, kendi de söylediği gibi, üzüntüden yataklara düşmemi istememesiydi. En azından besinlerin enerjisiyle ayakta kalma direncimi artırmak istiyordu, şu anki durumumu da onun beni ne kadar iyi tanıdığına yordum.

"Emin misin?"

Başımı onaylarcasına salladım. "Endişelenme."

"Geçiş mevsimi olduğu için soğuk almışsındır. Havalar sabah serin, öğle vakitlerinde sıcak oluyor."

Sıcacık bir tebessüm ilettim. "Korkmuyorum, Baran. Bana böyle açıklamalar yapıp beni teselli etmene gerek yok." Bu adam bir gün, bir sahil kenarında, üşüyen bir çocuğa ceketini vermiş, üzerinde kalan incecik kazakla o azılı yağmurun altında benimle kavga edip beni eve götürmek için çabalamıştı. Şimdi de o kadar üzüntümün üzerine kendi derdimi düşünmemem için bana telkin veriyordu. Öylesine güzeldi işte. Öylesine vefalıydı.

"Bilmiyorum," dedi. "Öyle hissettim."

"Korkma." Elini tuttum. "Ben korkmuyorum."

"Nasıl korkmam..." deyip halıya oturdu. Sırtını da benim yattığım koltuğa yaslayıp öylece durdu. "Seni kaybetmek istemiyorum." Seni de kaybetmek istemiyorum.

Elimi ensesinden omzuna kaydırdım. "Kaybettiğin bir Çirkin yok, güzel adam. Kolay değil öyle. Bir Çirkin kolay yetişmiyor."

Duygudan yoksun bir gülüş koyuverdi. "Öyle mi?"

"Evet." Ben de güldüm. Hatta bugünkü ve hatta geçtiğimiz iki gündür sergilediğim en samimi gülüştü. "Dediğin gibi soğuk aldım herhalde. Bitki çayı içerim, istirahat ederim geçer.

Endişe etme."

Arkasını dönüp başımı koyduğum yastığa o da başını koydu. Elimi tutup kalbine bastırdı. "Canım Çirkin."

"Öyle uyuyamazsın, belin ağrır." Bedenimi koltuğun en gerisine çekip ona yer açtım. "Gel."

Lafımı ikiletmeden yanıma uzandı. Kollarımı ona dolayarak kocaman sarıldım. Yanağımı alnına yaslayıp gözlerimi yumdum. "Canım güzel adam."

KAKTÜS TEAM

❧

"Herkes gider, biz kalırız. Vesselam."

Her derdin bir izi kalırdı insanın ruhunun üzerinde. Ruh kanamadığı için mi izler orada kalırdı? Ruh isyan edemediği için mi en yıkıcı darbeler ruha atılırdı?

Ruhun sükûneti feryatlardan oluşuyordu. Dili olmayan bu rüzgârımsı varlığın oyuncağı insan kalbiydi. Bazen kalbinin üzerine çöküp kalan o rehavetimsi duygu, ruhun kapalı feryadıydı.

Usul usul nefes alışverişine alıştığım ortamda, böylesine soğuk, heybetli bir adamın nasıl bu kadar sakin olduğunu hiç anlayamayacaktım. Ne denli bir etki onu kardeş kaybından bu kadar çabuk sıyırmıştı? İlaç mı kullanıyordu yoksa içine mi atıyordu bilmiyordum ama doktora götürmem gerektiğini az çok kavrayabiliyordum.

Sinem'i özlüyordum. Onu yalnız bıraktığım, ben yokken içine sürüklendiği o durumdan söküp çıkaramadığım için ağır bir azap duyuyordum.

"Azabı yaşama," demişti Baran. Güzel adamın azabı da güzeldi, o bunu bilmiyordu.

Kıpırdanınca düşüncelerime bir çentik atılmışçasına bunun üzerine kafa yormayı bıraktım. Daha elimi saçlarından çekeli saniyeler olmuşken tekrar saçlarıyla oynamaya başladım.

Güzel adamın buzdan duvarlarını kıramazdınız; bıçağınızı gösterip o görkemli buzdan kaleleri yok etmekle onu yıka-

mazdınız. Ama kalbine dokunduğunuzda o buzları eritmeniz mümkündü.

İşte onun en çok başkalarına eritmediği o buzdan duvarlı kalelerine âşıktım ben. Güneş olmadan erittiğim o kalelerin duvarlarının ardında beni buz tutmuş sarkıtlar değil, onun çiçekleri karşılamıştı. Bana uçsuz bucaksız kocaman bir güven bahçesi bırakmış, kısaca kalbini açmıştı.

Lakin, dokunduğunuz o kalp kırılınca duvarlar tekrar ortaya çıkıyordu; o duvarların soğukluğundan eliniz yanıyor, kalbiniz donuyordu. İşte o zamanlarda ona yaklaşmak, ona kırılmak, onu sevmek çok zordu.

Bir anda kafasını kaldırıp bana baktı. "Neyin sinirini benden çıkarıyorsun, Çirkin?"

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım. Ne siniri?"

"Beynimi oydun resmen."

Birkaç saniye şaşkınlıktan bir şey söyleyemedim. "Ah..." Elimi yanağına koydum. "Özür dilerim. Canını çok yaktım mı?"

Başını olumsuz manada sallayarak tekrar geri uzandı. "Sen benim canımı yakamazsın ki."

"Seven, sevdiğini üzmez mantığı yani," dedim şakaya vurarak.

"Sevmeyi bilen bir insan hiçbir şeyi, hiç kimseyi üzmemeli, Çirkin. O konuya girme, çıkamayız."

"Peki," deyip konuyu kapattım.

Onun bu hali beni kederimden alıkoyuyordu. Belki şu ana kadar yaşayacağım en kasırgalı hüznü bu adam darmadağın etmişti. Hoş, an gelmiş bir kızın hayatını telef etmekten son anda dönmüştü bu adam. Şöyle bakınca normal de karşılanabilirdi. Fakat Baran, yıkıma uğramış biri gibi değildi. Kardeşini kaybetmiş gibi değildi. Ölümün etkisini iki dakikada sindirip kederini bir köşeye atarak bir anda eski haline dönebilecek bir ruhsuzluğa da sahip değildi.

Babasının vefatında bile ölümcül bir soğukluğa bürünmüş bir adamdan bahsettiğimi fark ettim o an. Kaskatı bir ifadesi

vardı. çoğu zaman kalbinin yüzüne yansıttığı ifadeleri anlayabilmem mümkün olmuyordu.

Grip olma aşamasında olduğum için, sanırım, bir sıcaklık nöbeti nüksetti. Üzerime örttüğüm koyu yeşil pikeyi tek elimle üzerimden sıyırdım. Güneşin sıcaklığı günbegün kendisini hissettirip akabinde kendini insanlara kabul ettirirken durumundan da hoşnut gibiydi.

Bu hoşnutluğun fazla sürmeyeceği kanaatindeydim ama benim düşüncemi sanki yalan olarak çıkarmak için azılı sıcak dakikalar yürüdükçe daha da arttı.

Bunun yanı sıra Baran'ın sıcak kollarının hissiyatı da bu atmosferin hoşnutsuzluğunu körükler nitelikteydi. İki zıtlığı da beraber yaşamak anı bir yorgunlukla süregeldi.

"Baran?" Kıpırdandı ama başını kaldırmadı. Elimi yanağında gezdirdim.

"Efendim?" Göremiyordum ama gözlerini açtığını sanıyordum. "Başını biraz kaldırır mısın?"

Dediğimi hemen yaptı. Ben de büyük bir çeviklikle kolumu başının altından çektim ve koltukta doğruldum. "Nereye?"

"Su içeceğim. Sen de istiyor musun?"

"Yok, sağ ol." Benim koltuktan kalkınca boş bıraktığım yere uzandı ve pikeyi üzerine örttü. Kim bilir, dedim içimden; kim bilir en son ne zaman uzun uzadıya telaşsız, huzurlu bir uyku çekmişti.

Mutfağa giden koridorda ilerlerken bu düşünce içimi kararttı. En kötü şeyleri hep bu adam, benim adamım mı göğüslemek zorundaydı?

Sürahideki suyu bardağa aktarıp tek dikişte içtim. İçimin alevi dışıma da vurmuştu sanki. Mutfaktan salona geçerken gördüğüm ilk camı açıp dışarıdaki temiz havayı içime çektim. Ortalık dingindi. Herkes yerli yerindeydi, gidenler pek umurda olmuyordu.

Kafamı sola çevirdiğim zaman o kitabı gördüm: Efnilla. Güzel adamın deyimiyle, "Şu adı garip kitap." Kaldığımız yere küçük, kare, boş bir beyaz kâğıt koyuyorduk. En son altıncı

bölümü okumuştuk, ayraç altıyı yediye bağlayan o sayfanın arasındaydı.

Kaldığımız yerin, sayfanın, son birkaç paragrafını okudum.

"Ağzıma tuttuğum peçeteyi komodine koyup tekrar başımı yastığa koydum. Yanım hâlâ boştu. Atilla gelmemişti. Başım ağrıyordu, öksürmeye başlamıştım ve halsizdim. Arayacağım kimsenin de olmaması beni iyice çıkmaza sürüklüyordu.

Gözlerim uyku mahmurluğuyla tekrar kapandı. Aradan kaç dakika geçti bilmiyordum ama içeriden bir yerden kilit sesi yükseldi.

Kapı kapandı, ayak sesleri odaya doğru gelmeye başladı. Kapının aralanan gıcırtısını duydum. Ayak sesleri daha da yaklaştı."

Yedinci bölümün başını okumaya yeltenmiştim ki, arkamdan bir ses işittim. Dönüp bakınca az önceki koltukta oturur vaziyet alınış bana bakan Baran'ı gördüm. "Uyuyamadın mı?"

Kafasını iki yana sallayarak," Hayır," dedi.

Bakışları elimdeki kitaba kayınca havaya kaldırdım. "Adı garip kitap."

"Gel, okuyalım." Yanındaki yeri işaret edip duruşunu yineledi. Ayaklarımı sürüye sürüye yanına gidip oturdum. Kaldığımız yeri açıp ona gösterdim. "Burada kaldık." Kafasını salladı. "Hangimiz okumuştuk en son?"

Gülümsedi. "Ne fark eder?"

"Peki o zaman. Ben okurum." Zaten yorgundu. Daha fazla yorulmasının lüzumu yoktu.

"Ne anlatıyordu en son?"

"Efnan hastaydı. Atilla hâlâ gelmemişti ve bölümün sonunda ayak sesleri duymuştu."

"Tamamdır. Başla."

BÖLÜM YEDİ / Yalanları bağışlamak...

Yatağın bir yeri çökünce gözlerimi açtım. Sırtüstü uzanmış, tavanı izliyordu.

İçeri girdiği andan itibaren, odayı yoğun bir iş kokusu sarmıştı. Ona, "Neredeydin?" diye sorsam, bana kızar mıydı? Gözlerimi tekrar kapattım. En iyisi sabah sormaktı.

İç çektiğini işittim. Yatakta tekrar bir hareketlilik oldu. Merakla gözlerimi araladım. Bana dönmüş, sağ elini yanağının altına koymuştu. Arkasındaki pencerenin aralık perdesinden, içeri günün ilk ışıkları sızıyordu. Hava düne nazaran daha sakindi.

"Uyandırdım mı?" diye fısıldadı. Saklamanın manası yoktu. Dirseğimden güç alarak doğruldum.

"Neredeydin?" Yüzüme düşen saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Yüzüme düşen saçını kulağının arkasına sıkıştırıp devam ettim.

"Şu sıralar işlerim çok yoğun. Haber vermeliydim, özür dilerim." Atilla, yalan söylediği zamanlarda insanların yüzüne bakmazdı. Şimdi de, yüzüme değil de saçıma bakıyordu. Bu sayılır mıydı? Yüzümdeki endişeli ifadeyi sezmiş olacak ki, "Korkma," dedi. "Bundan sonra korkman gerektirecek en küçük bir şey yok."

Yalan söylüyordu. İşe gitmemişti. Belki gitmişti ama bu saate kadar işte değildi. Bunu hem yüzüme bakmamasından, hem de verdiği kaçamak cevaplardan anlamıştım."

"Bu kitabın sonunun iyi biteceğini zannetmiyorum." Bakışlarımı kitaptan ona çevirdim.

"Belki yazar ters köşe yapar?" Okuduğumuz kısımla okumadığımız kısmın arasına parmağımı koyup iki tarafı karşılaştırdım. "Okuyup bitirmeden bilemeyiz."

"Ver bu bölümü de ben okuyayım." Kitabı yavaşça elimden çekip aldı. *"BÖLÜM SEKİZ / (BİR BUÇUK AY SONRA)*

- Hastalık belirtileri..." Kibar bir şekilde ses tonunu düzeltip okumaya başladı.

"Atilla, bir çorba kâsesini koyduğu tepsiyi yatağa bıraktı. Bir aydır hastalıktan yatıyordum. Atilla'yla son birlikte uyuduğumuz gece, yüksek ateşle uyanmıştım. Sabaha kadar ateşimi düşürmek için uğraşmıştı. Nereden bilebilirdi ki, uykusuz geçecek gecelerinin sadece bir bölümü olduğunu. İnce hastalığa yakalanmıştım. Olay şuydu ki, o kadar kötü değildi. Acı çekmiyordum. Kendini hissetmiyordum ki, acı çekesin."

"İnce hastalık?" dedim kaşlarımı çatıp.

Baran bir an duraksadı. "Verem."

İçimde bir şeyler oldu o an. Üşüme gibi, titreme gibi... İçim ürperdi denirdi ya... öyle gibi.

Ağzımı açıp Atilla'nın uzattığı kaşıktaki çorbayı içtim. Onu şöyle bir inceledim, göz altları çökmüş, saçları dağılmış bir haldeydi. Hastalığım bulaşıcıydı. Onunla aynı ortamda solumamam gerekiyordu, lakin o ısrarla benim yanımda dolaşıyor, beni iyi etmek istiyordu. Olmuyordum ki! Adı gibi inceydi bu illet. İçten, ince ince yiyordu. Sen hissetmiyordun, çünkü ilaçlar uyuşturuyordu. Her şey yerli yerinde hazırlanmış bir operasyondan farksızdı.

Bir kaşık daha uzatınca, kafamı çevirdim. "Doydum," dedim çatallı sesimle. Tek kelime etmedi. Kaşığı alıp, daha yarısı içilmemiş çorbanın içine sertçe koydu ve tepsiyi koltuğun üzerine fırlattı. Çıkan o ses karşısında gözlerimi yumdum. Çorba koltuğa dökülmüş, kaşık yere düşmüştü. Başucumdaki kitabı eline aldı. "Bence artık bitirelim şunu." Bir aydır okuduğumuz kitaptan bahsediyordu. Her gün ikişer sayfa okuyorduk. Benim iyi olduğum günlerde ise, bu sayı bazen beşe çıkıyordu.

İçimdeki ürperti kitaptaki karakterlerle ortak bir bağ kurunca iyice arttı. O kızın da sevdiği adamla okuduğu bir kitabı vardı. Ellerimden kan çekildi ve parmak uçlarım buz gibi oldu.

Atilla yatağa çıkıp arkamdan sarıldı ve kitabı okumaya başladı." Baran'ın sesiyle düşüncelerimin senkronu yarıya düştü. Okumaya devam edince de tını tamamen kendini yitirdi." Atilla, o gece bana satırlar okudu, paragraflar okudu. Bir an önce birlikte, bir sahaftan aldığımız bu kitabı birlikte bitirmek istiyor gibiydi. Haksız da sayılmazdı. Kafamı çevirip ona son bir kez iç çekerek baktım.

"Gerçekten..." dedim koltuğa yasladığım sırtımı oradan kazırken. "Son zamanlarda en okumamız gereken kitapmış. Okuma yeter. Kötü oldum ben."

Küçük, beyaz kâğıdı kaldığımız yere koyup kitabı kapattı. Profesyonel bir fırlatmayla onu yandaki sehpaya gönderdi. "Tamam. Sen nasıl istersen."

İç sıkıntımı saklayamayarak, "Canım sıkılıyor," dedim. Bu sıkıntı farklıydı, bambaşkaydı. Anlık gelen bir iç sıkıntısı de-

ğildi, onun adı can sıkıntısıysa bunun adı can sıkıntısı değildi. Ama en azından içimdeki tarifi olmayan o duyguyu bir nebze ona aktarabilmek için can sıkıntısı demiştim.

"Dışarı çıkalım diyeceğim ama hiç içimden dışarı çıkmak gelmiyor."

"Yok öyle değil-" diyecek oldum ama demedim. Diyemedim. İçimde ne kadar ertelenirse ertelensin bir acı alev alevdi. Bir yanım sönünce diğer yanım körüklüyordu ateşini. "Ben de dışarı çıkmak istemiyorum zaten."

"İyi barı," deyip ayaklarını orta sehpaya uzattı ve televizyonu kumandasıyla açtı. Gerçekten anlam veremiyordum. Gerçekten anlam veremeyeceğim kadar sakindi, sanki öldürecek dozda bir narkoz almış gibiydi.

Elindeki kumandayı hızla çekip televizyonu kapattım. "Baran, sen iyi misin?"

Omuzlarını silkti. "İyiyim."

"Bu nasıl iyi olmak?" dedim kollarımı iki yana açarak hayretimi belli etmek istercesine. "Amacım seni üzmek değil ama... bu sakinliğin beni korkutuyor."

Elimi tuttu. Gözleriyle gözlerimi aynı hizaya getirip yoğun bir göz teması kurdu. "Çirkin'im..." Elimi tutan ellerinden birini serbest bırakıp yanağıma koydu. "Ben iyiyim. Yemin ederim, iyiyim."

İçimden bir ses, "Şokta," dedi. Olay henüz çok sıcak olduğundan ona Sinem az sonra şu kapıdan çıkıp gelecekmiş gibi geliyor olmalıydı. Ve biliyordum ki... bu sakinliğinin acısı çok sonradan çıkacaktı.

"Maça gidemedin dün." Lafı değiştirip konuyu dağıtmak adına bir hamle yaptım ama verdiği cevaptan sonra büsbütün geldiğim noktaya geri çakıldım.

"Maç bu gece."

"Ama..."

"Bu gece oraya gitmezsem, bir sebeple ya da herhangi bir şeyle beni engellersen bir daha asla seninle olamam." Kaşlarını çattım. "Olmam demiyorum. Olamam."

"O adamla dövüşecek olman beni çok korkutuyor."

"O seni korkutacak biri değil. O alevse sen susun. Endişe etme, hiçbir şey olmayacak."

"Ben de seninle gelecek miyim?"

Başını onaylarcasına salladı. "Geleceksin." Mangal'ın bir kuralı vardı: Herhangi bir maça bir kadınla gitmişsen, diğer tüm maçlarına da o kadınla gitmek zorundaydın. Bunu geçtiğimiz günlerde güzel adam anlatmıştı. Tedirginlik duygusunu yatıştıramıyordum ama en azından orada olacak olmam çok ufak bir su serpti kalbime."Korkuyor musun?"

"Hayır," dedim. Çünkü korkmuyordum. Yanımda olacağı için zerre korku duymuyordum kendim için. Ona bir şey olacak hissiydi beni kahreden.

Gülümseyerek yumruğunu benden yana uzattı. Bu hareketine karşın dudaklarımdan istemsiz bir gülüş sızdı. Yumruğumu onun yumruğuna değdirdim. "Savaşacağız, değil mi?"

Açtığım camdan içeri giren rüzgâr yüzünü okşarken tek kelime etmedi. "Bunları sana anlatırken gücümün bittiğini düşünüp senden güç alınış olsam da, her ne kadar o batağın içine seni kendi ellerimle saplama cüretini kendime yasal görsem de..." Durdu. "Savaşacağız."

"Sen benim güzel adamımsın." Elimi omzuna koyup o bölgeyi sıkıca sıktım. Bu ona güç verdi, benden kaçırdığı bakışlarını benim bakışlarımla buluşturdu. "Sen yıkılırsan, kim olur benim güzel adamım?"

Başını elimi koyduğum omzuna doğru çevirip elime bir öpücük kondurdu. Güzellik sadece yüz ya da vücutla sınırlı değildi. İnsan ruhuyla ve kalbinin gücüyle de güzel olabilirdi. Baran ki, bu hipotezin başını çekiyordu. En azından benim hayatımdaki yeri buydu. Kalbimin ritmiyle hayat bulan üslupsuz, saçma sapan bir filme kendini kahraman yapmış, bu başrollük filmimi başyapıt yapmıştı.

"Güzellikten kastın ne?" Anlamadığımı belirten bir ifade takındım. "Güzel adam diyorsun ya."

"Bazı kelimelerin sınırı olmaz. Ya da bazı kelimeler kendini içi boş bir kutunun orta yerine bırakmak istemez. Güzel kelimesi de onlardan biri."

"Anladım," dedi yarı anlar yarı anlamaz bir ifadeyle.

"Sen benim güzel adamımsın."

"Sen de benim Çirkin'imsin."

Sesi bir şeylerden yoksundu. Davranışlarıysa bir şeylere toktu. Tam nedenini anlamak, son zamanlardaki yaşananlardan sonra, güçtü; oluruna bıraktım. Onun sinirini de, onun gizlediği öfkesini de, onu da, kalbimi de, aşkımı da...

***

Arabanın dış soğuğu emmiş camlarından bize akan o sessizlik, ikimizde de beden bulmuş gibiydi. Tek kelime etmeden arabaya odaklanmış, benden tarafa hiç bakmamıştı.

Oluruna bıraktığım kadar olmamıştı bazı şeyler. İçime sinmiyordu, onu böyle görmek hiç içime sinmiyordu. Doktora gidelim desem, bana atacağı bakışı az çok tahmin ediyordum. Devamlı bunları ona hissettirip onu sıkmak ya da onu korkutmak da istemiyordum. Onun kaybı aynı zamanda benim de kaybımdı, benim davranışlarımda da kendimden beklemediğim bir sakınlık yatıyordu. Bunu düşününce ürperdim.

Benim davranışlarımın ve yıkımımın beklediğim gibi olmayışı onun sakin tavırlarından kaynaklıydı. Üzülmemi istemiyordu ve buna hemen müdahale ediyor, üzülmeme izin vermiyordu.

Baran'ın kızgın çöllerin kumundan oluşan bir evi yoktu; güzel adamın demir parmaklıklar arasında buz tutmuş papatyalardan bir mabedi vardı ve hep oradaydı.

Onun ruhu da, kalbi de öyleydi. Güzeldi ama bir yerlerde o soğuğun darbeleri vardı. Soğuğun darp ettiği o güzel ruhunda hâlâ soğuk yumruk izleri mühür misali kendini sergiliyordu. İşte o soğuk darbelerinden bir izdi şu anki hali. Olabildiğince,

en profesyonelce, ardına saklandığı özelliğinin gölgesine sığınıyordu. Şok diye tahmin ettiğim bu ölümcül sakinliğinden sonra bu evrenin geleceği kuvvetle muhtemeldi. Sonrası hissizlikti.

"Çirkin?"

"Baran?"

"Daldın gittin." Dikiz aynasından arkayı kontrol edip sapaktan saptı. "Yine nerelerdesin? Hangi düşüncenin boyunduruğuna boyun eğdin?"

Güzel adamın gözlerinde, kalbindeki yangında bir sağa bir sola uçuşan küller vardı. O küllerin verdiği rahatsızlığa rağmen, küllerin derisine yapışıp onu ince ince yakmasına rağmen, bana en zor zamanında elini uzatacak kadar naif, vefakâr bir adamdı. İçindeki yangına ihanet edip tebessüm edebiliyordu. "Şu bir şeyi fazla düşünüp kafaya takmanın bir ilacı yok mu?"

"Bilmiyorum." Durdu. "Yoktur herhalde."

Issız bir sapağa girip ilerledik. Geldiğimizi anlayınca ben de konuşmaya devam edip ortamı germedim. Birkaç dakika içerisinde değişik bir binanın kapalı otoparkına arabayı park edip aşağı indik. "Çıkışta sen kullanabilirsin, değil mi?"

Ona, beni öldür, demiş gibi baktım. "Umarım buna gerek kalmaz." Gülerek kolunu omzuma attı.

Tek bir güvenliğin olduğu kapıdan içeri girip mermer merdivenlerden aşağı indik. Upuzun, loş bir koridor karşıladı bizi. Duvarlarda tablolar vardı. Yer yer kenarlara küçük masa ve sandalyeler konulmuş, her kapının üzerine led ışık döşetilerek elit bir ortam yaratılmıştı.

Mangal beklediğim gibi bir yer değildi. Geçen seferki dövüşlerde gittiğimiz Konak adındaki o mahzene göre fazla temizdi.

Profesyonel dövüşlerin yapıldığı yerler gibiydi sanki. Yer altında ya da terk edilmiş, inşaat halindeki bir apartmanın en üst katında değildi. Büyük bir spor salonuydu, ama aslında öyle

de değildi. Tasarımı fazla mükemmeldi. Her mimarın aklına gelmeyecek cinstendi. Hatta tek bir mimara bırakılıp dizayn ettirilmediğinin altına imzamı atardım.

Baran'ı tanımasam gelmemem için beni korkutup vazgeçirmek için o korkunç sözleri söylediğini düşünürdüm. Belki de bu dışa verilen ilk izlenimdi. Güzel adam böyle söylediyse bu görüntünün, bu izlenimin, altında bir pislik yatıyor demekti.

"Tuncay sana bir şey yapmaz, değil mi?"

"Bilemiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Tuncay bu."

"O senin karnında odun parçaladı neredeyse. Sen neden ağzını açıp tek kelime etmedin?" Koridorun duvarlarında ses yalıtım malzemeleri kullanıldığı belliydi, konuşurken sesim çok tok ve net geliyordu.

Gömleğinin cebinden şu dövüşürken kullandığı beyaz bandajı çıkardı. "İnsanların bana açtığı savaşta tek kelime etmeyeceğim. Bırak yaksınlar her şeyi, harabe gönlümü talan etsinler." Sol elini o beyaz bandajla sararken cümlelerine devam etti. "Onlara ateş açmayacağım. Diğerlerini yanıma çekmeye çalışarak adam toplamayacağım. Çünkü her insanın, bu hayatta isabet ettireceği tek bir atışı olur. O atış muhakkak isabet edecektir; bunu bildiğimden hiç korkmadım. "

Konuşmasına devam edecekti, ama ben bir anda araya girince ses etmedi. "Bu yüzden en güçlü taraf biziz, öyle değil mi?"

Sol elinin bandajını sardıktan sonra diğer eline sarmaya başladı. Göz temasını hiç bozmadı ve o yoğun bakışlarının esiri olacak kadar anlamlı baktı. "Ben o atışı kullandım."

Düz bir ifadeyle ona bakakaldım. Tutunacağım tek dal, Baran'ın onlara karşı bir silahının olduğuydu; ama öğreniyordum ki, o da yoktu. Sadece, "Anladım," diyebildim.

"İnsanların bana açtığı savaşta onlar savaşın bittiğini düşünürken, hepsinin karşısına geçip, "Ben daha konuşmadım," diyeceğim. Belki onların istediği şekilde savaşmayacağız ama biz galip geleceğiz. Bana inan, Çirkin'im."

"İnanıyorum zaten." Ona tahsis edilen odaya girdiğimizde telefonu çalmaya başladı. "Onay?" Onay'ın adını duyunca ona baktım. O an Onay'ın bu kadar süredir nerelerde olduğunu merak ettim. "Daha yeni geldik." Sinem'in vefatından bu yana bir kez bile yanımıza uğramamıştı.

Vefat kelimesi kalbime bir iğne sapladı. İğneyi çıkardı tekrar sapladı. Bir süre kalbimdeki ağrının dinmesini bekledim o yerde.

Kısa süren telefon konuşmalarının ardından az önce ondan aldığım bakışlarımı tekrar geri vermeye çalıştım. "Bir tanecik kankan nerelerde?" Bana yapmış oldukları o kötü şakayı kastederek böyle bir kinaye yaptığımı anlamıştı. Ama bu konunun üzerinde fazla durmadı.

"İşleri varmış. Gelemeyecek."

Maçları kastederek, "Kaçırmazdı," dedim. "Ne işiymiş bu?"

"Annesiyle alakalı." Öyle der demez ikimizin arasından ortama soğuk bir rüzgâr esti. O rüzgârın buharına eşlik etmek istedim. Bu yüzden Onay hakkında tek bir kelime dahi konuşmadım.

Her insanın hayatında bir kişi vardır, o kişinin yarası olan. Onun annesiydi. Ve o yara her şeyden önemli kılardı kendini.

"Sen dışarı çıkmıyorsun."

Düz bir ifadeyle suratına baktım. "Efendim?"

"Dövüşü izlemeyeceksin. Ben çıktıktan sonra kapıyı kilitle, burada beni bekle."

"Saçmalama!" diye bağırdım. "Orada olmayacaksam yanında olmuşum olmamışım ne fark eder?"

"Onay yanında olmayacak. Tek başına orda duramazsın. Seni koruyamam."

"Onay'ın yanımda olduğu bir gün kaçırılmışlığım var." Yüzündeki o sinirli ifadeye baktım. "Ne çabuk unuttun?"

Sesli, derin bir nefes verdi. "Sahil," dedi içindeki volkanı püskürtmemeye çalışarak. "Burada duracaksın."

Aslında çok kısa olan ama kavga anında insana çok uzun

de değildi. Tasarımı fazla mükemmeldi. Her mimarın aklına gelmeyecek cinstendi. Hatta tek bir mimara bırakılıp dizayn ettirilmediğinin altına imzamı atardım.

Baran'ı tanımasam gelmemem için beni korkutup vazgeçirmek için o korkunç sözleri söylediğini düşünürdüm. Belki de bu dışa verilen ilk izlenimdi. Güzel adam böyle söylediyse bu görüntünün, bu izlenimin, altında bir pislik yatıyor demekti.

"Tuncay sana bir şey yapmaz, değil mi?"

"Bilemiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Tuncay bu."

"O senin karnında odun parçaladı neredeyse. Sen neden ağzını açıp tek kelime etmedin?" Koridorun duvarlarında ses yalıtım malzemeleri kullanıldığı belliydi, konuşurken sesim çok tok ve net geliyordu.

Gömleğinin cebinden şu dövüşürken kullandığı beyaz bandajı çıkardı. "İnsanların bana açtığı savaşta tek kelime etmeyeceğim. Bırak yaksınlar her şeyi, harabe gönlümü talan etsinler." Sol elini o beyaz bandajla sararken cümlelerine devam etti. "Onlara ateş açmayacağım. Diğerlerini yanıma çekmeye çalışarak adam toplamayacağım. Çünkü her insanın, bu hayatta isabet ettireceği tek bir atışı olur. O atış muhakkak isabet edecektir; bunu bildiğimden hiç korkmadım. "

Konuşmasına devam edecekti, ama ben bir anda araya girince ses etmedi. "Bu yüzden en güçlü taraf biziz, öyle değil mi?"

Sol elinin bandajını sardıktan sonra diğer eline sarmaya başladı. Göz temasını hiç bozmadı ve o yoğun bakışlarının esiri olacak kadar anlamlı baktı. "Ben o atışı kullandım."

Düz bir ifadeyle ona bakakaldım. Tutunacağım tek dal, Baran'ın onlara karşı bir silahının olduğuydu; ama öğreniyordum ki, o da yoktu. Sadece, "Anladım," diyebildim.

"İnsanların bana açtığı savaşta onlar savaşın bittiğini düşünürken, hepsinin karşısına geçip, "Ben daha konuşmadım," diyeceğim. Belki onların istediği şekilde savaşmayacağız ama biz galip geleceğiz. Bana inan, Çirkin'im."

"İnanıyorum zaten." Ona tahsis edilen odaya girdiğimizde telefonu çalmaya başladı. "Onay?" Onay'ın adını duyunca ona baktım. O an Onay'ın bu kadar süredir nerelerde olduğunu merak ettim. "Daha yeni geldik." Sinem'in vefatından bu yana bir kez bile yanımıza uğramamıştı.

Vefat kelimesi kalbime bir iğne sapladı. İğneyi çıkardı tekrar sapladı. Bir süre kalbimdeki ağrının dinmesini bekledim o yerde.

Kısa süren telefon konuşmalarının ardından az önce ondan aldığım bakışlarımı tekrar geri vermeye çalıştım. "Bir tanecik kankan nerelerde?" Bana yapmış oldukları o kötü şakayı kastederek böyle bir kinaye yaptığımı anlamıştı. Ama bu konunun üzerinde fazla durmadı.

"İşleri varmış. Gelemeyecek."

Maçları kastederek, "Kaçırmazdı," dedim. "Ne işiymiş bu?"

"Annesiyle alakalı." Öyle der demez ikimizin arasından ortama soğuk bir rüzgâr esti. O rüzgârın buharına eşlik etmek istedim. Bu yüzden Onay hakkında tek bir kelime dahi konuşmadım.

Her insanın hayatında bir kişi vardır, o kişinin yarası olan. Onun annesiydi. Ve o yara her şeyden önemli kılardı kendini.

"Sen dışarı çıkmıyorsun."

Düz bir ifadeyle suratına baktım. "Efendim?"

"Dövüşü izlemeyeceksin. Ben çıktıktan sonra kapıyı kilitle, burada beni bekle."

"Saçmalama!" diye bağırdım. "Orada olmayacaksam yanında olmuşum olmamışım ne fark eder?"

"Onay yanında olmayacak. Tek başına orda duramazsın. Seni koruyamam."

"Onay'ın yanımda olduğu bir gün kaçırılmışlığım var." Yüzündeki o sinirli ifadeye baktım. "Ne çabuk unuttun?"

Sesli, derin bir nefes verdi. "Sahil," dedi içindeki volkanı püskürtmemeye çalışarak. "Burada duracaksın."

Aslında çok kısa olan ama kavga anında insana çok uzun

gelen o bakışmayı yaşadık bir süre. "Tamam." Odanın ortasına doğru yer alan yatağın yanına gidip oturdum. "Git ne halin varsa gör, yoruldum artık."

Odaya şöyle bir göz attım. Önceki dövüşlerde gittiğimiz yere nazaran bu oda otel odası gibi kalıyordu. Temizdi, havadardı, ev kadar olmasa da ferahtı. "Böyle yaparsan dövüşemem." Az önce içinde mesken bellemiş sönmüş volkanın esintisi yüzümü yaktı geçti. "Aklım burada kalır."

"Tamam git hadi, sana bir şey diyen yok."

Duvardaki saate baktı. "Böyle yapmaya devam edersen ringe çıkmam."

Parmaklarımla oynarkenki bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Gerçekten mi? İstemiyorum, gitme, desem kalacak mısın? Buradan çıkıp gidecek miyiz?"

Cevap vermedi.

Cevap vermediği saniyeler birbirini katletmeye başlayınca bakışlarımı tekrar parmaklarıma yönelttim. "Yapmam lazım, Çirkin."

Kısık sesle, "Küsmem ben sana," dedim. Sesime biraz güç verip, "Hadi. Git ve bu maçı benim için al," diye cümlemi tamamladım. Aslında bu maçı umuduna dört elle sarılanlar için yapacaktı. Fakat ben de aynı grubun içinde yer alırım diye düşünüp böyle bir -dayatma mı demeliydim- şart sunmuştum.

Hızlı adımlarla yanıma geldi. Yanağıma çok içten bir öpücük bırakıp odayı esenlikler saçarak terk etti.

***

Belki de ilk defa ama zilyon kere bir dakikanın bir saniyeye olan düşmanlığını izledim bir süre. Dakikaların değil, saatlerin katline şahit oldum. Saatlerle aram son zamanlarda çok iyiydi, zamanında karanlık ve kafamda ürettiğim varlıklarla olduğu gibi.

Öylece belirsizlik içinde, hiçbir şey yapmadan durmak

ölümdü sanki. Ne saniye neden aktığını biliyordu, ne de içimdeki sıkıntı kendini zamana sardığına anlam verebiliyordu. Sonucu meçhul bir mücadelede elini taşın altına bir anda koymaktan farksızdı bu.

Çığlığın, çığlık çığlığa olduğu gerçeğini ben o gün kavradım. Sessizliğin, haykırışını duymuş olduğum günkü gibi. Ve işin tuhaf tarafı, çığlığın, çığlık çığlığa olduğunu güzel adamın gözlerinde senelerdir görüyor olmamdı. Senelerce gelmeyeceğini bildiğim bir adamı beklemem, onun uğruna hayatımdan bir şeyleri telef etmem ve neticesinde o adamın kendi ayaklarıyla bana gelmesi kadar acımasızdı o çığlık.

Haykırış daha ağır gibi gelirdi ama çığlık bin beterken, haykırışın hissiyatını düşünmek bile korkuttu. Önceleri kaybetmekten korktuğum ne varsa kaybettiğimden yakınırdım. Sonucunda üzülür, kalbimde yaptığım ihtilallere yenildiğimi zanneder kahrolurdum.

Şimdi - tam olarak şu an- anlıyordum ki, kaybı hayallerimin önüne risk olarak atmayınca hayallerinin ve isteklerinin bir önemi kalmıyordu.

Ben kazanmıştım. Kaybede kaybede kazanmıştım. Uğruna hislerimi feda ederek... hayallerimin çiçeklerini umutlarımla sulayarak... sevgimle, aşkımla... kalbim ve vicdanımla kazanmıştım.

Ciğerlerime çektiğim o zarif hüzün o adamın yanında ölüyordu. Bunu bizzat kendim görüyordum. Ve bu hazmediş bir kaba sığmıyordu.

Acımasız bir anda gelen fevri bir idam gibiydi bazen insan. Kafanı koyduğun taştan celladın hareketlerini izlerdi gizliden gizliye. O bıçak havaya kalkardı ve hançerin rüzgârı keserkenki çıkardığı sesi yalnızca sen duyardın. O hançer havaya kalkarken gözlerini kapatır yüzünü buruştururdun. Bir müddet sonra hançerin havadan boyna inerkenki hareketi yavaşlar ve kurban için bir hissizlik başlardı.

İşte ben o gözlerin kapatıldığı evredeydim.

"Anlayacaksın," dedi içimden bir ses. "Kalbi olmayan birine kalbini vermeye devam ettiğin sürece her şeyi anlayacaksın." Sesli bir nefes verdim. "Hakikat, tokat gibi çarpacak yüzüne. Hüzün bu defa senin için değil, onu alt ettiğin zamanların acısını çıkartmaya gelecek. Er geç çıkacak olan acı da seni boğacak zaten, sonra hiçbir şey hissetmeyeceksin. "O hiçbir şeyin hissedilmediği evre, hançerin şah damarından kemiğine dayandığı evreydi.

İç bunalımım çekilmez mevkiye gelince ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim. Kapının kilidini açıp kapıyı yavaşça araladım. Koridorda biri olup olmadığı kontrol etmek için kafamı uzattım ama kimse yoktu. Tok bir yankı halde bağırış ve sesler bana ulaşıyordu ama güçlü değillerdi. Herkes zaten maçtadır deyip kendimi dışarı attım.

Sol tarafa, büyük kapıdan yana, yürümeye başladım. Koridor yine geldiğimizde gördüğüm haldeki gibiydi. Bir değişikliğe yüzükoyun yatmamıştı. Temkinli bir halde koridoru arşınlarken duydum tek ses, ayak seslerimdi. Herhangi bir tehlike arz edecek husus göze çarpmıyordu.

Aslında birkaç adım atar odaya geri dönerim diye düşünmüştüm ama koridorun biri diğerine açılıyordu. Labirent gibiydi. Klostrofobisi olan bir insan zannediyorum ki burada zorluk yaşardı.

Birkaç adım daha attıktan sonra durdum. Güçlü bağırış sesleri kesilmişti. Ortamda sadece tok bir uğultu hâkimdi.

"Sana odadan çıkma demiştim." Koridorun arkamda kalan bölümünde güzel adamın sesi yankılanınca istemsiz olarak elim kalbime gitti.

Arkamı dönerken, "İnsan bi' haber verir geldiğini," dedim. "Ödüm kop-" Baran bana doğru yaklaştıkça siması daha belirgin hale geldi. Onun o halini görünce koridorda yankı bulan çığlığın benim olduğunu ağzımı güçlü bir el kapatınca fark ettim.

Ağzımdaki elini yavaşça çekip ona baktım. Bir şey diyemeden bütün dikkatim elimdeki ıslaklığa kaymıştı. Elimi ışığa

tuttuğumda elimdeki kan beni ondan bir adım uzaklaştırdı. "Bu ne hal?"

Kollarını iki yana açtı. "Güzel adamını kutla."

Açtığı kollarından sağ omzuna girip ona destek oldum. "Odaya gidelim, çok yaralanmışsın."

İtiraz etmeden desteğime karşılık verdi. Odaya giden yolda tek kelime etmedi, zaten edecek hali de yoktu. Yüzü kan revan içindeydi. Terler, kanının kırmızısıyla karışmış ve ortaya korkunç bir görüntü çıkarmıştı.

"Bir insan yumruk yemekten zevk alır mı ya?" diye söylendim onu odaya götürürken. "Ama sorun kimsede değil." dedim büyük bir kabulleniş sergilerken. "Sorun bende. Baştan sonra, her şeyin başından beri sorun bende."

"Bir şey mi dedin?" Durdum. Ben durunca otomatikman o da sendeleyerek durdu.

"Dediklerimi duymadın mı?"

"Sesin uzaktan geliyor," dedi alçak sesle. "Pek anlaşılmıyor."

Gözlerimin dolmasına mukayyet olamadım. "Bir bu eksikti. Çok güzel."

"Ooo," dedi beni öyle görünce. Ardından kocaman sarıldı. "Geçer bir tanem, üzülme. İlk kez yaşanıyorum."

Onun yüzündeki kanlar benim yüzüme de geçerken bu sahneyi bozmadım. Bozamadım. "Beni kaybetmezsin de, peki ya ben seni kaybedersem?"

Benden ayrılıp kanlar içinde kalan yanağıma avucunu bastırdı. Hiçbir şey söylemedi. Tekrar sarıldı. Öyle içten ve sıcak bir sarılmayla eksik parçalarımı tamamladı.

Mahkûmiyet, dış bir etken değildi. Mahkûmiyet insanın içinde, vicdanın hemen yanındaydı. Herhangi birine, herhangi bir şeye veyahut herhangi bir yere mahkûm olabilirdi, kalabilirdi insanoğlu.

Baran'ın da bir kalbi vardı. Herkes gibi. Ama bu öyle bir kalpti ki, kırılması mümkün olmayan bir şeydi. Bu kalp buz-

dan bir çite sahipti ve çit dikenliydi. Onu defalarca yaralayabilirdin; canını yakabilirdin... ama kalbi kırılmazdı. Kırılsa dahi bunu anlaman imkânsızdı. Kalbini sakladığı vakit, güzel adama ulaşamazdınız.

Bedeni de, kalbi de sizinle olurdu ama kalbi orada olmazdı. Size gülerdi, seninle eğlenirdi... üzüldüğünün, kırıldığının gizini çok iyi tutardı. Kalbinin kırık oluşu zinhar yüzüne yansımazdı. Öyle de karanlığı ve soğuğu kendine saran bir adamdı.

Omzuna hafifçe dokundum. "Hadi, içeri girelim."

Ayılmış mıydı -buna ayılma mı denirdi bilmiyordum- yoksa kendine mi gelmişti pek fazla anlamamıştım ama bu defa benden destek almadan çok rahat odaya girmişti.

İçeri girer girmez yatağa sırtüstü bıraktı kendini. Bunu yaparken dudaklarından dökülen küçük çaplı bir feryat içimi burktu. Sanki kabuğunu kaldırdığım bir yaraymış gibi en dipten sancıdı. "Çok mu canın yanıyor?"

Cevap vermedi. Sızmış olması bir ihtimaldi, böylesine bir yorgunluktan başı dik sıyrılması çok zordu.

Masanın üzerinde bir bardak vardı. Banyoya gidip içine su doldurdum, yine odanın herhangi bir köşesinden bulduğum makasla tişörtümden bir parça kesip su dolu bardağın içine bastırdım.

Kumaşın suyu emdiğinden emin olunca, kumaşı bardağın içinden çıkardım ve burup suyunu yine bardağın içine sıktım. Soğuk suyu emmiş, sonra o sudan vazgeçirilmiş kumaş parçasını yanağına sürttüm. Başta istemedi, kıpırdandı. Sonra alıştı.

Kanın kırmızı lekesi tişörtün kumaşına terfi ederken, o kurşuni kan kokusuyla mücadele ettim uzunca bir zaman. Boynunu, yüzünü, -tam olmasa da- ellerini kumaşın temizleyebildiği ölçüde temizledim.

Patlayan kaşına tentürdiyot mu sürsem diye düşündüm bir an. Ama bu bir yere çarptığı ve kaza sonucu oluşan bir patlama değildi. Yalnızca zedelenmişti. Bu tip durumlarda da sürülüyor muydu bilmiyordum üstelik. Ağır hasar burnunda gibiydi.

kanaması dursun diye burnuna tampon yaptığım peçeteyi geri çektim. Kanın durmadığını görünce burnun üst kısmına baskı yapıp bir süre de öyle bekledim.

O gün, koca bir gün devrildi. Saatin zamana küfrettiği anlara geldiğimizde elimin tersiyle esnememi imha ettim. O gün koca bir gün bitmişti, günün ilk ışıklarına sızmış güzel adamla ve onun hayran olduğu Çirkin'iyle tanık oluyorduk. O gün koca bir gece Mangal'da geçmişti.

O gün, koca bir gün devrilmişti.

Ve biz yine birbirimize kalmıştık.

KAKTÜS TEAM

❧

"Hazinin her köşesi hüzün; hüznün her zerresi
yine hüzün."

Kainat kadar derdinizin içinde boğulacak gibi olmuş muydunuz hiç? Peki o derya olan dertlerinizi def edebilmiş miydiniz başınızdan?

Kimisine evetti, kimisine hayırdı öyle değil mi?

Karşılığı olmayan bir aşka tutulmuş o kimsenin duyguları, aşkına karşılık bulmuş bir kimseye çocuksu gelirdi.

Anlamazdı; yalnızca anladım der geçerdi.

İşte beni anlamadıkları o her bir noktadan kırılmıştım ben. Kalbimin kırık yerlerinde oluşan oyuklar ve ruhumun onarılan yerlerinde izi kalmış yaralarımın görüntüsü gözle görülür derecedeydi.

Elimde hissettiğim bir baskı ve akabinde bunu takip eden sıcaklık, büyük bir boyun sancısıyla gözlerimi açtırdı. Karşımda onun temiz yüzünü göreceğimi umarken, çünkü buna alışmışken, yer yer mora kaçan yara izleriyle onu öyle görmek kalkmam gerektiğinin farkına vardırdı. "Baran," diyebildim.

"Neden orada uyudun?"

"Uyumam diyordum ama uyuyakalmışım." Boynumun ağrısından kalkamayınca yardım etti. Onun kollarının gücüyle yeni bir günün sabahına ayak basan tabanlarımdaki güç bir anda boynuma zıpladı ve boynumdaki amansız bir sancımayla

beni baş başa bıraktı. Acı içerisinde, "Ah!" diye inleyip boynumu sımsıkı kavradım.

"Ne oldu?"

"Boynum..." dedim yüzümü buruşturarak. "Tutuldu sanırım."

Parmak uçlarımla boynuma ilk müdahaleyi yapmaya başladım. Bir faydası oluyor gibi olsa da, aslında hiçbir faydaya kucak açmadığını boynumu ikinci oynatışımda anladım. Dişlerimi birbirine bastırıp inlediğimde, "Gel," dedi.

"Yok yok, geçer şimdi. Sen yat." İnsanların yüreğine su serpmekte üzerime yoktu, vesselam. Bu konuda en yalancı insanla bile yarışabilirdim, kendime o kadar güveniyor ve inanıyordum.

Lakin, aslında bunun sadece bir sanrıdan ibaret olduğunu ve kesinlikle yarışamayacak kadar toy olduğumu, "Gel, Çirkin," deyince anladım.

Az önce yanımdan ayrılıp gittiği yere ilerledim, boynumu sarsmamaya özen göstererek yavaşça yanına oturdum. Kendi isteğimle elimi boynumdan çekmeyeceğimi anlayınca elimi boynumdan uzaklaştırıp masaj yapmaya başladı. Canımı yakmadan yavaşça parmaklarını hareket ettirirken bazı sinirlerin üzerine baskı yaptığında acıyla bağırsam da, benimle inatlaşmadı ve daha dikkatli davrandı. "Buna gerek yoktu." Neyi kastettiğini anlamak için omzumun üzerinden ona baktım. "Yaralarımı temizlemeni diyorum."

"Öyle pis pis mi uyuyacaktın?" Gözüm masanın üzerindeki kanlı peçetelere kaydı. "Burnunun kanaması epey bir zaman durmadı. Hatta-" Boynumdaki acı tekrar edince kıpırdandım. O da hemen o kısımdan parmaklarını uzaklaştırdı. "Kanaman durmayacak diye biraz panikledim."

"Bir şey olmaz."

Gözlerimi devirdim. "Bu kadar umarsız biri olman çok sinirlerimi bozuyor bazen."

"Benim de."

Derin bir nefes aldım ve boynumun ne kadar çok ağrıyacağını bilsem de bunu göze alarak arkamı döndüm. "Güzel adam?"

Bakışları yorgundu. "Efendim, Çirkin?" Cümleleri yorgundu. Soruları yorgundu. Cevapları, davranışları... yorgundu.

"İyi misin?" Yaralarını acıtmamaya dikkat ederek yanağına dokundum. Bazen öyle anlar oluyordu ki, onu böyle gördüğüm zaman kendi mutluluğum bana yük gibi geliyordu. Eğer elimde olsaydı, onun böyle olduğu zamanlarda kendi mutluluğumu ikiye böler yarısını ona verirdim.

"İyi hissetmiyorum. Sen nasılsın?" En azından, dedim içimden. En azından yalan söylemedi.

"Ben nasıl hissettiğimi bilmiyorum," diye atladım sorusuna. "Hani bazen olur ya, hiçbir şey hissetmezsin. Hiçbir şey yapasın gelmez ama sokağa çıksan dünyayı kuşatacağını düşünürsün. Ancak sokağa bile çıkacak gücü kendinde bulamazsın."

Uzunca bir süre beni izledi. Beyninde takla atan onlarca kelimeye kayıtsız kaldı güzel adam. Birini kaybetmenin o hazin dumanı, acımasız tavrı, hissizliğin ağırlığı ve arada kalmışlığın azabı çevresini daha yeni kuşatmıştı.

Kaybettiği birinin bir daha geri dönmeyecek olduğu gerçeği güzel adamın kalbini parçaladı. Kalpte oluşup beyninden, oradan da dile gelen kelimeler o yolda öldü teker teker.

"Gidelim mi?"

Usul üslubu ve sessiz tınısına kafamı sallayarak yanıt verdim. Boynumun acısı geçmemişti, lakin az önceki taze acıya nazaran hafiflemişti. Yavaşça ayağa kalkıp sandalyenin sırt kısmına asılmış gömleğini eline aldı ve yavaş hareketlerle üzerine geçirdi. Gömleğin düğmelerini iliklemeden yerden çantasını almak için eğildiğinde hemen müdahale ettim. "Dur." Boynumdaki o damarların kasılmasına aldırmadan çantayı elime aldım.

Kapıyı açıp geçmesi için ona yer tanığımda, normalde o

bekler, benim geçmemi isterdi. Ama o an öyle yoğundu ki zihnindeki düşünceleri, bunu sentezleyecek algıyı hiçbiri onun zihnine yerleştirmedi.

Arabaya kadar benimle konuşmadı. Arkasına dönüp geliyor muyum diye bir kez bile bakmadı. Ben de sustum. Düşüncelerimin gölgesine sığındım. Onun zihnindeki kalabalığa bir de kendim yer etmek istemedim. Üzüldüm, kayıtsız kaldığıma üzüldüm, içimden parçalar söküldü ama tek kelime etmedim.

"Kemerini tak."

Sessiz atmosferi sesi birden yarınca, bunu beklemediğimden, irkildim. "Efendim?"

Emniyet kemerini işaret etti. "Kemerini tak."

Emniyet kemerini takarken bakışlarımı bir süre ona kilitledim. Senelerce kalbime yaptığım gibi. Ciddi ifadesini bozmadan arabaya konsantre olmuştu. Vitesi değiştirip hızlandı. "Tebrik ederim," deyiverdim birden. Kafasını benden yana çevirdi. "Dünkü maçı kazanmışsın ya."

O kaba tavrını bir müddet ayaklarının dibine bırakıp tebessüm etti. "Senin için."

"Gerçekten benim için mi dövüştün?" Bunu mutlu olmak için sormamıştım, gerçekten kalbinden öyle geldiği, öyle istediği için mi yapmıştı merak ediyordum.

"Ben maça gitmeden önce dedin ya, benim için diye... Normalde o yumrukların altından kalkamazdım. Hiç adil oynamadı."

"Çok canın yandı mı?"

"Yanmadı." Bana bakıp tekrar önüne döndü. "Sen bana güç verdin." Boştaki eliyle elimi kavrayıp sımsıkı tuttu.

"Peki bir şey konuştunuz mu?"

"Tuncay'la mı?" Kafamı salladım. "Konuştuk. Üzüldüğünü ve Allah'tan rahmet dilediğini söyledi."

"Keşke biraz da samimi olsaydı."

"O da nereden çıktı?"

Onu koruyor muydu? "Sana yaptıklarını gözlerimle gör-

düm. Eminim o odunların acısı daha geçmemiştir bile, Baran."

"Böyle demesi iyi bir şey, Çirkin. Kini geçmişti."

Sinirden saç diplerim kaşınmaya başladı. "Sen-" deyip kaldım. Devamını getiremeyecektim, getiremeyeceğim kadar ağır bir cümleydi çünkü.

"Ben?" Kırmızı ışıkta arabayı durdurup bana döndü. Elimin üzerindeki elini çektim.

"Yok bir şey."

"Söyler misin?"

"Yok bir şey, dedim. Önüne dön." Başımı camdan tarafa çevirdim ve dışarıyı izlemeye başladım.

Çenemi baş ve işaret parmağının arasına sıkıştırıp yavaşça çevirerek kendime bakmamı sağladı. Usulca, "Söyle," dedi.

İlk kez ciddi anlamda beynimde dönen cümleleri birinden, bilakis sebep olan kişiden saklamak istedim fakat çabam yersizdi. Takmıştı, belki de anlamıştı bir kere, bırakmayacaktı. "Öyle biri değilsin ama..." Yutkundum. "O adamın öfkesinin geçmesi uğruna kardeşini feda etmişsin gibi davranıyorsun."

"Sen de bazen boşuna büyütüyorsun bazı şeyleri. Kendini boş yere yıpratıyorsun."

Hayretler içerisinde ona bakakaldım. Önüne dönüp arabayı hareket ettirdi. "Sinem'in ölümünden zerre üzüntü duymuyor musun sen?" Ölüm kelimesini telaffuz ederken o kelime sanki büyüyecek ve beni yutacakmış gibi hissetmiştim. O kelimenin değişik bir ağırlığı vardı, ince bir yerden kalbe batıyordu. Sızladıkça batan yerlerden çıkan kan damlaları iç organlarına yayılıyordu.

Cevap vermedi.

Çünkü özlüyordu. İnsan bir tek özlemini kelimelere, en samimi ve vurucu şekilde, dökemezdi.

Bir süre sonra, "Beni yanlış anladın," dedi.

"Tam olarak hangi cümleni mesela?"

"Bak, seninle tartışmak istemiyorum. Tamam mı? Sinem'in benim için nasıl bir yerde olduğunu bilmiyormuş gibi konuşuyorsun."

"Bu konuşmayı yapmama sebebiyet veren sensin." Ses tonumu biraz yumuşattım. Çünkü anlıyordum ki, az önceki cümlem sandığımdan daha da fazla dağlamıştı kalbini.

"Acı benim acım. İstersem bunu insanlara haykırarak yaparım, istersem içimde yaşarım. Bunlardan herhangi birini yapmam için bana kimse bir dayatmada bulunamaz." Camı biraz açıp sert rüzgârın içeri dolmasını sağladı. "Sen bile." Derin bir sözdü. İrdelesem altında yüzlerce yorum çıkarırdım. Yapmadım. Tam bir şey diyecek olmuştum ki mani oldu. "Ben ikizimden başka bir kızı hayatıma almamaya kararlıyken sen geldin. Ve birden hayatıma giriverdin."

"Bundan şikâyetçi misin?"

"Hayır. Hayır, hiç değilim. Ama bazen öyle raddeye geliyor ki düşüncelerin, sözlerin, yaptıkların... şikâyet edecek gibi oluyorum."

Ben de kendi tarafımdaki camı sonuna kadar açıp asi rüzgârın içeri girmesine izin verdim. İçimde patlamayı bekleyen bir volkan vardı. Öyle ki, her an patlayabilir parçalarımı çevreye fırlatabilirdi. Volkanın büyüklüğüne ve gücüne güveniyordum zira yılların zehri ve yorgunluğuyla o şatafatlı görüntüsüne kavuşmuştu. Bu az bir şey değildi.

Arabaların önüne atlasam kaç asfalt silerdi dertten pişmiş kanımı, kaç araba lastiği yok ederdi yıllar boyunca çektiğim kahrı? Denize atsam kendimi... deniz kabul eder miydi beni?

"Ben yoruldum," dedim sert bir üslupla. "Anlıyor musun? Yoruldum!" Gözümden akacak yaşlara mani olamadım. "İnsanların yaşamıma dil uzatmasından, hiç yoktan edilen kavgalarda en çok benim kalbimin kırılmasından, devamlı insanların yardımına koşup kendim yardımsız kalmaktan, yardımla yapabileceğim şeylerin olduğu gibi benim üzerime yığılıp kalmasından, her şeyin benden beklenmesinden... yoruldum. Sevilmemekten yoruldum!" Tişörtümün yakasını kavrayıp hafifçe asıldım. "Yeter artık... bazı şeyleri onarırken bazı şeylerin altında kalmaktan bıktım."

Benim bağırmalarımın ve sert üslubumun aksine daha sakin davrandı. "Bir insanı dahi hayatına alsan bu dertlerle baş başa kalırsın. Ben bu zamana kadar boşuna mı yalnızdım?"

"Mutsuzluktan çekip çıkardığım insanların ilk işinin beni yaralamak olmasından bıktım!"

"Sah-"

"Hep üçüncü şahıs olmaktan, devamlı altta kalmaktan yoruldum." Sesi uğultu halinde geliyordu. Bir şeyler söylüyordu ama sesini alamıyordum. "Bir şeyleri toparlarken..." Kendi sesim bile kendime uzak geliyordu. Duyamasam da devam ettim. "Bir şeyleri bozmaktan çok yoruldum."

Araba bir anda durdu. Ve uzağı görememekle başlayan bu anı görüş bozukluğu daha da ilerledi. Önümdeki buz cam çatladı ve her taraf karanlığa büründü.

Bu ölümcül karanlık dağıldığında evdeydim. Gözlerimi ilk açtığımda karşımda gördüğüm şey beyaz tavandı. Yanımda kimse yoktu. Üzerimdeki gaflet suyuna bandırılıp ağır bir bitkinliğe tutulan o his, beni yerimden kaldırmadı. Bilakis ağır bir uyku bulutunu üzerime kapattı. Başımı sola çevirip gözlerimi yumdum. Yorgunluk uyutmayan cinsten değildi, gözlerimi yumduğum an bile güçlü bir rahatlama hissi gelmişti.

Dış kapının kilidinin dili o tok 'klik' sesini tüm atmosfere doldurunca başımı kapıya doğru çevirdim. Gelen Baran'dı. Elinde küçük, beyaz bir poşet vardı. "Uyandın mı?"

"Evet."

"Direncin çok düşük kalmış, Çirkin'im." Poşeti kucağıma bıraktı. "Bunlar ilaçların."

"Ne oldu bana?"

"Arabada bayıldın. Tabii o kadar uykusuzluk, yorgunluk ve o günlerin getirdiği iştahsızlıktan direncin çok düşmüş. Bundan sonra sana iyi bakacağım."

Sesli nefes vererek güldüm. "Hadi bakalım." İlaç poşetinin içindeki ilaçlara bakarken, "Yüzündeki morluklar için de alsaydın ya birkaç krem? Hemen iyileşirdi."

"Beni dert etmeyi bırakır mısın artık?"

"Denerim."

"Aç mısın?"

"Biraz."

Omzunun üstünden geriye dönüp, "Maya, yemek hazır mı?" diye seslendi.

"Aaa," dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek. "Maya, burada mı?"

"Evet, bundan sonra yemeklerimizi o yapacak."

O benim sorumu yanıtlarken güleç yüzlü Maya salona gelip yemeğin hazır olduğunu söyledi. Güleç yüzlü Maya demiştim çünkü onu hep öyle görüyordum. Ama Maya'nın yüzündeki o gülüş bir zorlamadan ibaret gibiydi. Mutlu görünmek istiyor gibi, onu hep öyle görenleri tersini görünce üzmemek gibi... Tavrı bu şekildeydi.

Kalabalık yemiş sükûta gebe olan o akşam, Baran koltuktan kalkmama yardım etmiş, yemek masasına kadar gözüm devamlı karardığından dolayı koluma girip bana destek olmuştu.

Mesken yemiş küçük bir serçe kadar süren bir gündü. Baran'ın dövüşü, yaralanışı, yaralarıyla geçirdiğim gece, uyuyakaldığım yatağın kenarı, uyandığımda elimde hissettiğim Baran'ın avucunun sıcaklığı, yırttığım tişörtüm, kanlı mendiller, boynumdaki sızı, emniyet kemeri, asfalt, deniz, yorgunluklarım, bıkkınlıklarım, baygınlığım yanıma refakat edenlerdi. Her birinin yüklediği o stres sonucunda bedenim iflas etmişti.

Güzel adam iflasımı kendi başıma toparlamama izin vermeyecekti. O akşam her an yanımdaydı ve devamlı bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormuştu. Kendi yorgunluğunu bırakıp benim yorgunluğum için de savaştı.

"Kaç kalpte yerin var? Kaç yüreğe bu kinin?"

Hayatın ciğerinize sapladığı oklardan birine canlı canlı şahit olmuş muydunuz hiç? O oku tutup çıkarırken kendi canınızı riske atmayı göze alacak kadar kahraman mıydınız? Kahraman, bir kimse zor durumdayken o kişiyi gelip kurtarana, yardım edene denirdi. İnsan hayatı boyunca kendini çoğu şeylerden korur, kendine çoğu şeyde yardım ederdi... bu da onu kahraman yapmaz mıydı?

Hayatım boyunca hep hayalleri için savaşan biri olmuştum. Hayallerin kolay oluşmadığına şahit olmak beni böyle biri yapmıştı. Ve bu hayatta tecrübe ettiğim nadir şeylerden biri, güzel şeylerin kolay olmadığıydı.

Bir şeye ulaşmak için ne kadar çaba sarf edersen, neticesi o kadar güzel oluyordu. Kolay ya da kendiliğinden olanlardan vazgeçmek, kazanıldığı kadar kolaydı.

Merdivenlerden inerken kapı zilinin hiç aralıksız çalmaya başlamasıyla kapıya koştum. Kapının deliğinden baktığımda gelenin Onay olduğunu görünce kaşlarım istemsiz olarak çatıldı.

Kapının kolunu kavrayıp kapıyı açtım. "Onay?" Yüzüme 'Sen daha ölmedin mi' ifadesini yerleştirdim. "Hoş geldin."

"Sahil, Baran nerede?"

Ciddi üslubu ve aceleci tavrı yüzümdeki mizahı sildi, içim-

deki mizahşörün kalbine tek el ateş etti. "Yukarıda uyuyor. Ne oldu?" Cevap vermeden bir hışımla yanımdan geçti ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. Arkasından, "Onay!" diye seslendim ama beni kaleye bile almadı.

Kapıyı kapatıp koşar adım arkasından gittim. Merdivenleri hızlı hızlı çıkıp kapatmadığı yatak odasının kapısından içeri daldım. Birden içeri girince ikisinin de gözleri bana döndü.

Gördüğüm o ki, Baran çoktan uyanmış üzerini giyinmiş aşağı inecekti. Onay'ın eve ani girişi onu da şaşırtmış gibiydi. Yüzündeki ifadeden bunu sezmiştim. "Ne oldu?" sorumu tekrarlayacak oldum ama güzel adam buna izin vermedi. "Sahil, biraz çıkabilir misin?"

"Benden ne gizli saklınız var?"

"Yok bebeğim, yok bir şey." Güzel adamın değişen yüz ifadesinde, Onay'ın söyleyeceği şeyi bir an evvel duymak ister hali vardı.

Böyle yapmalarına canım sıkılmıştı. Fakat kapının eşiğinde öylece durup onların konuşacağı şeyi duymak için bekleyecek de değildim. "Nasılsa öğrenirim," deyip odadan çıktım ve kapıyı kapattım.

Merdivenin basamaklarını bir bir inerken ayak tabanlarıma içimdeki o sıkıntıyı akıtıp her bir basamağa o sıkıntıyı bırakmak istedim. Ama olmadı. Salona inince televizyonun karşısındaki koltuğa oturup ayaklarımı bağdaş haline getirdim. Kumandayla televizyonu açıp kanalları geçmeye başladım.

Niye böyle yapıp canımı sıkıyorlardı ki? Uzun zamandır beni tanıyorlardı, şimdi neden böyle yapmışlardı? Bunu tanıdığı insanlar yapınca daha bir kırılıyordu insan. Canı daha fazla sıkılıyordu.

Merdivenden ayak sesleri gelince kumandayı elime alıp kanalı bir sonraki kanala geçirdim. Konuşmalarının çok kısa sürmesi içimdeki merakı daha da körüklemişti üstelik. Televizyonun kanallarıyla oynarken maksadım onları umursamıyormuş gibi davranmaktı. Gel gör ki, bu imkânsızdı. Çünkü içimdeki sıkıntı buna izin vermeyecekmiş gibi bir anda sıcak bastı.

"Kendine iyi bak, Sahil." Dış kapıyı açan Onay'a baktım.

"A-a, gidiyor musun?"

Kumandayı kucağımdan yanıma indirip ayağa kalktım. "İşim var. Uğrarım yine."

Kahvaltıya kal falan demeden adımımı dışarı atmıştı zaten. "E iyi o zaman. Sen de kendine iyi bak." Güzel adamla birkaç saniyelik bakışmalarının ardından evden çıkıp gitti.

Mutfaktan tıkırtılar geliyordu. Çok büyük ihtimalle Maya mutfaktaydı. Baran'dan tarafa bakmadan mutfağa yöneldim. Enfes bir koku mutfağa yaklaştıkça daha da arttı, mutfağa adımımı atar atmaz, "Maya, bu ne kadar güzel bir koku böyle?" diyerek beğenimi dile getirdim.

Gülümsedi. "Günaydın."

"Günaydın." Yüksek masanın bar taburelerinden birine oturdum. "Ellerine sağlık."

Aradan çok geçmeden yanımdaki tabure geri çekildi. Bakmasam da o olduğunu biliyordum. "Günaydın herkese." Ocak başındaki Maya arkasına dönüp sakince selamlayıp günaydınına karşılık verdi.

Ben hiçbir girişimde bulunmadım.

"Çirkin'im, neden böyle yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum?"

"Çok üzüyorsun beni." Ekmeklikteki ekmeği almak için uzandığında bu cümleyi sarf etmişti.

"Sen de beni," diye cevapladım, Maya çay bardağına çayı katarken. Konuşmamıştı ama bana baktığını biliyordum. Yaptığım yargısız infaza müteakip bir anda pes ederek ona döndüm. "Neden bana güvenmiyorsunuz?"

"Bebeğim, sana neden güvenmeyelim?" Son zamanlarda bu tip sevgi sözcükleri kullanıyordu. Aslında hoşuma gidiyordu ama kullandığı yer ve zamanda ben sinirli, üzgün ya da asabi olduğum için kullandıkları boşa gidiyordu. Hal böyle olunca sözcüklerinin etkisi de çok keskin olmuyordu.

Avuç içerimi havaya kaldırıp omzumu silktim. "Bilmiyorum, neden güvenmiyorsanız artık."

"Gereksiz şeyler. Bir de bunun için canını sıkma."

"Üzüleceğim bir şey yani."

Durdu. Bir süre cevap vermedi. Üzüleceğim bir şey olduğunu o tavrından anlayıp bakışlarımı ondan çektim.

Benim iyiliğimi, mutluluğumu düşündükleri için benden sakladıkları ihtimali hiç aklıma gelmemişti. Bunun sebebi onlara duyduğum güvenle ya da her zaman kötü ihtimali daha çok düşünmemle ilgili değildi. Bugüne kadar her zaman benimle her şeyi paylaştıkları içindi.

Benden bir şeyi sakladıkları için içerlemiştim. Belki de bu onlardan beklemediğim bir hareket olduğu için bu kadar içerlemiş ve bu kadar üzülmüştüm.

"Tamam." O kelimenin içerisinde ne tür duygular vardı bir bilseniz... Tek bir kelimede bütün içime attıklarım gizliydi. O gizi silecek ve belki de beni anlayacak nadir insanlardan biri şu an yanımda, önündeki tabaktaki zeytinle oynuyordu.

Gardınızı indirdiğiniz vakit, karşınızdaki insanın bıçaklayacağı ilk yer -belki de tek yer- kalbiniz oluyordu. Bu gerçeği yadsıyamazdık, yadsıyamazdınız. Her insan öyle değildir, dediğiniz her insan öyle olmaya mahkûm gibi can damarımızdan vuruyordu bizi.

Küçük yıkımlar büyük tecrübeler meydana getirirdi. Ne kadar üzülsek de, yıpransak da o hatalar veyahut yıkımlar bizim bir parçamız oluyordu. Kendilerini gizliyorlardı ama kaybolmuyorlardı. Naçizane insan vücudunun yalnızca bir kısmıydı. Bütün hayatınız boyunca yaşadığınız o üzüntüler nereye gitmişti? Hiç düşünmüş müydünüz?

"Sen bana böyle davrandığın zaman kendimi çok yalnız hissediyorum." Başını tabağından ayırmadan böyle bir itirafta bulunmuştu.

"Ben de devamlı bir şeyler yüzünden surat asmaktan sıkıldım." Benim bu cümlemi duyunca bana baktı. Gözlerinde eski onu gördüm. İlk tanıdığım günkü onu.

"Senin bana kırılacağın, bana küseceğin hiçbir şey yapmadım ben." Bakışlarını kısa bir süre önündeki tabağa çevirip tekrar bana baktı. "İnan ki, uzun zamandır bunu düşünüyorum. Bu kızın bana devamlı surat asması, devamlı benden uzaklaşması benden mi kaynaklı diye. Düşünüyorum..." Elindeki çatalı sertçe tabağa bıraktı. Porselene çarpan metal sesini duyan Maya sessizce mutfaktan çıktı. "Bulamıyorum."

"Ben-"

"Dünkü bayılman..." Lafını kesince sustum. "O söylediklerimin haklılık payı vardı, evet. Ama kendini çok yıpratıyormuşsun gibi geliyor bana." Arkasına yaslandı. "Bayılacak kadar büyük şeyler yaşadık, kabul ediyorum. Hayat devam ediyor ama, Çırkın'ım. Ne yapalım? Bir ölü toprağı da biz mi atalım üzerimize? En sevdiklerimdi kaybettiklerim, haklısın." Avucunun dışını masanın sert yüzeyine vurdu. "Ben de üzülüyorum. Benim de canımdan can gidiyor." Uzun bir süre kaçırdığı bakışlarını en sonunda benimle tekrar buluşturdu. "Ama dayanmam lazım, ayakta durmam lazım." Bana doğru yaklaşıp elimi tuttu. "Sen yıkılırsan, ben de yıkılırım. Ben yıkılırsam kaybederiz. O yüzden saçma sapan şeylere üzülüp kendini yorma, yıpratma."

"Haklısın," diyebildim. Haklıydı, ama hâlâ haksız olduğu konular da vardı.

"Kendini kahrederek beni de üzme."

Onaylar anlamda başımı salladım. "Üzmem."

"İşte benim Çirkin'im." Yumruğunu bana doğru uzattı. Bu hareketi içimde garip bir hissi kabarttı.

Tebessüm ederek yumruk yaptığım elimi, yumruk yapıp bana uzattığı yumruğuna yavaşça vurdum. "Güzel adamın Çirkini."

Burnuma vurup cümlemi düzeltti. "Güzel adamın mutlu Çirkini."

"Tamam," dedim gülümsememi genişleterek. "Mutlu Çirkini."

Benden taraftaki -sol- kolunu yana doğru açıp sarılmamı istedi. Oturduğum yerden kalkmadan ona sarıldım. Kolunu anında kollayacak biçimde kapattı. "Beni bambaşka biri yaptın sen."

Göğsüne yasladığım başımı kıpırdattım. "Nasıl yani?"

"Önceden bir şeyin üzerinde çok düşünmek ne demek bilmezdim. Yani çok düşünmenin insanı delirtecek boyuta getireceğini. Bunu bana sen öğrettin." Saçlarımda gezindi parmakları. "Bir insanla kan bağın yokken o insana nasıl bağlanabildiğimi, kan bağın yokken nasıl koruyup kollama içgüdüsünün baş gösterdiğini, hiçbir şey hissetmeden aslında çok şey hissettiğimi... senden öğrendim."

"Bu değişmek mi?"

Öğrenmekten bahsediyordu, ama değişmek konusu altında anlatıyordu. "Öğrendiklerimi uygulamaya başladığım gün, hatta bunları istemsiz yaptığımı fark ettiğim gün, değiştiğimi anladım." Güldü. "Önceden kaskatı olan tarafım şimdi daha insani."

"Kötü bir şeymiş gibi anlatıyorsun."

"Bana kattıkların güzel şeyler. Ruha dokunan hisler. Ama bir insan yüzünden değişmek içime batıyor." Saçlarımı okşayan eli bir anda durdu. "Bu konuda anneme çok direndim ben."

"Değişmek kötü bir şey değil. Hatta bazen güzel tarafları olabiliyor."

"O halde..." Göğsüne yasladığım başımı nazikçe kaldırdı. Ellerini yanaklarıma koyup ona bakmamı sağladı. "Bana değişmenin güzelliklerini de öğret."

"Sensin," dedim omuz silkip. Anlamayan gözlerle bana baktı. "Lisedeki halimden bu dış görünüşe kavuşmamın sebebi sensin. Yıllar sonra bu dış görünüşle Onay'dan intikamı almamı sağlayan, sonra onun iyi tarafıyla beni arkadaş yapan bu değişikliği bana sevdiren sensin."

"Ama..."

"Amacı falan yok. İnsan sevdiğinden gelen her şeyi sevebiliyor. Bu yaşımda ben bunu öğrendim."

"Her şeyi mi?"

Kendimden emin bir şekilde, "Bazen ondan gelmeyen hiçbir şeyi bile sevebiliyor," dedim. "Seviyorum, aşığım demekle olmuyor bu işler. Kalbini bir insanın kalbine bağlamak ağır bir olay." Yanağımdaki ellerini üzerine kendi ellerimi koydum. "Ben yıllar sonra hazmedebildim bunu."

"Gurur değil mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım. "Gurur."

Eğilip yanağımdan öptü. "İyi ki senin güzel adamın olmuşum."

Tebessüm ettim. "Ben sana olan aşkımı öğrendiğim günden sonra, beni terslemediğin her gün iyi ki senin Çırkının olduğunu söylerdim kendime."

"Neden?"

"Çünkü başkası senin gibi davranmazdı. Kalbini kırar dökerdi. Mahvolmuş bir halde bırakırdı beni." Parmaklarımı mor göz altında dolaştırdım. "Sen benim sevgime inandın." Utopyanı bana açtın. "Sen benim pespaye giden yaşamımı çok güzel yaptın."

"Sadece dış görünüş olarak mı değiştirdin kendini?"

"Sanırım. Fikirlerim katıdır benim, seviyorum diye kendi özgürlüğüme ket vurmama izin vermedim, hâlâ da izin vermem."

"Kimse için değiştirmez misin düşüncelerini, hayallerini?"

"Çok büyük bir enkazın altında bırakılmadığım sürece hayır."

"Bu ben olsam bile mi?"

"Sen olmuşsun, başkası olmuş... ne fark eder? Bu benim düşüncelerim, benim hayallerim. Kim dokunabilir onlara? Kim onları yok edebilir?" Sesli bir nefes verdim. "Benim bile yok edemediğim hayallerim var."

"Senin olduğun her yer sıcacık," dedi. "Karşı konulmaz bir

huzura salıp." Hüzün kısa bir süre için evlatlık aldığı hislerimi tekrar ütopyanın körpe bir sokağına bırakmıştı.

Bu inancı ve güveni tek başına dirilten adamın, inancı ve güveni üzerinde dirilttiği genç kadına verdiği ikinci tavizdi.

Hayallerin kendini gerçeğe bıraktığında yaşadığı etkin mutluluk dozajının şiddeti ağır oluyordu. En basitinden insanın -şu an aklına gelen- bir hayali ya da durumu kalp atışı üzerinde can buluyordu.

Hayalleri çürümüş, toprağa gömülmüş, defalarca yakılmış eski ben bunu tecrübe edememişti. İpi inceldiği yerden değil daha beriden koparıp bitirmiş, ebediyete uğurlamıştı.

Şimdi safkan umutlarım, pürüpak hayallerim vardı. İncelditi yerin kopacak olan evresi benden çok uzaklaşmıştı.

Hayatı bir anda değişmiş olan insanların hisleri gözle görülür mevkiye geldiğinde bu içimden geçirdiğim düşünceler daha net anlaşılırdı. Bunu tecrübe etmemiş bir insan anlamayacaktı.

İçinizi sizi anlayanlara dökmeniz gerekirdi. Sizin duygunuzu tatmamış, sizin hislerinizi yaşamamış insanlara içinizi dökerseniz, bir daha ne içinizi ne de beyninizi toplayabilirdiniz.

❧

Bir isim düşünün. Aklına gelen ilk kişiyi -elinizi başınızın üzerine koyun- burada yaşatmış, -elinizi kalbinizin üzerine koyun- burava hapsetmişsinizdir.

Onun figanlar içindeki ruhuna eşlik etmişsinizdir. Kim ne derse desin, o isim bir anda gelmez akla. Size o kişiyi düşünün demedim, bir isim düşünün dedim. Neden o isim?

Seni kırdığı için mi?

Seni mutlu ettiği için mi?

Seni üzdüğü için mi?

Ona vefa borcun olduğu için mi?

Onu sevdiğin için mi?

Onun kederine eşlik ettiğin için mi?

Onunla sabahladığın için mi?

Onu sevmediğin için mi?

Onu unutmak istediğin için mi?

Ona sonsuz bir nefret ve kin beslediğin için mi?

Onu kırdığın için mi?

Bir daha geri dönmeyeceğin için mi?

Onunla kan bağın olduğu için mi?

Ne için?

Söyleyeyim -elinizi kalbinize koyun-; o ismi buraya kilitlediğin ve kilidin anahtarını kızgın çöllere savurduğun için.

Kime, neye, ne için bu kinin?

Sevmeyi bilmeyen milyonlarca insan varken, *kime yarar senin sevgin?*

Öyle düşünme, sevmeyi bilmeyen insanların yanında güzel ruhun ve bakışlarınla farklı duruyorsun sen. Sevdiğin, sevebildiğin için kitaplara âşıksın ya zaten.

Alnımda hissettiğim bir baskıyla gözlerimi açtım. "Baran?" Yüzüme düşen saçlarımı geri itti.

"Hasta mısın sen?"

"Hayır." Elim yüzüme gitti. "Ne oldu?"

"Solgun görünüyorsun."

"Değilim. Ama yorgunum."

Yataktan kalkıp yorganı üzerime örttü. "Tamam, sen uyu biraz."

"Uykum kaçtı." Pikeyi kaldırdım.

"Uyu." Tekrar örttü.

"Uykum yok," diye yorganın altından bağırdım.

Merdivenden indiğini anladığım bir yerden, "Uyu!" diye bağırdı. Sıkıntıyla iç geçirerek güzel adamın yastığına sarılıp gözlerimi yumdum.

Bu uykuya dair olan teslimiyet kısa vadeli oldu. Neden uyanmıştı sorusu büyüdü, büyüdü, büyüdü ve odaya sığamayınca patladı. Merak duygusunun yeni yetme tohumları çevremi sarınca yatakta kalıp uyumak ihtimali benden olabildiğince uzaklaştı.

Yorganı üstümden atıp yataktan kalktım. Aşağıdan televizyonun sesi geliyordu. Bu adam iyice kafayı yedi diye geçirdim içimden. Gerçi bugüne değin yememesi mucizeydi, neyse. Olsundu.

Merdivenlerde yankı bulan terliklerimin sesleri ona yeni gelmiş olacak ki kafasını çevirip benden yana baktı. Karanlıktan sonra bir anda yoğun ışığa maruz kalan gözlerimi elimle siper ettim. "Ben sana uyu demedim mi?"

Gidip yanına oturdum. "Kâbus falan mı gördün?"

"Hayır, uyuyamadım sadece."

Bir televizyona bir ona bakıp sırtımı koltuğun arkalığına yasladım. Bir süre bir şey demedi. O bir kanalı tutmuş devamlı aynı kanalı, reklam varken bile, izlerken ben de boş boş tele-

vizyon ekranına bakmaya devam ettim. "Kitap okuyalım mı?"

"Şu adı garip kitabı mı?"

"Evet. Çok az kaldı zaten. Sonunu merak ediyorum."

"Tamam o zaman, getir okuyalım."

Kitap orta sehpanın üzerindeydi. Uzanıp elime almam zor olmamıştı. Onun da sayfaları görmesi açısından yanına yaklaşıp kaldığımız yeri açtım. Televizyonu tek hamlede kapatıp bana döndü.

"Ben okuyacağım." Kolunu omzuma atıp başını başıma yasladı. *"BÖLÜM DOKUZ / "Beter olmak, 'beter' kavramını yaşamak..."*

Bugün de hemen hemen bir aydır yaşadığım hengâmenin aynısıydı. Çorba kaseleri, sıcak su torbaları, öksürünce boğazdan gelen kanlı peçetelere karşı çöp torbaları, ilaçlar, ve Atilla.

"Ne hastasıydı bu kız? Verem miydi?"

Başımı duygudan yoksun bir halde onaylarcasına sallayıp devam ettim.

Kuvvetli bir öksürük sancısı geldi. Komodindeki peçeteye uzanmak istedim ama tam alacağım sırada kanın tadını aldım. Bu sefer çok daha beterdi. Ağzımı açmadan iç çekerek ağlamaya başladım.

Yanımda uyuyan Atilla anında kalktı. Hemen bir peçete alıp, dudaklarımdan damlayan kanı silmeye başladı. O da olayın şokunda olduğu için elleri titriyordu. Hem benimle birlikte ağlıyor, hem de yanağımı öperek, "Geçti, prensesim," şeklinde telkinlerde bulunuyordu.

İçim burkuldu. Kitapların etkisi filmlerden, dizilerden daha yıkıcı oluyordu. O hayal ettiğim oda, Efnan'ın o hali... içimi acıttı.

İkimiz de biliyorduk ki, geçmemişti ve geçmeyecekti. Atilla'yla uzun zaman sonra kavuşmama geç değilmiş, demiştim. Anlıyordum ki, çok geçti. Aranan kanın bulunması, ama o kanın artık ona fayda etmeyeceğini öğrenen doktor ve hemşire kadar geçti.

"O yalnızca sevmişti, aşk sözcüğünün en belirsiz anlamından, duyumsanan en önemli ve büyük anlamına kadar sevmiş, ölümlere kadar sevmişti," diye fısıldadı Atilla. Gözyaşını silip burnunu çekti. "Bu son

satırları kitabın. Hepsini okuyamadım, bitiremedim kitabı. Aslında dün biterdi ama sen uyuyakaldın. Ben de ezberledim." Yanağımı bir kez daha öptü. "Ölümlere kadar sevdi." Tekrar edince dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

Bir anda durdum. Efnan... ölmüş müydü? Ağzım açık halde sayfaya bakarken saçıma biri üfledi. Başımı kaldırıp ona baktım. Kaşlarıyla kitabı işaret ederek devam etmemi istedi.

"Öldü mü yani Efnan?"

"Çirkin, okumadan bilemeyiz."

Efnan o sabah, çok erken saatlerde Atilla'nın kollarında gözlerini yumdu. Bir daha da uyanamadı. Belki, mucize dedikleri şey gerçekleşebilirdi ama gerçekleşmedi. Her şey yalın ve sadeydi. Gerçeğin en acı tonundaydı.

Baştan sona kitabı kendi ağzından okuduğumuz karakter ölmüştü. İçimden bir ürperti geçti.

Bu hikâyenin en acı bölümünü üstlenen Atilla'ydı. Hayalleri vardı genç adamın. İki katlı bir evinde biri kız, biri oğlan iki çocuğu olacaktı, bakır saçlı kadın karısı olacaktı. Genç adam Efnan'ına kıyamazdı. Her sabah bakır saçlarını özenle tarayışını izler, gününe öyle başlardı. Bir gün kırmadı genç kadının kalbini. Ve birlikte oldukları aylar süresince bir santim kestirmedi saçlarını.

Baran kolunu omzumdan çekip arkasında yaslandı. "Tam kendine göre bir kitap bulmuşsun, tebrik ederim. Okuyup bitirmek istediğin zaman dilimi de ayrıyeten hayranlık uyandırdı doğrusu."

"Ya ben nereden bileyim böyle olacağını." Koltuğun kenarına attığım kitaba bakıyordum.

"Okuyacak mısın?"

"Hayır."

"Ver o zaman ben okuyayım. Kitapları bitirmeden bırakmak pek huyum değildir."

Kitabı attığım yerden alıp ona uzattım. Kaldığımız yeri açıp içinden okumaya başladı. Bu sefer ben ona kollarımı sardım. "Sesli oku. Yeterince üzüldüm zaten. Bir şey olmaz."

Atilla büyük yatağın ucuna oturdu. Ona bu olayların hepsi şaka gibi geliyordu. Sanki Efnan şimdi içeriden koşarak gelecek, ona sarılıp onu öpecekmiş gibiydi. Ev hiç olmadığı kadar sessizdi o gün. Ama duvarlar Efnan'ın sesini benliğine işlemişti, genç adama unutma şansı vermeyecekti.

Atilla ayağa kalktı. Kırma dökme bir şifonyere uzandı. Üçüncü çekmeceyi açıp içinden işlemeli bir kutu çıkardı.

Bundan sonrası hüzün, bundan sonrası olanaksızdı. Atilla kutudan çıkardığı silahı ağzına soktu ve gözünü kırpmadan, korkusuzca, tek el ateş etti.

Baran'la aynı anda birbirimize baktık. Bundan daha kötü ne olabilir derken en kötüsü de olmuştu. "Devam edeyim mi?"

"Et."

Efnan, Atilla'ya gördüklerini hiçbir zaman söyleyemedi. Ama Atilla onun bunları gördüğünü bildi. Efnan'ın amcası ve o çocuğun konuşmalarına kulak misafiri olan Atilla, Efnan'ını zengin ve şımarık bir çocuğa yar edemezdi. Efnan, onun prensesiydi. Onun önünde yanlışlıkla da olsa birini öldürmesine rağmen küçük kızını hep çok sevdi.

"Efnan, neyi görmüştü?"

"Atilla birini dövüyordu. Sonra ölmüştü adam. Ölen adamla Efnan'ı evlendirecekmiş Efnan'ın babası."

Atilla'nın o kutuyu aldığı üçüncü çekmecenin bir üst gözünde bir defter vardır. Bu bir günlüktür. Günlüğünün içinde, ikiye katlanmış eski bir kâğıt bulunmaktadır. Kâğıdı açtığınızda şu cümleyi görürsünüz, "Gözlerinden dökülen her bir damla yaşa cellat ağlatacağı için,her bir bakışıyla kan ağlatacak o kadına ithafen." Atilla devamını yazmamıştır. Kan ağlayan diye hitap etmesinin sebebi, kitabın herhangi bir yerinde Efnan'ın bir cümlesinde saklıdır.

"İlk kez böyle bir kitap okuyorum."

"Ben de," diyerek beni destekledi.

Günlüğün ise sondan bir kaç sayfası yırtılmıştır. Kim bilir? Belki de yırtılan o sayfalarda da, Efnilla'yı okuyan kişilerin, şu an düşündükleri iyi kötü, birbirinden farklı, duygu karmaşalı o düşünceler yazmaktadır.

Efnilla, Efnan ve Atilla isimlerinin birleşmesiyle elde edilmiş bir kelimeydi. Özel bir anlamı yoktu, kelimenin tek özel yanı... birbirlerini seven iki insanın isimlerinin toplamı olmasıydı.

"Bence..." dedim. "Yine Efnan'a olan aşkını yazmıştır. Sence?"

"Bilmem ki. Sanmıyorum ben."

"Bence öyle. Baksana nasıl sevmiş adam."

"Ben insanların hislerinde hep yalan söylediklerini, elde ettikleri ilişkiyi de katlederek bitirdiklerini açık açık gördüğüm gün insanlara inanmayı bıraktım."

"O yüzden mi bu kadar uzaksın?" Uzaktı. Önceden. Benimle tanışmadan önce.

"Başka bir neden yok ortada."

"Daha açık anlatsana. Mesela ne gibi bir yalan? İnanmamanın temel nedeni yani."

"Çünkü seni kullanırlar. Kanının son damlasına kadar seni tüketip hiç dokunmamış gibi harcarlar. Ve senin en açık kapı bıraktığın bir anda çekip giderler. Sen kendi mahzeninde bir başına, yaptıklarının ağırlığıyla yapayalnız kalırsın. Hatta..." Kucağındaki kitabı kapatıp orta sehpanın üzerine fırlattı. "Hatta en acısı da şu: Kendi haksızlığı seni kendine zincirler. Sen sonuna kadar haklıyken, kendini dibine kadar haksız hissedersin. O bir gram pişmanlık duymazken, onun suçunu da, cezasını da, cefasını da... sen çekersin." Durdu. "Hakkı olan sensindir. Bunu bilirsin. Ama o hakkı bir türlü kendininmiş gibi kabul etmezsin, edemezsin. Kalbine bunu anlatamazsın."

Kafamı sallamakla yetindim. Çünkü haklıydı. Haklı olan konuşmalara kısa kısa cevaplar verip karşı tarafı ciddiye almıyormuş gibi bir imaj vermek istemiyordum. "O yüzden kalbini ne aşkta, ne işte... hiçbir zaman dinleme. Kimi zaman kazandırır ama yeri gelir... kazandığın ne varsa her birini, teker teker, bir anda elinden alır."

"Kalp kırmak peki? Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"O bambaşka bir olay. Kırk yılda bir sana iyilik yapacak olan o kalbi mahvetmek, parçalayıp bir köşeye fırlatmak gibi düşün." Ellerini yıkılan bir yığının temsili haline getirdi. Ellerini iki yana açıp, "Son anda ve bir anda. Puf," dedi.

"Bunları tecrübe ederken üzüldün mü?"

Bir ara gözleri daldı. Ama hemen yanıma geri döndü. "Sanırım. Ama sonraları o anlar aklıma gelince küfrederek hatırladım. Her insanın bu hayattan elde edeceği bir tecrübe var. Zamanla o tecrübenin de onlardan biri olduğunu anlıyorsun."

"Peki üzüntülerini ne kadar süre yaşarsın?" Sinem'in ve babasının vefatında da iki saniye sürdü herhalde diye geçirdim içimden.

Cümlesi düşüncemi bozdu. "Ben üzüntülerimi, ağır olsun hafif olsun, doruklarında yaşarım. Yeni kazandığım-" Güldü."- Ve en nefret ettiğim huyum da şu: Bir şeyi aşırı düşünmek."

Yine sabahki değiştirme mevzusuna açılmıştı kapı. Lafı değiştirmek adına, "Seni en çok üzen tecrüben neydi?" diye sordum.

"Bilmiyorum, Çirkin. Ben tecrübelerimi, acılarımı mertebelendirip katmerlemeyi sevmem. O kadar hüzne aç, hüzne âşık biri değilim. Tamam, dram gerekli ama bir yere kadar." Dudaklarında gülmeyi andıran bir ifade oluştu. "Sen de benim gibi yap. Unutamadığın anıları sil kafandan, unutmaya çalış en azından."

Suratına çok boş bir ifadeyle baktım. "O nasıl olacak?"

"Acını dağıtabilirsin ama acının ateşini körükleyerek bunu yapamazsın. Acını bir şeylere yönelt. Resim, müzik, yazı... ne bileyim.Bir yazar diyor ki, yazdıkça yüreğimin yanık kokusunu daha net aldım. Acıyı geçiren şeyler -insan, iş, uğraş...- acıya denk düşüp merhem gibi gelince, beliren o an yanan ateşe su dökmek gibidir. Çıkan o sesi, şuranda hissedersin." Kalbini işaret etti. "Geçmeyecek gibi gelir. Kendini hissedemezsin. Lakin öyle bir noktada sana vurur ki gerçek... bir bakarsın... geçip gitmiş. Ardında derin derin, kocaman izler bırakmış.

Ama geçmiş."

Kafamı salladım. "O boşluk..." dedim sessizce. "Tarif ettiğin şey, o kocaman izler, tam olarak o boşluk."

"İşte ömrümüz o boşluğu doldurmaya çalışmakla geçer."

Tebessüm ettim. "Senin kötü şeyleri böyle anlatmana hayranım. Bana güç veriyorsun."

Gülümsememe karşılık verdi. "Benim gücüm sensin."

Yine aynı şeyi yapmıştı. Solmaya yüz tutan ütopyamın çiçeklerini tek bir cümlesiyle yeşertmişti. Bunu gücüyle, kaba kuvvetle, kırarak, dökerek, hakaret ederek değil, mutlu ederek yapmıştı. İşte bu öylesine bir güzellikti.

KAKTÜS TEAM

❧

"Papatyalar kadar naif miydi güller?"

Bazı günlerle baş başa kalırız ömrümüzde. Derhal geçmesi gereken, geçmesi zaruri olan günler... O günlerin geçebilmesi için, onları bir şekilde doldurmamız gereklidir.

Ömrün geçmeyen yılı diye tabir edilen yıl, bu günlerin denk düştüğü yıldır.

Sinem'den sonraki günlerimiz tıpkı bu şekildeydi. Yaşıyorduk ama yaşıyor olmak içindi; yaşadığımız içindi. Güzel adamın geçtiğimiz günlerin birinde Sinem hakkında yaptığı konuşma -aslına bakarsak bütün kaybettiklerimiz hakkında yaptığı konuşma- gereği yıkımlarımızı silmeye, birbirimize destek olmaya çalışıyorduk.

Her ne kadar güzel olsa da, neticede o da insandı. Ve onunda yıkımları vardı.

Sahil kenarında oturmuş denizi seyrediyorduk. Mis gibi bir yerdi, çok ferahtı. Dün gece Baran'la yaptığımız konuşma devamlı zihnime sızıyor, beni içten içe çok yaralıyordu.

Kaç yaşında olursa olsun, bir insan bu kadar kırılarak tecrübe elde etmemeliydi. Ruhu güzel insanların bu denli üzülüyor oluşuna bir anlam yükleyemiyordum.

Ona belli etmemeye çalışıyordum ama gidenin yeri her zaman belliydi. Evine girdiğin zaman onun yokluğu eve senden önce giriyordu. Mutlu olduğun zaman onun yokluğu içine

batıyordu. Birini -öyle ya da böyle- kaybettiğin vakit buna alışman çok zordu.

Bir kelimenin hatırına romanlar yazmak isterdim; kendi ütopyamın sokaklarını yağmurlarla yıkamak için.

Sahipsiz bir şiirin kafiyesinin arasına sıkıştı kaldı ruhum. Acı çekmemek için verdiğim her çabada sıkışan yerden oluk oluk aktı kanı ruhumun.

Kelimelerin şehirlerini talan ettiğim gecelerde yalnızdım. O zamanlar karanlık ve gece benimdi; bana hizmet ediyor gibiydi. Fakat o gece karanlığın yalnızca bana hizmet etmediğini anladığımda -beklediğimin aksine- içimde en ufak bir yıkım oluşmadı, hatıralarım üzerime devrilmedi ve ütopyama yağmur yağmadı. Karanlığı onunla paylaşmamın ötesinde, gecenin hâlâ benim olduğunu düşünürken, aslında onun gecenin ta kendisi olduğunu gördüğümde, dört mevsimi aynı anda yaşayan ütopyam, bu defa dinginliği tattı.

Hoyrat günlerini acımasız, merhamet yoksunu insanlar gibi ardında bırakan bu ütopyaya kendimi hiç yakın hissedemedim. Kendi zihnimin istinat duvarlarını yıkıp ütopyamı yerle bir edemedim.

***

Koluna girip başımı omzuna yasladım. Küçük dalga sesleri kendi ritmini tutmuş, kendine has bir senfoni çalıyordu.

Hayatın boyunca seni nice imtihanlara kurban verirlerdi de, kurbanlık olduğun halde söz hakkı tanınmazdı sana. Sen sadece sendin; acıya maruz kalan da sendin, acıdan nasibini alan da sendin, acıyı boğan da sendin. Acının, yaranın muhatabı senken insanların kendi derdiymiş gibi üzerlerine alıp senin hayallerini katlederek derdine derman olmaları avutucu bir sinir hastalığına davetiyeydi.

Başımı omzundan ayırmadan çenesinin altından ona baktım. "Ne düşünüyorsun?"

"Hiç."

Onu taklit ettim. "Hiç mi? Hiçlik hiç düşünülür mü?"

"Üstüme kahve dökülmesini engellediğin günü hatırlıyor musun?"

Dudaklarım istemsiz olarak tebessüm halini aldı. "Evet." Film yıldızları... İki başrolün çarpışıp ilk görüşte âşık olmaları fazla klişe değil miydi? Güzel adam benimle aylar sonra ilgilenmeye başlamışken onların birkaç saniyede başlayan aşkları benim aylarıma hakaret değil miydi? Her neyseydi. Elde ettiğim ve elde edip mutlu olduklarımın üzerine ölü toprağı serpmek istemiyordum.

"Bir ara hatırlat da sana kahve borcumu ödeyeyim."

"Ne önemi var canım?"

"Olsun, hatırlat yine de sen."

"Bir kahvenin kırk yıl hatırı vardır demişler. Bu bir mesaj mı yoksa güzel adam?"

Histerik bir gülüş ortaya koydu. "Kırk yıl düşünsem aklıma böyle bir mesaj gelmez."

"Gelseydi senin sen olduğundan şüphe duyardım zaten." Gözlerimi devirdim. "Kötü güzel adam."

"Kalkalım mı?"

Başımı omzundan çektim."Neden?" Omuz silkti. Uzun zamandır burada olduğumuz için sıkılmış olduğunu düşünüp, "Olur," dedim.

Banktan kalkınca kazağımı düzeltip arkasından gitmeye başladım. Bugün rastgele sağ yana attığım saçlarımdan bir kısmı, az önce Baran'ın omzuna yattığım için sol yana geçmişti. Saçlarımı öne savurup hemen ardından hızla geriye atınca kendiliğinden düzeldi.

Güzel adamın arkasından giderken koyu mavi kazaklı bir çocuğu görünce adımlarımı yavaşlattım. Hayranlıkla ve büyük bir istekle baktığı şeyin de bir simit arabası olduğunu görünce adımlarımı durdurdum. "Baran."

Durup bana baktı. "Efendim?"

"Bana biraz borç para verir misin? Cüzdanım evde kalmış benim."

"Ne oldu?"

Kaşlarımla çocuğu gösterdim. "Baksana nasıl da canı çekmiş gibi bakıyor." Gösterdiğim tarafa baktı. "Gidip ona simit alacağım."

Başını salladı. "Sen burada dur. Ben alayım."

"Tamam." Simit arabasına doğru ilerledi. Bir kere de arkasına bakmış, benim bıraktığı yerde olduğumu görüp göz kırpmıştı. Simitçinin yanına gittikten sonra adama bir şeyler söyleyip para uzattı.

Güzel adam bir tane simit almadı. Güzel adam bir poşet dolusu simit aldı. Gözlerim çocuğa kaydığında onun da onları izlediğini gördüm. Baran, simitçiye kısa bir şey söyleyip yanından ayrıldı.

Çocuk, Baran'ın ona doğru geldiğini başta anlamasa da -yanına iyice yaklaştığında hâlâ anlamamış olsa da- simit torbasının onun olduğunu görünce gözlerindeki o parıltı... bambaşkaydı.

Simit bizim için küçük bir şeydi aslında, ama o küçük simit o çocuğun hayatında çok büyük bir yere sahipti. Hele ki o sevinci... yeterdi. Yetmelere bile yeterdi. "Canım güzel adam," dedim içimden.

Baran yanıma gelirken, gözüm poşeti alan çocuğa takıldı. Poşeti koşarak kendi gibi bir çocuk topluluğunun yanına götürmüş, hepsi birer tane almış yemeye başlamışlardı.

"Sayende çok mutlu oldu."

"Asıl senin sayende mutlu oldular. Baksana." Arkasına baktı. "Ben sadece ona alacaktım."

"Ben de sadece ona aldım." Bana döndü. "Sen ona alsaydın, o yine arkadaşlarıyla paylaşacaktı. Al." Uzattığı simide baktım. "Bu da senin." Gerek yok demek için ağzımı açmıştım ki. "Gerek var," dedi.

Simidi elime almadan onun elinde iki parçaya bölüp yarısını onda bırakıp yarısını kendim aldım. "Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun."

"Şu caddeye doğru yürüyelim mi?"

"Yürüyelim." Tekrar koluna girdim. Daha yürümeye yeni başlamışken o simidini hemen yemiş, ben daha bitirememiştim; ayrıca o simit parçası bile bana çok gelmişti.

Caddede ilerlerken bir tarafta kafeleri ve diğer tarafta stant açmış antikacıları gördük. Oldukça kalabalıktı. Kafelerin içinden dışarı taşan sandalyelerde insanlar sohbet ediyorlardı.

Bir sürü bilekliklerin bulunduğu stantlara baktım bir süre, doğal taşların üzerlerinde parmaklarımı gezdirdim. Tam bir kolyeyi inceleyecektim ki ince bir kadın sesiyle o tarafa döndüm. "A-a, Baran!" İnce sesli kadının elinde bir tepsi vardı. Sanki benzetmiş olma ihtimalini de hesaba katarak Baran'ı süzüyordu.

"Selam."

"N'aber?" Bakışları beni buldu. Ona gösterdiği gülümsemesinin aynısını bana da gösterdi. "Merhaba."

"Merhaba," dedim aynı samimiyetle.

"İyiyiz, sen nasılsın?" Baran az önceki sorusunu yanıtlayınca bakışları tekrar ona döndü.

"İyiyim ben de."

Kızın kim olduğunu bilmeden orada üçüncü şahsı oynarken, "Pelin, babamın rahatsız olduğu zamanlarda bize epey yardımcı olmuştu," diye açıkladı Baran. "Olmuştu olmasına da... o zamanlar hemşireydi," dedi elindeki tepsiyi kastederek.

Adının Pelin olduğunu öğrendiğim kadın bir gülüş koyuverdi ortaya. "Hâlâ öyleyim. Bugünlük arkadaşıma yardım ediyorum sadece." Baran anladığını belirten bir ifadeyle başını sallayınca, "Gelin, sohbet edelim biraz. İşleri toparladık biz hemen hemen," dedi. Güzel adamın bana dönen bakışlarına olumlu yanıt verdim.

Pelin, çevremdeki insanlara nazaran daha farklı bir kızdı. Konuşma şekli, ses tonunu kullanışı, kelimeleri yuvarlayışıyla kendine has bir üslubu vardı.

Uzun siyah saçlarını geriye atıp karşımıza oturdu. Ben de o sırada kafenin duvarlarındaki mitolojiden fırlayıp gelmiş, tanrı figürlerini ve birçok kişinin eski resimlerini inceliyordum.

"O baktığın kişi Mark Antony. Yanındaki de Kleopatra." Eliyle kendi üzerindeki önlükten giymiş bir kadına işaret etti.

Efsaneleri bilmediğim için sordum. "Anlamları nedir?"

"Efsaneleşmiş aşkların baş kahramanlarının resimleri bunlar."

Merakla kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

Önündeki kahveden bir yudum alırken başını salladı. "Öyle."

"Aralarında platonik aşka tutulan var mı?"

Güzel adamın sorusu üzerine ona kısık gözlerle baktım. "Napolyon."

Kadın cevap vermişti ama ben bakışlarımdaki ateşi hâlâ güzel adamın üzerinden çekmemiştim. "Nedir efsanesi?"

"Napolyon'un, Josephine'e olan aşkını itiraf etmesi seneler sürmüş." Durdu. "Neden sordun Baran?"

O cevap vermeden atladım. "Bana laf sokuyor da biraz. Çok şakacıdır kendisi. Latifeler latifeler."

"Anlamadım." O an lafa hemen atladığıma pişman olmuştum. Zaten başıma ne geliyorsa hep bu aceleciliğimden geliyordu.

"Şimdi şöyle..." diye söze başladım. "Ben Baran'ı uzun zamandır tanıyorum. Onun beni tanımadığı zamanlar da tanıyordum. Aslına bakarsanız ben onu hep tanıyordum." Konuşmam saçma bir yere doğru giderken ikisinin de bana yönelttiği bakışlara direkt temas kurmaktan korkuyordum. Kadının yüzünde anlayışlı bir ifade vardı, sağ olsun mahcubiyetimi anlamıştı. Ama güzel adamın yüzündeki ifade... her an kahkaha atmaya meyilli gibi duruyordu. "İşin özeti ben de bir zamanlar platoniktim."

"Şimdi değil misin?"

Az önceki yüzünde oluşmuş olan o alaycı ifade kaybolmuş-

tu. "Aşk ve saygı çok farklı kavramlar. Belki aşkıma karşılık bulamadım ama en azından âşık olduğum için senin nazarında saygı gördüm."

"Aman sonumuz benzemesin." Napolyon figürünü işaret etti.

"Kötü bitmese efsaneleşebilir miydi?"

Güzel adamın bu haline sinir oluyordum. Kalbinin en kuytu köşesinde bile mutlu bir sona dair kırıntı yoktu. Bizim sonumuz hakkında da böyle konuşmuş beni üzmüştü. "Elbette," diye yanıt verdim.

"Efsaneyi biliyor musun, Baran?"

Baran başını iki yana salladı. "Hayır, bu efsane hakkında pek bilgim yok."

"Josephine bir varis doğuramayınca Napolyon onu başka bir kadın için terk etmiş." İnsanların isimlerini biliyorduk ama hayat hikâyeleri hakkında ne kadar da bilgimiz yoktu böyle! "Josephine üzüntüsünden ölmüş. Ama öyle söylenir ki, Napolyon onu hiç unutmamış."

"Enteresan."

İkimiz de dönüp ona baktık. "İlginizi çekmedi mi Baran Bey?"

Omuz silkti. "Aşka dair hiçbir şey dikkatimi de ilgimi de çekmiyor."

Pelin kulağıma eğilip, "Sahil, bu çocuk neden böyle laflar ediyor?" diye sordu.

İmasını anlayınca güçlü bir kahkaha savurdum. Tabii onu yakından tanımayanın böyle düşünmesi doğaldı. Çünkü bazen öyle laflar ediyor, öyle kapalı konuşuyordu ki... anlamak pek mümkün olmuyordu. "Yok öyle değil. O gerçek sevgiyle ilgilenmiyor. Aşka inanmıyor."

Kaşlarını kaldırıp başını sallayarak anladığını belli etti. "Mısırlı Ramses gibi yani?"

Az önce Pelin'in el işaretine kafasını sallayarak onay veren kadın, elindeki tepside iki kahveyle geldi. "O kadar da değil."

Kahve bardaklarından birini benim önüme diğerini Baran'ın önüne bırakıp uzaklaştı.

"Sen biliyor musun?" Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Sen biliyorsan sen anlat."

Pelin'e baktı. "Akrep kral değil mi bahsettiğin?"

"Aynen."

"Firavunlar aşka inanmazlarmış. Bu yüzden öbür dünyaya aynen oldukları gibi geçebilmeyi düşleyip kendilerini mumyalatırlarmış," diyerek anlatmaya başladı. Elimi çeneme koydum. "Ramses aşka inanmazmış. Lakin, hep bir umut bulacağı, aşk tanrısı Kleopatra'yı aramış. Bu yüzden gözlerini mumyalatmamış. Mumyacılar onu adeta cezalandırmışlar." Kafatasının içinde çürümüş iki göz canlandı hayalimde. İrkilmeme sebep olmuştu. "Nice günler aramış Ramses. Onlarca güneş doğup batmış, ne savaşlar yapılmış. Bulamamış." Ellerini iki yana açtı. "Bu yüzden Ramses'in gözleri de aşka inanmamış. Gözleri mumyalanmamış. Yüzyıllarca dolaşmış ama hiç bir yerde ona rastlamamış." Aynı kelimeyi tekrar tekrar söylemesi dikkatımı çekmişti.

Dolaşmış bulamamış.

Gezmiş rastlamamış.

Aşka inanmamış.

"Akrep Kral neden demişler?"

"Ramses'in gözlerini bir akrep kemirmiş ve 'Akrep Kral' olmuş."

"Enteresan."

Onu taklit ettiğimi anlayınca, "Ne oldu Sahil Hanım?" dedi. "İlginizi çekmedi mi?"

"Yoo," Omuz silktim. "İlgimi çekti."

"Sinem nasıl?" Aramızdaki o sıcak iletişim bir anda buz kesti. Sinem nasıl? Ben elimi çenemden çekip önümdeki kahve bardağıyla ilgilenirken, Baran da oturuşunu düzeltti.

"Sinem vefat etti."

"Ne?!" Kadının şoku tüm kafeye keskin ve ani bir halde sirayet etti. "Ne zaman?!"

"Çok olmadı."

"Niye hiç söylemiyorsunuz?"

"Ya yok." Durdu. "Biz benim evimde kalıyoruz. Ben gidemedim bile annemlerin yanına."

"Başınız sağ olsun." Kadının ses düzeyi bir anda durgunlaştı. Tıpkı benim şu anki ömrümden geçen zaman gibi. "Çok kötü oldum şu an."

Kapı açılınca dışarıdan gelen soğuk esinti iyi gelmişti. "Biz de kötüydük. Yeni yeni toparlamaya çalışıyoruz."

Derin bir sessizlik oldu. Hiçbirimiz konuşmadık. Dört kişilik masanın boşta kalan sandalyesine -başköşeye- geçip oturdu o terli sessizlik. O ağır duygunun altında ezilmemek için çabaladık o saatlerde. Geçer diye bekledim ama geçmedi; durur diye bekledim ama... durmadı. Güzel adam konuşmaya başlayınca düşüncelerime sızan, illet bir virüs gibi tüm vücudunu sarıp ütopyanı yerle bir eden o sessizlik kayboldu.

"Herkes düşer ve kalkmaya çalışır. Kalkmaya çalışırken nice savaşlar verirsin içinde. Destek almak için tutunduğun toprak, avuç içlerini parçalar. Savaşında galip gelebilmek için bir şeylere veda etmen gerekir. " Güzel adamın yüzünü okşayan rüzgâr, serindi. Fakat bana dondurucu etkisi yarenlik etti. "Feda ettiklerinin yokluğuna da, acıya da alışır insanoğlu. Gerek merhametini parçalayarak yapar bunu, gerekse içindeki bütün hisleri kalbine gömerek." Güzel adamın kaybı, dövüşlerinde yediği o sert yumruklarından daha ağırdı. Bu yüzden bir anda dilinden dökülen bu cümlelerin onun için olan anlamını, ne demek istediğini sorarak yıkmadım. "Hissizlik, acıdan daha ağırdır. Hayattan veya insanlardan yediğin bıçak darbelerini hissetmezsin, ama hayallerinin sokaklarında giderken ardında kan izleri bırakarak ilerlersin."

❧

"Feryadını yuttuğun o ruhun sana vaat ettiklerini say.
Kaçına boyun eğebilirsin?"

Gecelerin kimi yazarlar üzerinde yoğun bir hissiyatı vardır. İlham perisi denen o hayali varlıkların gündüz gelmediği rivayeti gerçek midir bilinmez ama ilham perisi diye bir güç peri olmasa da varmış. İlham perileri tür türmüş. Kimisi sessizliği arzu eder, gürültüden dolayı korkar kaçarmış; kimisi de gürültüye, kalabalığa âşıkmış. Bu ilham perisi denen varlıkların çok korkak ve daima bir yerlere pusma eğilimli olduklarını çok nadir insan bilirmiş.

İlham perileri gündüzleri dışarı çıkmazmış. Çünkü güneş ışınları kanatlarını yakarmış.

Günlerin çarmıhından geçip giden günlere yoldaşlık eden ve bir anda üzerimize akan o kasvet, farklıydı. Öldürücü etkisinden ziyade ruhu sıkan bir etkisi vardı.

Sabah ailemin yanına uğramış, telefondan dinledikleri durumun özetini ayrıntılı olarak anlatmıştım. Ve bu da izin vermelerini kolaylaştırmıştı. Kendileri de dört aylık bir süre zarfında ablamın yanına gideceklerdi. Arada gelip gideceklerdi ama dört ayın büyük çoğunluğunu orada geçireceklerdi. Kıyafetlerimden birazını ve birkaç kitap alıp Baran uyanmadan eve geri dönmüştüm.

Ailemin yanındayken onu özlüyordum, gidince anlamıştım ki, onun yanındayken de ailemi özlüyordum. Özlemin bazı

kısımları çeşitli oluyordu, kendini gizleyen yanı genelde aileye tabiydi. Yanlarındayken fark etmiyordun, edemiyordun; yanlarına gidince geçmiş üzerine kalın bir çarşaf çekiyor, özlemi işaret ediyordu.

Derin bir nefes aldım. Başımı aşağı indirince getirdiğim kitapla -ilk sayfası açık vaziyette bana bakan kitapla- göz göze geldim. Şu an okumaya meyil ettiğim kitap, şairlerin şiirlerinin toparlanıp derlenmesiyle oluşmuştu. Şiirleri severdim. Hem okuması kolaydı, hem de romandan farklı bir ahengi vardı.

Kitap, **"Bir şair gibi sevenlere..."** ithaf edilmişti. Bir şair gibi sevmek... Bir yazar gibi ruha işlemek... Şairler dizelerinde sever, âşık olur, ayrılır... Yazarlar satırlarında katil olurdu. Roman şiire göre daha ağırdı. Çünkü insana yaşattığı bir betim vardı. Olaya sen de dahil oluyor, bazen sen de karakterin yanında oturuyordun. Onunla konuşuyor, hiç var olmayan diyaloglara tanık oluyor, beyninin çapını genişletebildiğin kadar genişletip o karakterin kalbine kendi kalbini bağlıyordun. Son günlerde, kitaplardan epey etkilenen biri olarak, romana ara vermiş, bundan mütevellit şiir kitaplarına merak sarmıştım.

Kimi sayfada uzun bir şiir, kimi sayfada üç mısralık bir şiir vardı. Sayfalar cüretine egemen olamadan geçerken yeknesak günlerin ardından kitap okumak, hatta bu kitap okuma sürecine şiir kitabıyla başlamak, iyi gelmişti. Romana bir anda bağlanan biriydim. Çoğu kez sırf kitap okuyacağım diye bütün işlerimi ertelediğim günler de olmuştu. Şiirde bu tip bir sorunum olmamıştı. Aman, dedim içimden. İnsanın tek derdi başladığı romanı yarım bırakınca hissettiği vicdan rahatsızlığı olsun.

Kitap okurken feda ettiğim uykuya sözüm yoktu. O vakur gecelerde özellikle, kitap okumadan yatarsanız, sabahı edemezdiniz.

Kitap okumak uğruna feda ettiğim her şey helaldi; zamanım, uykularım, işlerim, uğraşlarım, rutinlerim... Çünkü kitapların bana çok küçük yaşlardan beri aşıladığı bir tecrübe vardı: Umut etmek! Umudum olmasaydı, kitap okumadığım

için umudun adını bilmeseydim, zaten negatife yatkın olan düşüncelerim pozitifi hiç göremeyecekti.

Bir isim düşünmen istendiğinde aklına gelen ilk ismi kitaplara saklardın; mektuplarını, belki de biriktirdiğin harçlıkları... Geceni, gündüzünü, kırılmışlıklarını ve belki de kırılan yerlerden yapıştırdığın -yapıştırmaya çalıştığın ya da yapıştırdığını sandığın- hayatını...

Cemil Meriç, "Kitap bir limandı benim için. Kitaplarda yaşadım." derken, aslında kitabı sadece okumadığımızı aynı zamanda yaşadığımızı da vurgulamıştı. Tek bir kitabın bir kişinin hayatında nasıl odak noktası olduğunu, bir şey olduğunda hemen nasıl o kitaba koştuğuna şahit olmuş biriydim. İşte bir kitap Cemil Meriç'in de söylediği gibi bir kalbe liman olabiliyor, o kalbin karanlıkta kalmış kısmına ışık yakabiliyordu.

Hülasa, ben mutluydum. Kitaplara âşık olmaktan... Dışarıda kalp kırmaya, gönül almamaya, defalarca özür dileyip aynı hatayı aynı yerden tekrarlamaya, insanların gururlarını, sevgilerini katletmeyi meslek edinmeye, empati kurmamaya, seni anlamamaya... meyilli insan sayısı girlaydı. Ben hep bu kısımdan ayrılıp kendine ayrı bir mesken tutan o kalp kırmaktan korkan kısımda yer almıştım hep. Çünkü bazı kitaplar kalp konusunu da işlemişti ve belki de âşık olma duygusunu ilk önce kitaplarda tatmıştım ben.

Günlük hayatındaki o sıkıcı tekdüze günlerini aydınlatan bir ışıktı her şeyden evvel. Fark etmesen de sana çok şey katan varlıklardı onlar. Bir anda karşına çıkan bir kitapta okuduğun tek bir cümle senin hayatını değiştirebilirdi. İçinde kopardığın kasırgaların temeli kitaplardı.

Çünkü her kitap bir hayat hikâyesine açılırdı.

"Sahil?" Kafamı kitaptan kaldırıp gülümsedim.

"Günaydın."

"Günaydın." Elimdeki kitaba baktı. "Erkencisin."

"Sabah annemlerin yanına gittim. Evden birkaç parça eşyamı alıp geri döndüm." Bir parantez açıp o birkaç sıfatını

toparladım. "Birkaç eşyanın içinde birkaç tane de kitap var." Kitabı havaya kaldırıp daha net okumasını sağladım. "Uykum olmayınca okuyayım dedim." Uzun zamandır uyuyamadığı için, uyanır diye, evden getirdiğim büyük çantayı odaya götürememiştim. Bakışları direkt çantaya gittiğinde başını salladı.

"Kahvaltı hazırladın mı?"

"Maya, bugün yok mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Ben onun bugün izin aldığını sana söylemedim mi?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Hayır." Bir şey söylemeden gelip koltuğa uzandı. Tekli koltuktaki oturduğum yerden, imalı bir şekilde seslendim. "Leyla mısın nesin?"

"Bak bak," dedi az önceki ettiğim imadaki ses tonunu taklit ederek. "Laflara bak."

"Sendeki lafları da gördük."

"Benimle yarışma, Çirkin."

Çayımın son yudumunu içip kitabın sayfasını çevirdim. Bazen hayat devam eder ve kelimeler sen istemesen de akmaya devam eder. Hayatın adına aldığın bir karar boynunu eğdi mi hiç? Okumadığın her kitap hangi günahının bedeli?

Rastgele aldığınız bir kitabın orta yerine darağacını kurup, hiç ummadığınız bir cümlesinde sizi astılar mı hiç?

"Ben çok acıktım, Çirkin."

"Kahvaltı hazırlayayım diyeceğim ama mutfakta pek bir şey kalmamış. Markete gidip alışveriş yapalım mı?"

Yattığı koltuktan doğrulup bana baktı. "Çok iyi olur." Ben zaten sabah dışarı çıktığım için hazırdım. O da hazırlanmak için ayağa kalkıp yukarı -odasına- çıktı.

Kucağımdaki kitabı kapatıp orta sehpaya bıraktım. Dış kapının yanındaki aynanın önüne gidip sabah topladığım ama sonra koltukta sağa sola yasladığım için bozulan saçlarımı tekrar topladım.

***

"Sen ne almak istiyorsan onları al, ben kahvaltıya bır şeyler almak için bu tarafa gidiyorum."

Gösterdiğim yere bakarak kafasını salladı. "Tamam."

"Haydi bakalım, kolay gelsin."

Onun yanından ayrıldığımda az önceki gösterdiğim reyona doğru ilerledim. Peynirlerin olduğu buzdolabının sürgülü kapısını çekip bir kalıp peynir aldım ve alışveriş arabasına bıraktım.

Meyve ve sebzelerin olduğu reyondan ikimize yetecek kadar meyve-sebze aldım. Hemen yanında sütlerin dizili olduğu stant vardı. Bir kutu da süt alıp marketin reyonları arasında alışverişime devam ettim.

Kırtasiye reyonunu ardımda bırakırken içeceklerin olduğu kısım tam karşımda belirdi. Birkaç içecek alıp o kısmı da bitirirken çikolataların, krakerlerin, bisküvilerin... olduğu reyona saptığımda karşıma Baran çıktı.

O beni göremezdi, çünkü benden taraftaki koluyla bır çocuğu tutuyordu. Kucağındaki çocuğa uzaktan -arkasından- dikkat kesildim. Ama daha önce hiç yanında ya da evlerinde görmediğim biri olduğu için çıkaramadım.

Çok ses çıkarmadan yavaşça arkalarına yanaştım. Tek ses, alışveriş arabasının tekerlerinin yerle oluşturduğu o metalik sesti. Onu da engelleyemedim.

"Bunu mu istiyorsun?"

Küçük çocuk parmağıyla başka çikolatayı işaret etti. Baran da çocuğun gösterdiği çikolatayı eline alıp ona uzattı. "Baran?"

Bir hızla arkasını döndü. "Aldın mı eksikleri?"

"Aldım da... bu da kim?"

"Oğlum," diye yanıtladı. Gözlerimi devirdim. "Kocaman olmuş değil mi?"

"Merhaba!" Küçük çocuğa samimi bir gülüş gönderdim ama o başını Baran'ın boynuna gömdü. "Gerçekten," dedim pes ederek. "Huylarınız da tıpatıp aynı."

"Dalga geçme evladımla." Reyondaki çikolatalardan birkaç

tanesini de ben alışveriş arabasına bıraktım. "Biz bu çikolatayı kasadan geçirip geliyoruz, tamam mı?"

"Tamam."

Onların gidişinin ardından birkaç eksiği daha tamamlayıp -o benim yanıma değil- onun yanına gittim. Gerçi dondurma dolabının kenarına yaslandığından onun da beni beklediği aşikârdı.

"Bitti mi?"

"Hani oğlun?"

Burnumu sıktı. "Küçücük bir oğlan çocuğundan bile kıskandın be."

"Yoo." Yüzüne karşı müthiş bir savunma için kendimi hazırladım. "Kıskanmadım." Ama savunmamı yapamadım.

"Şu kadının çocuğu, Sahil." Gösterdiği yere baktığımda aldıklarını kasadan geçiren orta yaşlarda bir kadın gördüm. "Çocuk çok ağladı ama annesi ona çikolatayı almamakta direndi. Benim de aklıma Nil geldi. Ona da ağladığı zaman kıyamam hiç. O yüzden ben alayım dedim."

"İyi etmişsin. Sahi, Nil nerede?"

"Bu akşam geliyor bücür."

"Neşe'nin yanında mıydı?"

Başını salladı. "Evet." Kasadaki sırada önümüzde bir kişi kalınca alışveriş arabasına baktı. "Sen alacaklarını aldın mı?"

"Evet. Sen hiçbir şey almamışsın ama?"

"Sonra tekrar geliriz. Sen almışsın zaten."

"Tamam o zaman, kendin bilirsin."

Aldıklarımı kasadan geçirdik. Ben poşetleme işine girdiğimde o da ücreti ödedi. Poşetlediklerimden ağır olanları alıp marketten çıktı. Ben de kalanları -hafif poşetleri- alıp arkasından onu takip ettim.

O çoktan bagajın kapağını açmış, marketten arabaya taşıdıklarını bagaja koymuştu. Ben de elimdeki poşetleri bagaja koyunca bagajın kapağını sertçe kapattı.

Şoför koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna geçip oturdum. Kısa süre sonra o da direksiyon başına geçip arabayı

çalıştırdı. Araba otoparktan geri geri çıkarken, "Nil bizde kalsa olur mu?" diye sordum.

Düz yola geçince bana bakıp güldü. "Ne o? Sıkıldın herhalde benden?"

"Ya hayır," dedim arkama yaslanıp. "O Neşe'den pek hazzetmiyor. Yanında pek rahat değil." Durdum. "Bizim yanımızda kalsa durur mu? Çocuk sonuçta."

"Durur durmasına da..." Vitesi değiştirdi. "Akşam gidip getiririm, tamam."

Söyleyeceği şeyi söylememişti. İtiraz edecek gibi olmuştu ama son anda kabul etmişti. "Bir şey mi söyleyecektin?"

"Neşe'yi sevmiyor, evet. Ama ona en iyi Neşe bakar."

"Durmazsa geri götürürüz."

"Tamam, getireyim akşam." Güzel adamdan sıkılmamıştım. Zaten güzel adam kendinden bıktırmayacak kadar güzeldi. Namütenahi bir güzellikti bu. Kendini her ele teslim etmeyendendi.

Kırmızı ışıkta durunca dönüp bana baktı. "Üzerime kahve döktüğün gün..."

Sözünü kestim. "Dökülmesini engellediğim gün sanırım o. Evet?"

Gülerek kafasını salladı. "Pekâlâ, dökülmesini engellediğin gün... "

Tekrar sözünü kestim. "Bir kere ben onu insanlık için yaptım. İnsaniyet namına yani..." Yüzündeki ifadeyi görünce sustum. "Ne?"

"Yok bir şey."

"Yoksa neden öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyorum?"

Taklit ettim. "Böyle."

Bana doğru yaklaştı. "Nasıl?"

"Dalga geçme!" deyip omzuna yavaşça vurdum.

"Sen iyi alıştın bana vurmaya." Arkasına yaslanıp camdan dışarı baktı.

"Sen de maşallah laf sokmaklara doyamıyorsun son günlerde."

Güldü. "Seni öyle görmek hoşuma gidiyor."

"Nasıl görmek?"

İnsanın kendi hakkında beklemediği bir gerçeği, beklemediği bir kişiden, beklemediği bir zamanda duyduğunda, bu gerçeğin devamını getiren yüz ifadesinin her yüzde aldığı şekli taklit etti. "Böyle." Ama beni biraz abartarak taklit etmişti.

"Ben böyle mi oluyorum?!" Gülmekten cevap verememişti. "Abartıyorsun şu an."

"Çirkin."

"Bundan sonra hal ve tavırlarına dikkat edeceksin. Eski Çirkin yok senin karşında."

Gülmekten yüzü kızarmıştı. Gülüşüne en sonunda biraz ara verebildi ve bana, "Kim var?" diye sorabildi. İşte o zaman da ne diyeceğimi bilemedim.

Hep böyle oluyordu, aniden cevap verince öylece kalakalıyordum. Bu belirsizlik bana, "Yeni Çirkin," dedirtti.

Gırtlaktan bir gülüş sergileyerek yeşile dönen trafik lambasıyla birlikte arabayı hareket ettirdi. Söylediklerime gülmediğini bundan sonra kullandığı cümle sayesinde anladım. Belirsizlik içerisinde bir anda konuştuğum o saçma cevap onu ilgilendirmemişti. "Bir de her sohbetimizde kavga etmiş olduğumuz gerçeği var tabii."

Anlamamıştım. Tam olarak hangi kavgamızdı? Yüz ifademe anlamadığım o ifadeyi aktardım. "Hangi sohbetimiz?"

"Seni çirkin bulduğumu düşünmüştün."

Beynimin çok derinlerinden gelen o metalik ses, jetonumun düştüğüne delaletti. "Ha, evet. Ama sendeki de iyi cesaret yani. Samimi olmadığın birine, özellikle bir kıza, lap diye çirkin demek... " Başımı iki yana salladım. "Enteresansın."

"Çok komiktin." Sırtını şoför koltuğuna, sanki mümkünmüş gibi, daha fazla yasladı. Ara ara attığı kahkahalarına bir süre tepki vermeyerek onu izledim.

Ara ara attığı ama ardı arkasına sıraladığı kahkahaları ve gülüşleri, en nihayetinde bir sona ulaşınca bakışları benim acımasız, gaddar bakışlarımla kesişti. İfadesini normale döndürüp o âşık olunası ses tonuyla, "Ama çok tatlıydın," dedi.

Başımı önüme çevirdim. "Teşekkürler. Genelde öyle olduğumu söyleyen çoktur zaten."

"Kim?"

Bakışlarımı tekrar ona doğrulttum. "Nasıl?"

"Kim söylüyor?"

"Neyi?" Az önce benim ona attığım o gaddar bakışların namlusunda şu an ben vardım. "Tatlı olduğumu mu?" Omuz silktim. "Bilmem, hatırlamıyorum." Öylesine kurduğum bir cümleyi bu kadar ciddiye alacağını düşünmemiştim.

Bir süre ikimizin arasında o bakışlarıma müteakip gaddar bir sessizlik gezindi. Bu sessizliği geçmişin bir parçasıyla böldüm. "Senin aldığın kolyeyi kabul edememiştim." Belki hatırlayamaz diye devam ettim. "Şu senin beğendiğin. Sonsuzluk işaretli olan."

Tebessüm etti. "Olsun. Sebeplerin vardı. Ayrıca günlerimi vererek temin ettiğim bir şey değildi. Onay sana hediye edeceğini bile söylememişti."

"Ne kadar intikama aç bir çocuk," diye söylendim.

"İntikam almak için şöyle bir oturup düşünsen insanın aklına gelmez böyle bir şey. Valla ne diyeyim, bu konulara iyi kafa yoruyor."

Onayladım. Onaylarken istemsizce yüzümü buruşturdum. "Bu konularda oldukça profesyoneldir. Benimle kendini daha da uzmanlaştırdı."

Cevap vermedi. Ama mizahi bir üslupla kurduğum cümleye gülmedi de.

❦

"Cam pahasına kendisini sizin için ateşe atacak insanlar tanıdınız. Elinizin tersiyle ittiğiniz o insanlar, yaşadığınız bu acının sorumlusu değildir."

Dış kapıyı anahtarla açıp omzumla iterek içeri girdim. "Güzel adamlık merhabesinden komik adamlık kısmına mı geçiş yapmayı düşünüyorsun?" Poşetleri tezgâhın üzerine koyup ona baktım.

"Aslında bir gereği yok. Güzel adam olarak mutluyum."

"Pekâlâ." Aldıklarımı poşetlerden çıkarıp tezgâhın üzerine koydum. Poşetleri de üç üçe geçirip tezgâhın altındaki bölmeye sıkıştırdım.

Ben tezgâhın üzerindeki aldıklarımı yerleştirmeye başladığımda o da salona geçip televizyonu açmıştı. Zaten biz bu evde üç kişiydik. Ben, güzel adam ve onun televizyonu.

Dakikalar içerisinde pratik ama doyurucu bir kahvaltı sofrası hazırlamıştım. "Hadi gel, kahvaltı hazır!" Çayı bardakları doldururken televizyonun sesi hâlâ kesilmemişti. Tekrar, "Hadi!" diye seslendim. Çaydanlığı ısıtıcısına geri bırakıp masaya oturdum. Dilimlediğim ekmeklerden birini tabağıma koyup reçele uzandım. "Baran?" Yine ses gelmedi. Reçel kâsesini aldığım yere geri bırakıp ayağa kalktım. Mutfaktan çıkıp salona geçtiğimde uzandığı koltukta uyuyakaldığını gördüm.

Hem bir şaşkınlık hem de şefkat duygusu kapladı içimi. Sabah çok aç olduğunu söylediği için başta uyandırmak istesem de, uyandırırsam bir daha uyuyamamasından korkup de-

kunmadım. Neticede kafasını yastığa koyduğu an uyuyabilme potansiyeline sahip biri değildi.

İçimden bir ses güzel adamın güçsüz düşüp hasta olacağını söylüyordu. O sesi susturmak adına adımlarıma can verip derhal salonu terk ettim. Mutfağa geri dönüp hazırladığım kahvaltı masasındaki yiyeceklerden bir şeyler atıştırdım.

O gün, tüm gün, evle uğraştım. Üst kattaki odanın tozunu alıp terastaki çiçekleri suladım. Rengârenk çiçekler vardı. Tıpkı onun güzel ruhu gibi diye geçirdim içimden. Bazı çiçekler yeni alınmıştı. Daha naylon poşetinden çıkarılmamış, terasın köşesine bırakılmıştı.

En çok zamanımı da terastaki çiçeklerin ekim işi almıştı. Tabanı delikli boş saksıları yan yana dizip toprak poşetlerini teker teker bir makas yardımıyla açarak saksıya doldurdum. Naylon poşetli çiçekleri toprak doldurduğum saksıların yanına taşıyıp onları naylon ütopyalarından kurtardım. Çiçekleri toprakla buluşturup can suyunu verdikten sonra ayağa kalkıp üzerimi silkeledim.

Şu hayatta adamakıllı yapabildiğim nadir şeylerden birisi sanırım çiçek yetiştirmekti. Bu uğraşım da çoğu kez çiçeğe çok su verip onu çürütmekle son bulsa da, yetiştirdiklerimi görünce mutlu oluyordum.

"Sahil Hanım, daha aşağıdaki ağaçlar budanacak. Hadi sana." Sesin geldiği yöne baktım.

"Uyanmışsın." Gülümsedim. "Kahvaltıyı hazırladım ama uyuyakalmışsın. Ben de uyandırmadım."

"İyi yapmışsın ben yedim bir şeyler." Yanıma gelip yerdeki dökülmüş toprak yığınına baktı. "Sen çiçek mi diktin?"

"Evet."

Kaşları havaya kalktı. "Sen?"

"Evet ben. Ben çiçeklerle ilgilenmeyi çok severim."

"Sahi mi?"

Sol elimi belime koyup sağ elimle, atkuyruğu yaptığım, önüme düşen saçımı, omzumun arkasına ittim. "Tabii. Ne sandın?"

❧

"Canı pahasına kendisini sizin için ateşe atacak insanlar tanıdınız. Elinizin tersiyle ittiğiniz o insanlar, yaşadığınız bu acının sorumlusu değildir."

Dış kapıyı anahtarla açıp omzumla iterek içeri girdim. "Güzel adamlık mertebesinden komik adamlık kısmına mı geçiş yapmayı düşünüyorsun?" Poşetleri tezgâhın üzerine koyup ona baktım.

"Aslında bir gereği yok. Güzel adam olarak mutluyum."

"Pekâlâ." Aldıklarımı poşetlerden çıkarıp tezgâhın üzerine koydum. Poşetleri de iç içe geçirip tezgâhın altındaki bölmeye sıkıştırdım.

Ben tezgâhın üzerindeki aldıklarımı yerleştirmeye başladığımda o da salona geçip televizyonu açmıştı. Zaten biz bu evde üç kişiydik: Ben, güzel adam ve onun televizyonu.

Dakikalar içerisinde pratik ama doyurucu bir kahvaltı sofrası hazırlamıştım. "Hadi gel, kahvaltı hazır!" Çayı bardaklara doldururken televizyonun sesi hâlâ kesilmemişti. Tekrar, "Hadi!" diye seslendim. Çaydanlığı ısıtıcısına geri bırakıp masaya oturdum. Dilimlediğim ekmeklerden birini tabağıma koyup reçele uzandım. "Baran?" Yine ses gelmedi. Reçel kâsesini aldığım yere geri bırakıp ayağa kalktım. Mutfaktan çıkıp salona geçtiğimde uzandığı koltukta uyuyakaldığını gördüm.

Hem bir şaşkınlık hem de şefkat duygusu kapladı içimi. Sabah çok aç olduğunu söylediği için başta uyandırmak istesem de, uyandırırsam bir daha uyuyamamasından korkup do-

kınmadım. Neticede kafasını yastığa koyduğu an uyuyabilme potansiyeline sahip biri değildi.

İçimden bir ses güzel adamın güçsüz düşüp hasta olacağını söylüyordu. O sesi susturmak adına adımlarıma can verip derhal salonu terk ettim. Mutfağa geri dönüp hazırladığım kahvaltı masasındaki yiyeceklerden bir şeyler atıştırdım.

O gün, tüm gün, evle uğraştım. Üst kattaki odanın tozunu alıp terastaki çiçekleri suladım. Rengârenk çiçekler vardı. Tıpkı onun güzel ruhu gibi diye geçirdim içimden. Bazı çiçekler yeni alınmıştı. Daha naylon poşetinden çıkarılmamış, terasın köşesine bırakılmıştı.

En çok zamanımı da terastaki çiçeklerin ekim işi almıştı. Tabanı delikli boş saksıları yan yana dizip toprak poşetlerini teker teker bir makas yardımıyla açarak saksıya doldurdum. Naylon poşetli çiçekleri toprak doldurduğum saksıların yanına taşıyıp onları naylon ütopyalarından kurtardım. Çiçekleri toprakla buluşturup can suyunu verdikten sonra ayağa kalkıp üzerimi silkeledim.

Şu hayatta adamakıllı yapabildiğim nadir şeylerden birisi sanırım çiçek yetiştirmekti. Bu uğraşım da çoğu kez çiçeğe çok su verip onu çürütmekle son bulsa da, yetiştirdiklerimi görünce mutlu oluyordum.

"Sahil Hanım, daha aşağıdaki ağaçlar budanacak. Hadi ama." Sesin geldiği yöne baktım.

"Uyanmışsın." Gülümsedim. "Kahvaltıyı hazırladım ama uyuyakalmışsın. Ben de uyandırmadım."

"İyi yapmışsın ben yedim bir şeyler." Yanıma gelip yerdeki dökülmüş toprak yığınına baktı. "Sen çiçek mi diktin?"

"Evet."

Kaşları havaya kalktı. "Sen?"

"Evet ben. Ben çiçeklerle ilgilenmeyi çok severim."

"Sahi mi?"

Sol elimi belime koyup sağ elimle, atkuyruğu yaptığım, önüme düşen saçımı, omzumun arkasına ittim. "Tabii. Ne sandın?"

"Bu çiçekler solarsa sorumlusu sensin."

Kaşlarımı çattım. "Neden ben oluyorum?"

"Çünkü sen güzel adamın Sahil'isin."

İçimden gelen bir dürtüyle ona kocaman sarıldım. Ve geçmişin tozunu yutan bazı anılarıma inat o da bana sarıldı. Bu adamın yanındayken kederim bana sırtını çeviriyor, mümkün mertebe yüzüme bakmıyordu. O adam yasa kendi yasını tutturmuş bir adamdı, dövüştüğü günlerde bunu çok daha iyi anlıyordum.

Peyderpey vücuduma sirayet eden o huzur dalgası, beni yavaşça itince sekteye uğradı. "Bugün yalnız kalsan korkmazsın, değil mi?"

"Yok, korkmam da... ne oldu? Sen nerede olacaksın?"

"Nil gelecek demiştim ya. Annem izin vermeyebilir. Ancak sabah getirebilirim."

"Anladım." Bir yandan da ayağımla dökülüp dağılan toprakları bir noktaya topluyordum. "Sen beni merak etme."

"Ben bir duş alayım, sonra çıkacağım evden. Sen de keyfine bak. Kendi evin."

İtiraz etmemin bir yararı olmayacağını bildiğimden ve yine onu kırmaktan korktuğum için gülerek başımı salladım."Biliyorum."

Yanağımı sıkıp terası, beni, arkasında bırakıp gitti.

O gittikten sonra yere saçılan toprakları süpürdüm. O kısmı tertemiz yapınca bar taburelerinden birine geçip oturdum. Yorulmuştum ama değmişti. En azından alınıp bir köşeye atılmış o çiçekler şimdi daha canlı ve güzeldi. Öyle görünmeyenler de, umuyordum ki, öyle olacaktı.

Bir süre dinlendim orada. Hiçbir şey düşünmeden orada neyi beklediğimi bilmeden bekledim. Bütün akşamı burada geçirme planı yapıp oturduğum tabureden kalktım. İçeri girdiğimde sürgülü kapıyı çekip yatak odasının aralık kapısından içeri baktım ama kimse yoktu. Güzel adam gitmişti.

Ben de yorgunluğumu atmak adına duş alıp üzerime rahat

bir şeyler giydim. Sabah başladığım kitabı elime alıp tekrar terasa geri döndüm. Bu defa bar taburesine değil de, gölgeliği olan salıncağa oturdum. Ayaklarımı uzatıp kitabın kaldığım sayfasını açtım.

Esen hafif rüzgar

*

Bir süre sonra kafamı kaldırıp şöyle bir etrafa baktım. Az önce okuduğum, *'Yüreğimdeki o ince sızının bir gün çoğalmasından ve beni sarmasından korkuyorum,'* dizesi... efsane bir dizeydi. Şiirin içinde çok ince dizeler vardı, özellikle ne anlama geldiğini anlatamayacağın kadar ağırdı bazıları.

Elimde olmadan yine şiir ve roman farkını zihnimde irdelerken buldum kendimi. Şiir yazmakla roman yazmak arasında -öyle zannedilmese de- çok ciddi bir fark vardı. Kafanda bir kurgu oluşturup onu kâğıda yansıtabilirdin, fakat şiirin büyüsünü herkes tutturamazdı.

Şiirlerin, pas tutmaz bir yürekte yeri vardı. Lisede, edebiyat dersinde, dönemlerce işlediğimiz edebiyat dersinde, yazılan şiirlere baktığımda nasıl yazabildiklerini düşünmüştüm. Serbest ölçü ve halk şiirinden ziyade aruz ölçüsündeki o ölçüyü tutturmanın ne demek olduğunu, nasıl yapabildiklerini hep merak etmiştim. Serbest ölçünün ve halk şiirinin de zorlukları elbette ki vardı. Zira ben hiçbir ölçüde şiir yazamıyordum, bu konuda da yorum yapabilecek son insandım.

Uğruna şiir yazılan, uğruna şiir yazdıran biri miydim bilmiyordum. Ve o bilmemenin verdiği belirsiz, o belirsizliğin körüklediği yalnızlık bu defa değişik gelmişti.

Yalnızlık yanında insanlar varken güzel bir hal alıyordu. Yalnızken de her şey iyiydi ama sadece bir süre iyiydi. Bu yalnızlığın iyi hali fazla dayanmıyor, son kullanma tarihi kısa bir besin gibi çabuk bozuluyordu.

Güzel adam yanımdayken ütopyamda yalnızlık nedir hiç

tatmamıştım. Çünkü negatif güçler onu sevmiyordu, onun olduğu hiçbir yere girme cesaretini gösteremiyorlardı.

Aramıza giren en büyük negatif olay, Sinem'di. Sinem'in gidişi... O olayın ardından gelen yas, kaybetme duygusu, yitirmişlik bile onu tam anlamıyla etkilememişti. Bu duyguların istilasına uğramadığı için en son evre olan hissizlik duygusu, yanına yaklaşamamıştı bile.

Lakin biliyordum ki, güzel adamın içi yıkık döküktü. Sarp bir köşede kalıp ilgisizliği talep eden ütopyamın bir kasabası gibi. O kısma dokunamıyordum, orası hep yıkık döküktü. Düzeltemiyordum, müdahalemi kabul etmiyordu. Neler yaparsam yapayım o kısım hep eksik, hep yarımdı.

Biz o kısma insanın kalbinin derinliğindeki bir nokta derdik. Hani sızlardı ama derinde olurdu ya... İşte o kalp ağrısı. Ütopyamızın kıyıda kalmış yıkık kasabası.

Edip Cansever'in bir şiirine gözüm takıldı. Ayrılığıyla gündüzleri azaltan o aşk ustalarından biriydi Edip Cansever. Okuduğum şiirinin altına da kısa bir şiir daha eklenmişti. Cemal Süreya'nın, Edip Cansever için yazdığı bir dörtlüktü bu.

❧

"Bir insanın umudu ne kadar büyükse, insan
o kadar mutludur."

İç sesinize kulak vermiş miydiniz hiç? İç sesiniz, kendiniz kadar güçlü müydü? Size her istediğini yaptırabiliyor muydu o ses?

Peki iç sesiniz, kalbinizden mi, yoksa kalbinizin derinliklerinden mi ulaşıyordu size?

Bu ayrımı yapabiliyor muydunuz?

Kitabı yatağın iki yanında duran şifonyerlerden birinin üzerine bırakıp yorganı kaldırdım. Üzerimdeki ceketi çıkarıp yatağa uzandım ve yorganı boynumun altına kadar çektim. Onun olmadığı her yerde onun kokusu vardı.

Muhtelif çelişkiler içerisinde daldığım o uyku, beni kaç saat uyuttu bilmiyordum ama sabah uyandığımda yanağımda anlık dokunuşlar ve saçlarımda bir okşama hissine tabiydim. Bunun uykumla ilgili olduğunu kendime inandırıp gözlerimi açmamıştım. Ama son saçımda hissettiğim o okşamada, bir acı hissedip bir de çığlık duyunca gözlerimi açtım.

"Ay!" Kısık gözlerle karşımdaki minik bedene baktım. "Çok canın yandı mı, Sahil? Özür dilerim." Boynuma sarıldı. "Özür dilerim, özür dilerim. İstemeden oldu."

Bu Nil'di. Sımsıkı sardığı kollarına karşılık ben de onu sarıp yanıma yatırdım. "Yok yok, sen olduğunu bilmediğim için korktum sadece."

"Ne oldu?"

Arkamdan -kapıdan- gelen Baran'ın sesine doğru dönemedim, çünkü Nil o kadar sıkı sarılıyordu ki, buna imkân vermiyordu. "Sahil'in saçlarını örerken dolaştı yanlışlıkla. Uyandırdım."

"Nil, sen kaç yaşındasın?"

Nil benden ayrılıp ona baktı. "Üç." Sayıyı böyle telaffuz etmesine istemsiz bir kahkaha attım. Çünkü 'ç' harfini 'ş' harfi olarak söylemişti. Ellerinin parmaklarıyla da üç sayısını işaret edecekken ikiyi yapmıştı.

"Sahil'e abla demen gerekir," diye açıklama yaptı Baran. "Çünkü o yaşlı biri."

Bunu beklemediğim için dudaklarımdan ezici bir, "Hah!" sesi yükseldi. "Bana diyene bak."

Babayani bir tavırla, "Ben gayet genç bir beyefendiyim," dedi.

Gülerek uyku mahmurluğundan yüzümü kapattım. "Ben de çocuğum." Elimi yüzümden çekince Nil'e baktım. Minik kollarını göğsünde bağlamış Baran'a bakıyordu.

"Sen çocuk değilsin," dedi Baran kapıdan yatağa doğru gelerek. "Sen cadısın cadı!" Nil'i karnından geriye çekip yatağa yatırdı ve gıdıklamaya başladı.

Nil, bağırarak kahkahalar atıp yapmamasını söylerken onları izledim bir süre. Küçücük bedeni nasıl da direniyordu kurtulmak için. Baran bir anda hamlesini durdurdu ve ikisinin arasında bir bakışma geçti. Nil tek kelime etmeden onun bakışlarına sesli bir gülüş koyuverip başını salladı.

Bir anda üzerime hücum ettiler.

"Hayır, hayır, hayır!" İtiraz etmeye vaktim olmadan gıdıklamaya başlamışlardı. Karnımdan fazla gıdıklanmazdım, bu yüzden güzel adamın yaptığı hamle pek işe yaramıyordu. Ama Nil... Ama Nil tam da en çok gıdıklanan yerimden -boynumdan- gıdıklıyordu. Küçük ellerini oraya sabitlemiş, çocuksu nidalarıyla gülüşler savuruyordu. "Ya siz neden benimle uğra-

şıyorsunuz şimdi?" Bir yandan da kahkaha atarak Nil'i uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Baran yorulup geri çekildiğinde Nil ancak durabildi. Bu sefer Nil ve benim aramda bir bakışma geçti. Kaşlarıyla arkasındaki Baran'ı işaret etti. Tebessüm edip başımı salladım. Ayağa kalkıp yatakta zıplamaya başladı. "O zaman..." dedi sondaki 'a' harfini uzatarak. "Hücum!"

O Baran'ın üzerine atılıp saçlarını karıştırmaya hücum etmişken, ben de ayağa kalkıp güzel adamı gıdıklamaya kalkıştığımda, bu sefer benim çabam etkisiz kalmıştı. Çünkü o da gıdıklanmıyordu.

Zaten Nil tek başına intikamını Baran'ın saçlarından almayı başarmıştı. Ben de geri çekilip onları izlemeyi tercih ettim. Uzaktan çok komik ve tatlı görünüyorlardı.

"Yeter Nil, çok yoruldun."

"Yoo, yorulmadım."

"Ben senin saçlarını karıştırsam hoşuna gider mi?"

Baran'ın saçlarının içinde olan minik eller birden durdu. "Hayır ama yastık savaşını unutma, tamam mı?" Yataktan indi. Çocuktu işte, dedim içimden. Düşündüğü, kafasındaki en büyük dert, şu an güzel adamla yapacağı yastık savaşıydı. Tek korkusu, oyunu oynayamamaktı. "Hadi Sahil, gidelim."

"Ben gelmeyeyim mi, Nil?"

"Hayır, biz saçlarımızı yapacağız. Çünkü kızlar sabahları saçlarını yaparlar. Erkekler yapmaz."

Gırtlaktan bir gülüş koyuverdim ama duyurmamak için elimle ağzımı kapattım. "Sen saçını yap da, bak nasıl bozuyorum gör."

"Pislik," dedi Nil ona sinirli sinirli bakarak. Ardından bana döndü. "Hadi."

Elini tutup onu odadan çıkardım. "Tokalarını getirdin mi?"

"Evet."

"Ben kendi saçlarımı toplarken sen de onları getir. Olur mu?" Başıyla onaylayıp koşarak aşağı inmeye başladı. Dün

ıslak yattığım saçlarım dolaşmıştı. Biraz ıslatıp bir tarak yardımıyla açtım. Epey uzayan saçlarımı tam tepeden atkuyruğu yapıp hafif, çok hafif, gevşettim.

Nil'in tekrar merdivenleri çıkıp yanıma gelmesi çok uzun sürecekti. Burada onu beklemenin bir lüzumu yoktu. Ben de aşağı inip tam merdivenin birinci basamağını çıkacağı sırada onu yakaladım. "Sen mi geldin?"

"Evet. Gel, koltuğa otur. Orada yapalım saçlarını."

Koşarak gidip, koltuğa, avucuna aldığı tokaları bıraktı. "Bunları mı takalım?"

"Olur, sen istiyorsan onları takarız. Nasıl yapacağız saçlarını?"

"Bi' buradan-" Saçlarının sol tarafına parmaklarını geçirdi. "Bi' de buradan." Bu sefer sağ tarafı işaret etti. "Hani geçen sefer örmüştün ya."

"Tamam tamam, hatırladım." Elinden tutup yanıma çektim. Arkasına döndürüp saçlarını ortadan ikiye ayırdım. İlk sağ taraftan örüp tokayı bağladıktan sonra diğer tarafa geçtim. En zor kısım ilk örmeye başladığın taraftı. Bazen örgü kayabiliyor, ya da ortadan ayırdığın yerden saç alınca eşitliği bozabiliyordun.

"Sahil." Sırf saçları güzel olsun diye hareketsiz duruyordu. İsmimi bile bir robottan duymuşum gibi hissetmiştim.

"Efendim tatlım?"

"Üzülme ama sana bir şey diyeceğim."

Örgüyü örmeyi bıraktım. "Söyle bakalım."

"Saçlarım biraz acıyor." Örülen kısmın üzerinde minik parmaklarını gezdirdi. "Yavaş örer misin?"

"Yavaş mı?" diye sordum. "Hızlı örmüyorum ki."

"Öyle değil," dedi son kelimenin son hecesini uzatarak. "Acıyor saçım." İki işaret parmağıyla saçını bozmamaya gayret ederek örgüyü açmaya çalıştı. "Böyle."

"Ha anladım." Daha gevşek örmemi istiyordu. "Sıkı mı ördüm?"

"Evet."

"Özür dilerim kuzum." Haklıydı, hata bendeydi. İncecik ve omuzlarında olan saçlarını örerken saç diplerinin acıyacağını hiç düşünememiştim.

Yarım bıraktığım yeri söküp istediği gibi daha gevşek ördüm. Sorun olup olmadığını sorduğumda yüzünü bana dönüp yanağıma kocaman bir öpücük kondurmuştu. Ben de onu öpüp sıkı ördüğüm diğer yanı söküp baştan bir daha ördüm. "Çok güzel oldu."

"Acımadı değil mi bu sefer?"

"Hayır. Hiç acımadı hem de." Elindeki küçük aynadan kendine bakıyordu. "Sahil..."

"Canım?"

Aynayı kucağıma bırakıp bana yaklaştı. "Baran abim saçımı bozmaz değil mi?"

"Bozmaz bozmaz, merak etme," dedim gülerek. Omuz silkip, "Hem bozsun, ne olacak? Tekrar öreriz," deyip korkusunu sindirmesine yardımcı olmaya çalıştım.

Gözleri ışıl ışıl oldu. "Öreriz değil mi?"

"Öreriz kuzum." Koltuğun üzerine çıkıp kucağıma oturdu. Ardından en içten, en samimisinden kocaman sarıldı. "Bebeğim benim." Hem bir yandan sarılmasına karşılık veriyor, hem de sırtını sıvazlıyordum.

"Teşekkür ederim." Yanağımı tekrar öptü. "Neşe bana böyle saç örmeyi bilmediğini söylemişti." Kollarını gevşetip benden ayrıldı. "Ama kuzenimin saçını istediği gibi örerdi."

"Boş ver," dedim. "Boş ver sen onları. Ben örerim senin saçlarını. İstediğin modeli bilmiyorsam da öğrenirim."

Nil başını boynuma yaslayıp minik kollarını belime sardı. Ben de saçından öpüp bedenini sımsıkı sardım.

Küçük çocukların hayatlarını da küçük zannedebilirdiniz... ama onların ütopyası bizimkilerin yanında daha büyük ve daha muhteşemdi. Onların dünyalarında imkânsıza yer yoktu, en ufak bir şey yeni bir dünya daha kurmalarına yeterliydi.

Küçük bir çocuğun kalbinde açılan yara, yıktığınız bir ütopya, onu hayatı boyunca etkilerdi. Bu yüzdendi ki, ilerleyen yaşlara göre küçük bir çocuğun kalbinin yarası kapanmazdı. Kapanmıyordu.

"Kızlar?"

Başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Ama Nil tepki vermemişti. Bakışlarımı Baran'dan alıp Nil'e çevirince uyuduğunu gördüm. Minik kuzu... uyuyakalmıştı. "Uyuyakaldı, sessiz ol."

Yanımıza gelip koltuğa oturdu. Nil'in örülmüş saçlarını okşayıp yanağını öptü. "Bücür."

"Sen saçlarını bozacaksın diye korkmuş," dedim fısıldayarak. Ardından gelen gülme isteğini bastırdım. "Nasıl korkutmuşsun çocuğu."

Benimle birlikte o da güldü. "Tam bir cadıdır ama."

Kafa tuttuğu an aklıma geldi. "Öyle." Beline sardığım kolumun pozisyonunu bozmadım. Sol elimi, düşmemesi için, ensesine bastırıp ayağa kalktım. Boş koltuğa yatırınca başta uyanır gibi oldu ama neyse ki uyanmadı. Dürülüp koltuğun kenarına konulmuş koyu yeşil örtüyü üzerine örttüm. "İnşallah rahatça uyur."

"Dün geç saatte geldiler. Uyuyamamıştır."

"Hiç uyuyacak gibi de değildi geldiğinde."

Nil'le verdiği mücadeleyi ima ettiğimi anlayıp başını salladı. "Şu çocuğa baksan-" Nil'i işaret etti. "Bu çocuk o çocuk demezsin."

"Uyurken sana saldırmadığına şükret."

"İleride o da olur. Şaşırmam."

"Seni çok seviyor ama." İkimiz de uyuyan ona bakıyorduk. "Değerini bil adam, sevgi konusunda şansın bolmuş."

Nil'in eli karnındaydı. Diğer eli başının hizasında kalmıştı. Baran eğilip karnındaki eline bir öpücük kondurdu. "Uyanınca gör sen sevgiyi."

Düşük desibelde sesli bir gülüş sergiledim. "Seni bir tek o alt ediyor."

"Emin misin?"

"Evet." Güzel adamın ütopyasında Nil, onun çiçeklerinden biriydi. Çiçeklerine ilham verendi.

"Bu arada..." deyip durdu. Bakışlarımı ona çevirdim. "Sinem'in durumundan haberi yok. Dersleri için başka bir ülkeye gittiğini söyledik." Bazen bir şey boğazınızda düğümlenir kalır, çözemezdiniz ya... Durumumum aynen öyle bir hal almıştı. Acı yaşamayınca geçmeye niyet etmiyordu. Ancak iliklerine kadar yaşayıp kalbine sindirdiğin vakit acıyı atlatman kolay oluyordu.

"Anladım," dedim. Sinem hakkında onunla konuşmamamı istemişti. Zaten Sinem hakkında kimseyle konuşamazdım ki. Bazen onu kurtarmaya çalıştığım o kanda boğuluyor gibi oluyordum. Ve bu sanrı, birkaç dakika sürse de etkisi uzun bir süre geçmiyordu.

Sesimden aldığı canı fark edince, daha coşkulu bir üslupla, "Bana diyorsun da, seni benden daha çok seviyor," dedi.

"Kim?" Kaşlarıyla Nil'i işaret etti. "Ben de onu çok seviyorum."

"Benden daha mı çok?"

İfadesine bir süre hiçbir şey söylemeden baktım. "Bunu düşüneceğim."

"Vay be," dedi arkasına yaslanıp. "Demek öyle." Usulca başımı salladım. "Şu kadarcık çocuk benim pabucumu dama attırdı, öyle mi?"

"O kadar da değil," dedim istifimi bozmadan. "Ama şu kadarını söyleyeyim... O yanımdayken sen aklıma gelmiyorsun."

Tek kaşını kaldırıp sordu. "Aldığın yere geri götür demek mi bu?"

"Hayır tabii ki!" Sondaki eki uzatarak, hiddetle karşı çıktım. "Nil'i hiçbir yere götürme."

"Biz sabah Nil'le annemden kaçtık, senin haberin yok tabii. Demesi kolay."

"Ne?" Ağzım bir karış olmuş halde ona bakakaldım. "Ne demek kaçtık?"

"Kaçtık işte kızım." Gülerek bakışlarını benden kaçırdı. "Sen gelmesini istedin, Nil de gelmek istiyordu. Annem evden çıkınca biz de Nil'le arka kapıdan kaçtık."

"E bravo." Yapmacık bir alkış tufanına tuttum onu. "Çok örnek davranışlar bunlar. İleride orada burada Nil'i ararız artık."

"Sıkıyorsa kaçsın bücür." Anlık oluşan yüzündeki o sinir yerini temiz bir gülüşe bıraktı. "Sahil, görmeliydin. Nasıl kahkaha atıyor biz koşarken." Hayal edince ben de gülümsedim. "Aynı filmlerdeki gibi Baran, dedi arabaya bindiğinde. Ama o tatlı ses tonunu duymalıydın."

"Yaaa." İç çekişim biraz sesli olunca hemen ses desibelimi düşürdüm. "Nasıl tatlı."

"Eve geldiğimizde seni uyandırmamasını söyledim ama tutturdu saçlarıyla oynayacağım diye. Ben de engel olmadım. Zaten engel olmaya kalksam bizim seslerimize uyanacaktın."

"Yok, sorun değil. Mutlu uyandım."

Bir süre bir şey demeden yüzüme baktı. Sonra yavaşça başını salladı. "İyi bari." Ne olduysa o anda oldu. Güçlü bir kapı sesi salonu yardı geçti. Hatta bu öyle bir yarıp geçmeydi ki... Aniden gelen gürültüyle irkildim.

Baran bir anda yerinden kalkıp kapıya koşunca ben de Nil'in yanına oturdum. Gözleri kıpkırmızı halde bize bakıyordu.

❧

"Umudunuzu sevin, sizin oluncaya dek."

İçindeki düşüncelerin esareti altında kalmak acıysa, dış etkenlerin esareti altında kalmak acının bambaşka bir adıydı. Ama özü yine aynıydı, acıydı.

Kırıklıktı. Kocaman bir kırıklık. Kalbin tam orta yerine çöküp orayı her geçen gün çatlatan o kırıklık.

Bilir miydiniz?

İşte o kırıklığın adı benim zihnimdeki hiçbir kelimeye yakışmıyordu. Yakışmasını da istemezdim gerçi, ağırdı ve ağırlığın ona bahşettiği bir gaddarlığı vardı.

"Hoş geldin, anne."

Baran'ın annesinin kapıdaki o hali, bana o kuralcı kadınları anımsattı. O kadınlardandı, kuralcı, disiplinli, mükemmeliyetçi... Her şeyin dört dörtlük olmasını isteyen, genelde de bunu başaran...

Zamanında benim de kurallarım vardı, başkalarına karşı yıkamadığım o tabularım... Zamanla eridiler, eridikleri yere bıraktıkları su birikintisine basınca ayağım yerden kesildi. Sonra düştüm. Ve düştüğüm yerden kaldırılmadım, hatta bir tekme daha yedim.

Hiç ummadığım bir anda, o su birikintisi dondu. Buzdan kaleleri olan bir adam kalelerinin kapısını aralayınca o birikintiler buz kesildi. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama bu defa da donan buzlar ayağımı tekrar kaydırdı. Ve tüm bunlara da güzel adam sebep oldu.

Sırtım daha yeri görmeden güzel adam kırdıklarını onarmış, parçaladıklarını eski hale döndürmeye çalışarak benim düşmeme izin vermemişti.

Tam ona yaklaşmanın, onun bana çevirdiği buzdan duvarlarını eritmenin haklı zaferini yaşarken dış etkenlerden, hatta ve hatta en büyük dış etkenlerden biri olan, biriyle baş başa kalacağım hissiyatı beynimi bir kurşun yardımıyla ikiye yardı.

"Hoş buldum." Bölünen beynimin bir kısmı o düşünceyi kabul etmeyip kuruntu yaptığımı düşünse de, güzel adamın annesinin bana karşı olan bir bakışıyla diğer tarafın hiddetle bu düşüncemi desteklediğini seziyordum. Selam dahi vermeden bakışlarını Baran'a çevirip, "Gel biraz benimle," demesiyle de bu sezginin yalnızca bir sezgi olmadığını anladım. Öyle bir hoş gelmişti ki, hoş gelmenin zarafetini katlederek bir gelmeydi.

Kadın kapıdan çıkıp gittiğinde Baran da onun arkasından gitti. "Sahil?"

Nil'in adımı söylemesiyle düşüncelerimin sessizliğini bir anda bölüşü beni irkiltti. "Canım?"

"Yengem neden o kadar sinirli?"

"Bilmiyorum kuzum. Bir şeye canı sıkılmıştır." Uyuyunca kabaran örgüsünü elimle yatıştırdım. "Baran halleder şimdi."

"Sabah ondan kaçtığımız için mi kızdı?" dedi. Ama sonra kendi sorusuna bir cevap almadan, "Kesin ondan," diyerek kendi yanıtladı.

"Korkma." Karşımdaki meraklı gözlerle bana, çevreye bakan çocuğa teselli amacıyla söylemiştim ama sadece teselli içerikliydi. Bu tesellinin kendi korkuma bir müdahalesi yoktu.

Gönlümün, kalbimin, ütopyamın tam orta yerine düşen o cani korku kısa bir süre içinde tüm benliğimi ele geçirmişti.

Ve bu korkuyu o gelene kadar yıkmayı geç, yatıştıramamıştım bile.

Nil dizime yatmıştı, onun sırtını sıvazlarken o sancılı bekleyiş korkuyla birleşince beynim alev alacak gibi oldu. Biteviye nükseden o hızlı kalp atışlarının sebep olduğu hisleri dizginlemek adına dikkatimi Nil'e verdim. "Çok kızar mı?"

Beynim düşüncelerimin boyunduruğu altında kaldığı için bir anda sorduğu soruyu hazmedemedi zihnim. "Efendim?"

"Yengem, Baran'a çok kızar mı?"

"Kızmaz kızmaz, merak etme."

"Ya bir daha yanımıza gelmesine izin vermezse?"

Gülerek korkusunu dindirmeye çalıştım. "Kuzum Baran abini tanımıyor musun sen? Ne yapar eder yine gelir yanımıza."

Başını dizimden kaldırıp oturur pozisyona geçti. Bana doğru dönüp, "Gelir, değil mi?" diye sordu.

"Gelir." Kapıdan bir anahtar dönme sesi gelince ve ardından kapı açılınca, "Bak," dedim. "Geldi bile."

Nil hemen koltuktan inip koşarak Baran'ın yanına gitti. Ona kocaman sarılıp kucağına alan güzel adam sessizdi. "Çok kızdı mı sana?"

"Kızmadı bebeğim. Sadece seni evde bulamayınca üzülmüş ve korkmuş." Korkmuş... O kapıdaki yüz ifadesi korkulu muydu?

"Şimdi ne oldu peki?"

Dirseğimi koltuğun yaslanılan kısmına dayayıp oradan güç aldım. Bakışları beni bulunca yüzündeki o değişik ifadeyi daha net gördüm. "Bizde kalabilir bugün. Ama yarın gitmesi gerek."

"Yaşasın!" diye bağırdı Nil. Onun mutluluk nidaları olduğumuz salonun atmosferini inim inim inletirken yüzümde mimik oynamadı. Hiçbir uzvum onun sevincine destek olamadı.

Ve bu karede yalnız değildim. Benim sükûtuma eşlik eden biri daha vardı: Güzel adam. Üstelik Nil kucağında o kadar

mutluyken, o benim gibiydi. Sarındığı o sert duvarlarının ardında duygusuz bir ifadeyle kucağındaki minik kızın sevinç çığlıklarını seyrediyordu.

Bazen hiç olmadık anda her şeye kanacak kadar saf biri olabilirdim... ama aptal değildim. Baran ve annesi arasında geçen konuşmada, adım kadar emindim bundan. sadece Nil konuşulmamıştı. O sadece bir figürdü ve şu an sahnesini canlandırdığım mekânda o yalnızca bir yan karakterdi.

"Kesin Neşe söylemiştir."

"Bizim buraya geldiğimizi mi?"

"Evet."

"İnsanlara iftira atmak kötü bir şey ama Nil."

"Sahil?"

Koltuğun yaslanılan bölmesinden çektiğim ve diğer elimin parmaklarıyla birleştirdiğim elimden bakışlarımı onlara çevirdim. Fakat Nil'i kucağından indirmek için eğildiğinden tepkimi görmedi. "Efendim?" diyerek belli ettim.

"Sen kahvaltı yapmadın, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"O zaman madem Nil bugün bizim yanımızda kalıyor. hadi dışarı çıkalım."

"Aslında ben gelmesem daha iyi olur sanırım. Başım çok ağrıyor."

"Gel!" Nil elimden tutmuş kaldırmaya çalışıyordu. "Gelmezsen çok küserim."

Nil'e durumun ciddiyetini kavratacak bir cümle için yeltenince, Baran, "Ben de," deyip daha başlamayan cümlemi sonsuzluğa uğurladı.

Anlamadığımı belirten bir tavır takınıp, "Efendim?" dedim.

"Ben de çok küserim."

Sıkıntıyla omuzlarımı düşürdüm. "Ama sen de çocukla çocuk oluyorsun."

Ellerini benim bir suçum yok dercesine havaya kaldırdı. Kaşlarıyla da Nil'i işaret edip, "Valla şu kadarını söyleyeyim...

O istiyorsa geleceksin. Yoksa bir çocuğa düşman edersin kendini." dedi.

Aslında gitmek istiyordum. Ama sakin kafaya da ihtiyacım vardı. Hatta belki de biraz uyusam o bütün bir günü kurtarırdı. "Cidden başım çok ağrıyor." Bir anda bir ok beynime girmiş, orada kendine bir yer edinmişti sanki.

"İlaç iç," dedi artık beni çekiştirmeyen Nil. "Benim bademciklerim şiştiğinde Neşe öyle yapar."

"Evet. Bir ağrı kesici al?"

Ne kadar direnirsem direneyim bunun bir sonu olmayacak gibiydi. Ben bir gerekçe sunacak, onlar o gerekçeyi ya yıkacak ya da o gerekçeyi yakacak çareler sunacaklardı. "Pekâlâ." deyip ayağa kalktım. Mutfağa doğru giderken, "Sen Nil'in ayakkabılarını giydir, ben bir ağrı kesici atıp geliyorum." dedim. Bir anda üzerimdeki salaşlık dikkatimi çekti. "Bir de üzerimi değiştireceğim."

"Tamam. Gel bakalım cadı."

Onları arkamda bırakıp mini ecza dolabına doğru ilerledim. Sürgülü camını sola kaydırıp içindeki kapsüllerden bir tanesini jelatininden ayırıp avucuma hapsettim.

Mutfağın orta kısmındaki masanın üzerindeki sürahiden bir bardağa su doldurup ilaçla birlikte içtim.

Mutfaktan dış kapıya geçerken duvara monte edilmiş olan aynada saçıma baktım. Zaten Nil'le beraber sabah saçımı yapmıştım. Çevik bir şekilde hemen odaya gidip üzerimi değiştirip onlara yetiştim.

Arabada beni bekliyorlardı. Nil arkada çocuk koltuğuna oturmuş, güzel adam direksiyona geçmişti. Arabanın önünden şoför yanındaki yolcu koltuğuna ulaşıp arabaya bindim. "Geldim."

Baran elindeki telefona yan göze bakıp arabayı çalıştırdı. Profesyonel ve bir o kadar güzel bir hareketle aracını iki araba arasından kurtarıp düz yola çıkardı. Sokaktan çıkarken normalden daha yavaş hareket eden aracımız, sokağın anayola açıldığı yerde hızlandı.

***

İçimizdeki yangını söndürdüğünüzde yine içinizde kalan o külleri nereye serpmiştiniz?

Kalbinize mi?

Yüreğinizin tam üzerine mi?

Ben o külleri hep umudumun çiçeklerine serpmiştim. Bir çiçek kuruduğunda diğeri açar diye. Lakin küller o kadar çoktu ki, tozu insanın genzini öylesine yakıyordu ki, çiçekler değil yeniden açmak, açmaya tövbe ediyorlardı.

"Annenle gerçekten sadece Nil hakkında mı konuştunuz?" Cüretini gösterdiğim andan itibaren zaman benim bildiğim şekilde akmayı kesti.

"Ne alakası var şimdi bunun olduğumuz yerle?" Nil, geldiğimiz kafenin çocuk parkında oynuyordu. Onu oturduğumuz yerden izleyebiliyorduk. Ve o gittikten sonra masada tek kelime dönmemişti, paragraflar bir bütün olup bizi yutmuştu sanki.

Yine benim düşüncelerimi, söyleyeceklerimi, unutturmak adına lafı değiştiriyordu. "Olduğumuz yerle bir alakası olmadığını sen de biliyorsun."

"Pekâlâ." Yayvan bir şekilde oturduğu sandalyede oturuşunu düzeltti. "Sadece Nil'i konuşmadık. Biraz da Sinem'den söz ettik."

Cümlenin içinde Sinem ismi geçtiği an masaya dar bir his düştü. Kemerine sarındığı güçlü bedenli o his, insanın nefesini kesmek için boğazını sıkıyordu. Yalnızca sorumu yanıtladı. Ben ona sadece Nil hakkında mı konuştuklarını sormuştum ve o da sadece Nil hakkında konuşmadıklarını söylemişti. Devamını getirmeyip bakışlarını tekrar çocuk parkında oynayan minik Nil'e yöneltmişti.

"Annen çok güçlü bir kadın." Kadıncağızın yüz hatlarında hafif bir çökme olmuştu ki, bu oldukça normaldi. Eşini ve ar-

dından kızını kaybeden kadın, yılmamış hâlâ dımdık ayaktaydı.

"Kendini işlere adadı. Kimseyi gözü görmüyor. Onu güçlü yapan da bu."

"Uğraşları," diyerek cümlesinde kullandığı 'bu' sıfatını doldurdum.

"Evet," dedi beni destekleyerek. "Uğraşları." Kısa bir an için durdu. "Benim için endişeleniyor."

"Haklı."

"Ben de bugün o yüzden o şekilde gelişine tek kelime edemedim ya zaten."

"Son zamanlarda her şeye canım sıkılıyor." Omuz silktim. "Kusura bakma lütfen."

"Yok yok," dedi. "Benlik bir sıkıntı yok."

Gerçekten de yok gibiydi, onu bu tarz hareketlerimle sıktığımı, bunalttığımı söyleyen kendisiydi ama şu an öyle değildi. Daha başkaydı ruh hali.

O renkli oyuncaklarda oynayan Nil'i seyrederken ben de dakikalarca onu izledim. Sezgilerime güvenirdim. Bir şey vardı ortada; gözümün önünde olan, devamlı yanımdan teğet geçen bir şey...

Ve bu her neyse onu etkiliyordu. Benden uzaklaştığını sezmek, günbegün daha da uzaklaşacağını hissetmek acı vericiydi; bu berbat bir histi. Ruhun bedenden uzaklaşmamak için iskelete yapışıp kemikte parmak izlerinin altında kalan iz kadar acı vericiydi.

Hiçbir ifadeye ev sahipliği yapmayan yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. Zira bakışları da kendini ele vermemek hususunda ustaydı. Bu ustalık yalnızca hal ve tavırlarıyla çıraklığa bürünüyor, çatırdayan boşlukları ancak bu şekilde belli ediyordu.

Önüne dönünce ona karşı olan bakışlarımı yakaladı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, yok."

"Neden öyle baktın o zaman?"

Normalde bunu mizahi bir üslupla dile getirir, nasıl baktığımı ondan duymak isterdim. Fakat şu an nasıl baktığımı, nasıl baktığımı hissettiğini merak ediyordum. "Nasıl bakıyordum?"

"Beni ilk kez görmüşsün gibi."

"Aslında öyle bakmıyordum." Başımı önüme eğdim. "Neden seni kaybedecekmiş gibi hissediyorum?"

"Herkes, her an, her şeyi hissedebilir." Birleştirdiği iki elinin parmaklarını ayırıp ellerini omuz hizasında iki yana açtı. "Bu çok doğal."

"Durduk yere seni kaybedecekmiş gibi hissetmek mi doğal?"

Cümleye başladığım ilk kalıbı bastırarak söyledi. "Durduk yere-" Bu ona farklı gelmiş olmalıydı. "İnsanın içine kasvet düşmesi doğal da, insanın birini kaybedecekmiş gibi hissetmesi neden doğal sayılmıyor?"

"Aynı his mi diyorsun?"

"Olabilir."

Kesin cevap vermeyince, bana bir ihtimal doğrultunca, "Değil," diye bastırdım. "Bahsettiğin hissin bir sebebi yoktur. Benim hislerimin sebebi sensin."

Yüzüme baktı. O bakışa bir isim yüklemek, o bakışı bir hissin kuyruğuna asıp ona bağlamak mümkün değildi. Çünkü o bakışın kalbimde derin bir yeri vardı. O koyu kahverengi bakışın hayatımdan eksilişi kalbimde büyük bir boşluğa gebeydi.

Onu geç bulmuştum. Biz onunla bazı şeylere daha başlamadan geç kalmıştık. Bu yüzden o geçliği erkenlerle doldurmaya bütün çabamı vermişken, bu uğura hayallerimi heba ederken, o boşluğu da doldurmak zorunda kalmak istemiyordum. "Sahil?"

Görüş açım yerine geldi. "E-Efendim?""

"Daldın yine."

Gülüşü toprak gibiydi. O gökyüzü bakışlarına toprak gülüşü eklenince önümdeki yarısı su dolu bardaktan bir yudum aldım.

"Baran, dondurma alalım mı?" Koşarak masanın yanına gelen Nil'in ricasını dile getirirken takındığı üsluba tebessüm ettim.

"Bir insan bu kadar tatlı ister de alınmaz mı?"

Masayla boyu aynı hizadaydı. Tıpkı hayallerin ve acıların gibi dedi kalbimden bir ses. Elleriyle masanın kenarlarını kavramış, ayak parmak uçlarında yükselip bize bakıyordu.

"Sen istiyor musun?"

"Yok ben istemiyorum, teşekkür ederim."

İkisi gidip kasanın yanındaki dondurma standından dondurma seçerken ben de biraz çevreme bakındım. Genelde insanların ailecek takıldığı bir mekândı. Ebeveynler rahat etsin diye çocuklar adına her etkinlik düşünülmüş, ona göre dizayn edilmişti.

Çalışanın Nil'in eline bir dondurma külahı verdiğini görmüştüm fakat bakışlarımı duvardaki desenlere çevirdiğimde Nil'in bana gülen bakışlarını yakalayamamıştım sanırım.

"Sahil."

Bana çocuksu ama içten, çok içten, gülücükler atarak yanıma gelen Nil'e baktım."Efendim canım?"

"Başının ağrısı geçti mi?"

Yanımdaki sandalyeye oturmaya çalıştı. "Geçti geçti, merak etme." Bir elinde tuttuğu dondurma külahı yüzünden çabası sonuçsuz kalınca yardım ettim. "Ben sana demiştim geçer diye."

Güldüm. "Evet, demiştin."

Karşımdaki sandalye çekilince dikkatim o tarafa kaydı. "Sevdin mi Nil?"

"Evet, teşekkür ederim." Elindeki dondurma devamlı eridiğinden, üzerini batırmamak için hızla tüketmeye çalışıyordu Nil.

"Rica ederim bebeğim, afiyet olsun." Bakışlarını bana çevirdi. "Sen neden bir şey istemedin?"

Önümdeki kahvaltı tabağını işaret ettim. "Zaten öğle kah-

valtısı yaptım sayılır." Sen bilirsin der gibi başını sallayınca, "Ama sağ ol, ince düşüncen için," diye atladım.

"Ruh halinin değişkenliği beni endişe ediyor, Çirkin."

"Körle yatan şaşı kalkar, güzel adam. Ben senin değişken ruh haline alıştım. Sen de benimkine alışırsın." İmalı bakışlar atarken kapıdan içeri giren tanıdık bir sima dikkatimi çekti. "A-a, Onay?" Arkasını dönüp kapıdan tarafa baktı. "Sen mi çağırdın?"

"Hayır, çağırmadım. Konuşmadık hiç." Zaten bizim çaprazımıza doğru gelen Onay, Baran'ın el işaretiyle bizi fark edip yanımıza geldi.

"Kimleri görüyorum böyle?" deyince, "Yüzünü gören cennetlik Onay," dedim.

"Öyle oldu biraz ya, işlerim çok yoğun bu sıralar."

Masadan ses çıkmayınca bakışları yanımda soluksuz dondurma yiyen Nil'e kaydı. "N'aber kız?" Nil'in örülü saçlarını sertçe okşadı.

Nil dondurmasından gözünü ayırmadan yemeye devam ederken, "İyi," diye cevap verince Onay kollarını iki yana açtı.

"Ohoo," dedi. "Oğlum sen iyice aile babası olup çıkmışsın." Bu cümlesinin ardından güçlü bir kahkaha attı.

"Öyle oldu," dedi Baran da gülerek. "Bir el atsan fena olmaz hani."

Onlar gülmeye devam ederken Baran'ın yanındaki boş sandalyeyi işaret ettim. "Geçsene." Sandalyeye doğru masanın çevresinde dolanırken, "Sen ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

Sandalyeye oturmadan gözleriyle çevreyi taradı. "Biriyle buluşacaktım ama daha gelmemiş. O gelene kadar sizinleyim."

Sırtını oturduğu sandalyeye iyice yasladı. Tam karşısında dondurmasıyla cebelleşen Nil'e baktı. Uygun bir zamanı kollayınca da lafı gelişine yapıştırdı. "Siz evlatlık mı aldınız bunu?"

İstemsiz bir şekilde dudaklarımdan fırlayan o gülüşü imha

etmeye çalışırken, "Amcamın kızı o," diye açıkladı Baran. Suratında kendini gülmemek için zor tutan bir ifade vardı. "Nil."

"Bu o mu?!" Onay'ın hayretinden ötürü kaşları havaya kalktı. "Bir dahaki karşılaşmamda telli duvaklı gelin olarak göreceğim sanırım." Az önceki istemsiz gülüşüm yerini tebessüme bırakınca Nil'in saçlarını okşadım. "Ama pardon." Bir şey hatırlamış gibi bir anda durdu. "Önce Sahil'ın düğününü göreceğiz."

"Ne alakası var şimdi?"

"Her kız kendini gelinlikle hayal eder," dedi bilmiş bir tavırla.

Ben de, onun gibi, arkama daha çok yaslanarak, "Seni de çok kefenle hayal ettim." Cümlemi bitirir bitirmek masayı işaret ettim. "Her hayal gerçeğe terfi etmiyor."

Elbette ki şakaydı. Zaten bunun bir şaka olduğunu üslubuma yansıtmış olduğumdan bana muzip bir bakış attı.

"Onay bir keresinde sakin bir yerde konuşalım deyip beni iğne atsan yere düşmeyecek bir mekâna götürmüştü." Sesli bir gülüş koydum masaya. "Konuşmaya." Gülmekten son kelimeyi söyleyememiştim. Bir cümle ağırına gidince, kaba bir şekilde ergenler gibi gülüşümü taklit etti. Gülüşüm aniden kesilip yüzüme yapıştı. "Salak."

"Salak kötü bir kelimedir." Nil, salak kelimesini her ne kadar şalak şeklinde söylese de, bu cümlesini duymazdan geldim. Geldik.

"Siz ben görmeyeli ne kadar uyumlu bir çift olmuşsunuz. Maşallah, Allah ayırmasın."

İçimden, "Amin," derken; dışımdan, "Allah sana da versin," dedim.

"Sağ olasın, Sahil'im."

Tam sen de sağ ol demek için ağzımı açmıştım ki, Baran lafa girince sustum. "Onay, sen kimi bekliyorsun?"

"Annemi."

O kadar acı geldi, Onay'ın anne acısının okları yüreğime

saplandı. İnsan geçmişinde kendisine -doğru tabir eğer buysa- kan kusturan biri için üzülebilir miydi? Ben onun için üzülüyordum.

Peki bunun adı saflık mıydı, merhamet mi? Ufak da olsa bir merhametin için saflık olmaz mıydı?

"Nasıl aranız?"

Güzel adamdan yana döndü. "Toparlıyor gibiyiz."

Nil'ın dondurmasının bittiğini, peçeteye uzanmak için uğraştığını görünce önümdeki tabağın kenarına sıkıştırılmış peçeteyi ona uzattım.

"Onu da anlamaya çalış. Ben haklıyım deyip üste çıkarak bir yere varamazsın."

"Aynen öyle," diyerek güzel adamımı destekledim. "Alttan almak çok büyük bir büyüklük."

"Ben de bazen sizin gibi düşünüyorum. Ama sonra geçmişimde bana yaşattıkları aklıma geliyor."

"Geçmiş acısını yaşamadan geçmez." Bir bardak su doldurup bardağı Nil'in önüne koydum. "Dibine kadar yaşamazsan çevrendeki kimse sana yardım etmez, edemez. O geçmişle yüzleşmeyi öğren."

"Uyuyarak, ilaçlar kullanarak, insanlara sataşarak... bu geçmişini değil silmek dindiremezsin bile. Bunlar yalnızca küçük çaplı devalardır; geçiremezsin sadece acını ertelersin."

"Ve en olmadık zamanda geçmişin tekrar sızlar," diye Baran'ın cümlesini tamamladım.

"Bunu şu şekilde düşünebilirsin: Bir zaman sonra geçmişinle yüzleşmeye, çektiğin acılara, bu cefaya alışıyorsun. Alıştığın için bu bir rutin halini alıyor. Haliyle bedenin yoruluyor; ruhun sıkılıyor. Bu sıkkınlık da acılarını dindirirken seni iyice yoruyor. Bir gün tak ediyor hayatının orta yerinde, düşünmeyi bırakıyorsun. Sonra acıların koca koca izler bırakarak geçiyor."

"Siz böyle mi yapıyorsunuz?"

İkimizden de ses çıkmadı.

❧

"Kalbini açtığın insana ne kadar aitsin?"

Ateş üzerine su döküldüğünde sönerdi, buz güneşe konulduğu vakit erirdi, hayallerimiz gerçekleştiğinde mutlu olurduk...

Peki assaydık onları?

Dertlerimizi,

Tasalarımızı,

Uğruna feda ettiklerimizi,

Kazandıklarımızı,

Kazanamadıklarımızı,

Borçlarımızı,

Vefa borçlarımızı,

Yapamadıklarımızı,

İçimizde kalan ukdeleri,

Kavuşmalarımızı,

O kavuşamayışlarımızı,

Ömrümüzü...

Assaydık onları?

Bir uçurtmanın ipine bağlayıp gönderseydik uzaklara?

İpinden tuttuğum, gökyüzünde süzülen, uçurtmama bak-

tını Rengârenkti. Her dilimında ayrı bir renk hâkimdi. "Ya-pabildin mi?"

Bakışlarımı uçurtmamdan ayırmadan, "Evet," diye yanıtladım.

Uçurtmayı uçurmayı öğreten güzel adam yanıma geldi. "Çok kolay aslında."

"Sen bildiğin için sana kolay. Ben ilk kez uçuruyorum."

Bulunduğumuz yer çok geniş bir alandı. Yemyeşil çimlendirilmiş alanda onlarca insan çocuklarıyla sohbet ediyor, onlarla vakit geçiriyordu. Bizim gibi uçurtma uçuranlar da vardı ama uzaktaydılar. Olur da bir aksilik sonucu uçurtmalar havada birbirine girer diye Baran bizi onlardan uzaklaştırmıştı.

Uçurtma uçuramayacak kadar küçük olan Nil'e uçan balon almış, bileğine bağlamış onu o şekilde oyalamıştık. Yanımıza yakın bir yere oturtmuş, kendimiz de uçurtma işine girmiştik.

"Çok güzel bir şeymiş bu."

"Sen elektrik tellerine dolaştır o uçurtmayı..." Güldü. "O zaman daha güzel oluyor."

"Başına geldi mi hiç?"

"Hayır. Büyük trafolardan elektrik enerjisi taşıyan o tellerde çarpılsam burada seninle uçurtma uçuruyor mu olurdum acaba, çok merak ediyorum şu an."

Yapmacık bir şekilde şaşırmış gibi yaptım. "A-a, karanlık sokakların timsali, buzdan kalelerin hükümdarı güzel adam... elektrik yemedi mi hiç?"

"Saçmalama istersen," dedi şakamı ciddiye alarak. "Mafya babası mıyım ben?"

"Mafya babalığından önce aile babası oldun ama." Elimde uçurtmanın dümeni olduğu için Nil'i kaşlarımla işaret ettim.

"Sen bununla haftalarca dalga geçersin şimdi."

"Kim?" diye ona bakıp kaşlarımı çattım. "Hayır, geçmem."

Telefonundan yükselen zil sesi çevremizi sarınca bakışlarımı ondan çektim. Yanımdan uzaklaşıp telefonu kulağına götürdü.

Son zamanlarda çevremde taklalar atan o gizli şey neydi bilmiyordum ama artık canımı sıkıyor gibiydi. Er geç öğrenecektim, öyle ya da böyle haberim olacaktı... Umarım öğreneceğim gün çok uzaklarda değildir, diye geçirdim içimden.

"Sahil." Çimlerin üzerinde bağdaş kurup oturmuş Nil'in bana seslenişi düşüncelerimi yerle yeksan etti.

"Efendim canım?"

"Balonun ipini kolumdan çıkarsam uçup gider mi?"

"Evet kuzum, balonun ipini bileğinden çözersen uçup gider. Bir müddet sonra da patlar."

"Ama ben de uçurtma uçurmak istiyorum."

"Bebeğim sen küçüksün biraz bu iş için." Bakışlarımı gökyüzündeki dans eden uçurtmama çevirdim.

"Sen yanımda dur." Cevap vermedim. Ben yanında dursam kendisi uçurtmanın ipini tuttuğuyla birlikte uçup giderdi. Haberi yoktu. "Sahil, lütfen."

"Yine ne oldu Nil?"

"Uçurtma istiyor," dedim ona bakmadan. Çünkü arkamı dönüp o tarafa baksam uçurtmanın kontrolünü kaybedebilirdim. Hatta bu bir ihtimal bile değildi. Kaybederdim. Zira ipler ara ara gelen sert esinti yüzünden birbirine dolanıyordu.

"Olmaz. Senin balonun var."

"Ya siz yanımda durun. O zaman bir şey olmaz."

"Kırma, uçursun biraz. Ben de yoruldum zaten." Uçurtmanın dümenini ona uzattım. "Lütfen." Kurduğumuz sistemi sarsmadan ipi elimden aldı. Çimlerde oturduğu yerden bize bağırarak sesini duyuran Nil'in yanına gittim. "Uzat bakalım bileğini."

Sevinçle balonun bağlı olduğu bileğini uzattı. "Yaşasın!"

İp zaten çok sıkı bağlanmamıştı. Düğümün bir kısmını kendime doğru çekmem düğümü çözmeme yetmişti. İp Nil'in bileğinden kurtulunca kendini çantamın askısında buldu. Çantam ağırdı. Balonun uçup gitmesine izin vermeyecekti.

Nil koşarak Baran'ın yanına giderken arkasından koştum.

Düşmesin, düşerse derhal müdahale edebileyim diye.

Güzel adam uçurtmanın dümenini Nil'in ellerine tutuşturdu ve ona bir şey söyledi. Yüksek ihtimalle sıkı tutması gerektiğini anlatmıştı. Baran, Nil'i önüne alıp diz çöktü. Böylelikle boyları hemen hemen aynı hizaya gelmişti.

Küçük Nil kontrol kendisinde sanıyordu ama güzel adam ona bir nefes kadar yakındı. Herhangi bir terslik olduğunda hemen müdahale edecekti.

Bacaklarımı uzatıp onları seyretmeye devam ettim. Nil'in attığı çığlıklara istemsizce ben de gülüyordum. İkisini izlemek çok keyif veriyordu insana. En azından sevdiğim adamı öyle dalgın, bana uzak görmüyordum; yumruklarının gölgesine saklanan adam bu karşımdaki kareden çok uzaktı, o karenin çok uzağındaydı.

Yorucu, endişeli başlayan bir gündü. Neyse ki, devamı bu şekilde devam etmemişti.

"Sahil bak!"

Nil uçurtmayı nasıl uçurduğunu gösteriyordu. Hâlbuki sadece ipi tutuyordu. Minik kalbinin zaferini elbette ki bozmadım. "Evet, kuzum! Hemen öğrendin." Baran da benden tarafa bakıp sırıttığında anladım ki, Nil'in şevkini o da bozmamıştı. "Güzel adam," dedim içimden. "Ruhuyla güzel adam."

***

Güzel adam uçurtmanın çıtalarının kırılmamasına özen göstererek bagaja koyup kapağı sertçe kapattı.

"Geç bakalım," dedim Nil'e arka koltuğu işaret ederek. Minik bedeni hemen çocuk koltuğuna yerleşti. Kemerini takmak için eğilmiştim ki, kendi yapmak isteyip beni iteledi. "Yapabilecek misin bakacağım." Yüzüme yapacağına inanmıyormuş gibi bir ifade takındım.

Çocuk koltuğunun sağından ve solundan uzanan kemerin bağlantı yerlerini kolayca birbirine geçirip arkasına yaslandı. "Bak, gördün mü? Takabildim."

"Aferin sana be! Kocaman kız olmuşsun sen. Çak!" Elimi ona uzattım. Küçük elinin avuç içini benimkiyle birleştirip bir beşlik çaktı.

KAKTÜS TEAM

❧

"Boyun eğdiklerinden daha güçlüdür insan."

Dile gelmeyen kelimeler, hissedilmeyi hiç tatmamış duygular vardır. İkisinin de kaderi aynıyken birinin ismi sükût, diğerininki hissizliktir.

Hâlbuki ikisinin de özü aynıdır. Dile gelmeyene kelime mi denirdi? Peki ya hissedilmeyi tatmamış kelimeleri hisle nasıl bağdaştırırdık?

Kırmızı ışıkta durduğumuzda bankta oturan bir çift gözüme çarpınca cümlelerim çatladı. Çocuk yakınlaşma yoluna giderken kız inatla onu tersliyordu. Seslerini duymasam da, erkek olan tarafın özür dilediği barizdi.

Çocukta lakayt bir görünüş vardı. Kızın kalp kırıklığına aldırmadığı belliydi. Bu hipotezimi çürütmek istermiş gibi, yanından geçen çiçekçi kadından bir tane kırmızı gül alıp kıza uzattı. Kız önce güle tereddütle baktı. Bakışları gülden çocuğa kaydı. Tekrar güle baktığında yüzünde bir gülümseme oluştu.

Çiçeği alıp çocuğa sarıldı.

Bu kadardı. Bu kadardı işte. Kim bilir neden kırmıştı kızcağızın kalbini? O kız, kim bilir kaç suçunu affetmişti? Kaç özrünü kabul etmişti? Nelere susmuştu? Şimdi sadece bir güle barışmışlardı.

O kadar dert, sıkıntı, öfke, hüzün, hayal kırıklığı, kavga, yıkılmışlık sadece bir tane gülün gölgesinde kalmıştı.

Araç yeşil ışıkta hareket edince önüme dönüp arkama yaslandım. Hepimiz yorulmuştuk. Fakat belli etmiyorduk.

Sabahki kırıklığın üzerine birlikte zaman geçirmemiz ilaç gibi gelmişti. Evde kalacak olsam, büyük ihtimalle, zihnimde değişik değişik şeyler kuracak, kuracak, kuracak ve ruhumu da beynimi de boş yere yoracaktım.

Arkamı dönüp çocuk koltuğunda oturan Nil'e baktım. "Eğlendın mi Nil?"

Kocaman gülümsedi. "Evet. Çok."

Güzel adamın, "Bu sana bir ay yeter Nil," demesi üzerine gırtlaktan bir gülüş koyuverdim.

"Bır daha görüşmeyecek miyiz?"

"Bebeğim neden görüşmeyelim?" diye atıldım.

Lakın bu atılış, bana iyi gelmedi. Keşke sadece bana iyi gelmeseydi. "Siz Ankara'ya geri döneceksiniz, Nil. Ben de işlerimi ayarlayıp ara ara sizin yanınıza geleceğim."

"Ben gitmek istemiyorum!" Nil kollarını göğsünde birleştirip dudaklarını büzdü.

"Nil..." Durdu. Bakışlarımı arada Baran'dan yana yönelttiğimde onunla dikiz aynasından göz temasını kurarak konuştuğunu görüyordum. Zannediyorum bu onu ikna etmek içindi, ama daha fazla kırıyordu küçük kızın kalbini. "Orada kurulu bir düzeniniz var. Kreşe yazılacaksın. Bir sürü arkadaşın olacak. Her zaman burada kalamazsın."

"Sen beni istemiyorsun."

"Nil, elbette ki seni sevmiyoruz diye bir şey yok. Neşe'yi sevmesen de sana en iyi bakan o. Biz sana onun gibi bakamayız."

"Tamam."

"Kuzum, kızma bize," dedim kırıklığını bir nebze dindirmek adına.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ben de sizi istemiyorum."

"Kötü bir şey söylemedi ki Baran abin sana. Hem bak geleceğim yanına diyor." Baran'a sinirli bir bakış attım. "Üzdün çocuğu." Ne vardı sanki alttan alsaydı?

"Ben ona üzüleceği bir şey söylemedim ki. Sadece gerçekleri söyledim."

"Ya o nereden bilsin gerçeği, yalanı?" Çok değişik bir bakış attı. O bakış bana ne kadar saf olduğumu haykıran bir bakıştı. "Bakma bana öyle."

Dikiz aynasına çevirdi bakışlarını. "Özür dilerim, Nil."

"Yanıma geleceksin ama. Gelmezsen affetmem."

"Tamam, geleceğim. Söz." Bana baktı. "Güzel adam sözü."

Böyle konuşunca Nil'in öfkesi soğumuştu. Az önce doldurduğu kaptan taşan öfkesi, şimdi büyük azalma göstermişti.

Ben bu öfke yatıştırılmışlığını daha da dizginlemek, rayına oturtmak adına, "Ooo," dedim. "Güzel adam söz vermişse onu illaki tutar, Nil."

"Her gün arayacağım."

"Ara bi'tanem, konuşalım." Nil, Baran'a çok bağlıydı. Gerçi bu konudaki rengini daha onu ilk gördüğüm anda belli etmişti. Ona en az benim kadar bağlı, en az benim kadar güven doluydu.

"Sen de ara."

Böyle diyen bir çocuğa ne söylenirdi? "Ararım tabii, aramaz olur muyum?" diyeceğine, "İşlerimden dolayı bazen unutabilirim ama sen ararsan uzun uzun konuşuruz," dedi. Kalbinde yalana zerre yer yoktu. Aşka olduğu gibi.

Bu adam mı bir yumruğuyla insanlara o gece uyku uyutmayan dedim içimden. Bu adam yapar mıydı hiç, bir anne ve bebeğini öldürme işini? Yapabilir miydi?

Uğruna buzu yaracak bir soğukluğu vardı, bunu biliyordum. Dışarıya buzdan kalelerin soğuğu ondan önce gelirdi, bunu da biliyordum. Ama o güzel adamdı. Hepsine, her şeye rağmen, iyi adamdı.

❧

"Her kâbus aşka gebe değildi."

"Baran abi?"

"Bir saniye Nil, Sahil çözülsün geliyoruz." Olduğum yerde bir ürperti geçince irkildim. Görüş açım yerine geldiğinde karşımda bana eşsiz bir gülümseme sunan o vardı. "Ne o, Çirkin? Yine hangi ülkenin hiç bilinmeyen bir denizini meskeh tuttun?" Dalmamı, çok sık dalmamı, kastediyordu. Bir şey diyemeden, "Ya da dur, ilk şunu sorayım: Dünyada bir yerde miydin?" diye sordu.

Oturduğum koltuğun -şoför yanındaki koltukta oturuyordum- kapısını açmış, çenesini de kapıya yaslamış beni ve benim dalmalarımı alaya alıyordu. Gülerek arabadan indim.

"Dua et bugün mutluyum."

"Hep mutlu ol, Çirkin'im." Burnumu sıkıp söylediği cümleyi tekrarladı. "Hep mutlu ol."

Bakışlarımı kapıya çevirdiğimde Nil'i gördüm. Kapıda dalgın dalgın bizi bekliyordu. Belli ki çok uykusu vardı.

Onu fazla bekletmeden kapıyı çevik bir hareketle açıp sırtından içeri doğru hafifçe ittim. "Geç bakalım, Nil'cim."

İçeri geçtiğimizde ayakkabılarını çıkarmasına yardım ettim. Neyse ki eve bizden sonra giren Baran da bize yetişmiş, Nil herhangi bir yerde uyuyakalmadan onu kucağına almıştı.

"Siz uyuyun, dinlenin. Benim uykum yok. Biraz oturacağım." Güzel adamın nedenini sorgular misalde önüme dökülen bakışlarına maruz kalınca, "Kitap okuyacağım," deyip bakışlarının önünü kestim.

"Tamam." Kucağında Nil'le yukarı çıkarken ben de üzerimdeki ince hırkayı çıkarıp koltuğun bir köşesine bıraktım. Kendimde koltuğa geçip ayaklarımı uzattım.

Hani olurdu ya, çok yorgunsunuzdur ama bir gram uykunuz yoktur... Vaziyetim aynen bu şekildeydi.

Uzunca bir zaman tavanı izledim. Ayaklarım, doğru tabir eğer buysa, zonkluyordu. Fakat zerre uykum yoktu.

Bir süre sonra yatmak da yorucu bir hal alınca ayağa kalktım. Getirdiğim kitaplardan birini rastgele seçip, yerime geçtim. İlk sayfasını açıp okumaya başladım.

Dayanamayacak kadar kırılmıştı kadın. Bir daha kırılamayacak kadar da dayanmıştı.

Canı yanıyordu bir daha yanmasın diye; içi cayır cayırken tek kelime edememişti. Kalmıştı alevinden yanına yaklaşılmayan bir kalbin orta yerinde.

Her dert aşk değildi. Her bunalımın kapısı aşka açılmıyordu. Her kâbus aşka gebe değildi. Hüzünlerimizi kâğıda yazsak, o kâğıdı yakınca çıkan alev hafifletir miydi yüreğindeki yangını? Hani çiviyi çivi sökerdi ya...

Çiviyi çivi sökülüyordu da, sökülen çivinin yeri neyle doldurulurdu? Bir daha eski haline kavuşabilir miydi?

Acı, bir şekilde geçiyordu geçmesine de, kalan izleri geçirmekle uğraşıyorduk senelerce. İzler boşluklardan oluşuyorsa, onları doldurmaya çalışıyorduk ömrümüzün yettiğince.

Bir ömrü bu ve bu gibi şeylerle telef ediyorduk. Gaddarca.

Kadının gökyüzü kadar derin bir umudu vardı. Ansızın çıkagelen bir adam o umudu alıp saklamıştı. Kadın hayatını o umudu bulmaya adadı.

Kadın umudu buldu hislerini kaybetti. Hislerini buldu mutluluğu kaybetti. Kadın mutluluğu buldu aşkı kaybetti.

Aşka inanmayan insanları halk arasında hemen tanırdınız. Genelde kendilerini, sohbet ederken kendilerini soyutlamalarıyla belli ederlerdi. Sohbet ederken anlık kendi başınıza konuşuyormuş hissini aldığınızda durum netleşiyordu. Onlar kendilerini aşka kapatmış kimselerdi, an geliyor koskoca bir

kalabalığın ortasında insanlarla aralarına da duvar örüyorlardı.

İki cümlesinin arasına sıkıştırıp oraya hapsettiği adamın yüzünü bile görmek istemezken onu özlemesine anlam veremiyordu. Bir insan hislerinin katilini nasıl sevebilirdi? Sevebilir miydi? Bu hissettiği sevgi miydi, yoksa aşk mı?

Aşka inanmıyorsa ortada bahsi dönen his sevgiydi. Sevgi kalp kırmazdı ki!

Sevgi belki de bu hayata gelmiş en naif, en kırılgan his taneciydi. Zaten kendi oldukça kırılgandı, insanların kalbini çatır çutur kırmaya tenezzül edebilir miydi?

Edemezdi. Nasıl etsindi?

Sayfayı çevirip diğer sayfadan okumaya devam ettim. Lakin kitaptan daha on sayfa okuyamadan o zalim uyku dalgası beni ele geçirdi. Şu hayatta ne zaman güzel bir şey yapacak olsam hemen uykum gelirdi. Diğer zamanlarımda böyle bir duruma yer kalmıyordu, zira uykusuzluk çektiğim zamanlardan bunu gayet iyi biliyordum.

Birkaç dakika okumak için kendimi zorladım. Ama olan gözlerime oluyordu. Bir de çeneme. Esnemekten çenem ağrır olmuştu.

En sonunda pes edip kitabı koltuğun köşesine fırlattım. Nil ve Baran'ın yanına gitmek için kendimi zorlayarak, o mayıştıran koltuktan uzaklaştım.

***

Boynuma sarılmış minik kolların ve ona da arkadan sarılmış güçlü kolların etkisi altındayken gözlerimi açtım. Nil'in yüzüne yapışan saçlarını geriye itip rahatsızlığını imha ettim. Aslında terlenecek bir ortam değildi ama terlemişti. Terlediği için de saçları yüzüne yapışmıştı.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yumuşak saçlarını okşamaya başladım. Saç telleri incecikti. Dün de saçlarını bozmadan, örgülü saçlarla, yattığı için örgüden kurtulan saç tutamları kıvır kıvırdı.

Baran kıpırdanınca Nil'ın saçlarını okşayan ellerim durdu. Tekrar uyuduğunu düşünüp devam edeceğim sırada elimi tut-tu. "Yapma."

Nil'e arkadan sarıldığı için, ben Nil'in saçlarını okşarken bu hareketlilikten etkilenmiyor olmalıydı. "Tamam."

"Niye bu kadar erken uyandın?"

Nil'ın kollarını nazikçe boynumdan çekip dirseğimden güç alarak doğruldum. "Saat on olmuş."

"Bence hâlâ erken," deyip başını yastığa gömdü.

Uyudukları ve uyumaya çalıştıkları için yatağı fazla sarsma-maya gayret ederek ayağa kalktım. Üzerlerine yorganı örtüp odadan çıktım.

Tam basamakları inmeye başlamıştım ki, dış kapının zili duyuldu. Adımlarımı hızlandırıp aşağı kata inerken odadan tıkırtı sesleri geldi. Yüksek ihtimalle Baran da kalkmıştı.

Kapının kolunu kavrayıp yavaşça açtım. Ne yalan söyleye-yim karşımda Baran'ın annesini görmeyi ummuyordum. Nil'i eve Baran'ın bırakacağını zannediyordum. "Hoş geldiniz." Ba-şıyla kısa bir selam verip içeri geçti.

"Ba-" deyince bakışları arkamda kalan merdivenlere kaydı. "Uyanmış."

Arkamı dönüp ona baktım. "Anne?" Onun da yüzünde de bunu beklemediğini açıkça belli eden bir ifade geziniyordu. "Günaydın."

"Günaydın." Gülümsedi. "Nil uyuyor mu?"

"Evet." Son basamaktan sonra bir adım atıp yanıma geldi. "Ben getirecektim."

"Gerek kalmadı. Ben bırakacağım onları havaalanına."

"O zaman-" diyerek araya girdim. "Ben Nil'i uyandırayım."

İkisinden de ses çıkmayınca adımlarımı merdiven basamak-larına yönelttim. Basamakları ikişer ikişer çıkıp odaya girdim. Nil az önceki pozisyonundan ters istikamete dönmüştü. İçeri girer girmez uyanıp uyanmadığını anlardım ama durumun istediğim şekilde gitmediğini görünce seslenmeyi tercih ettim.

"Nil'cim..." Uyanmadı. Kıpırdanmadı da. "Kuzum." Yatağın kenarına oturup sırtını sıvazlamaya başladım. "Nil..." Hafifçe yüzünü görmek için eğildim. Nil gözlerini sımsıkı yummuştu. Kendini de uyandığını anlamamam için sıkıyor gibi bir hali vardı. "Ama Nil sen uyanmışsın. Neden cevap vermiyorsun?"

Sanki bunu dememi bekliyormuş gibi gözlerini açtı. "Uyanmamıştım ki."

İstemsizce kaşlarım çatıldı. Neden böyle yapıyordu? "Nil, neden öyle davrandın?"

"Çok uykum var."

"Hasta mısın?" Elimi alnına koydum. "Ateşin yok."

"Uyuyacağım." Yorganı başını da örtecek şekilde çekip yorganın altından bağırdı. "Git."

Tam yorganı açmak için yeltenmiştim ki Baran içeri girdi. "Sahil?"

"Efendim?"

Bakışları yorganın altına girip kendini saklayan Nil'e kaydı. "Ne oldu?"

"Çok uykusu varmış."

"Tamam, sen şöyle geç. Ben halledeyim." Dediğini yapıp ayağa kalktım. Baran, benim kalktığım yere geçip Nil'e sarıldı. "Bebeğim, günaydın." Yorganın altından ses gelmedi. "Küs müyüz, Nil?"

"Değiliz." Tok çıkan sesi üzgün gibiydi ama ses tonu bitkin değildi. Bilakis canlı ve dinçti.

"Ne oldu o zaman?"

Yorganın altında bir kıpırdanma oldu. Çok kısa bir zaman sonra da yorganı üzerinden sıyırdı. Gözleri kızarmıştı, saçları daha da dağılmıştı. Minik kollarını Baran'a sımsıkı sardı. "Gitmek istemiyorum."

Nil küçük bir kız çocuğuydu. Henüz okuma yazması yoktu; bazı etkinlikleri bile yeni yeni tanıyor, bazı kelimelerin anlamlarını bilmiyordu. Bu durumları göz önünde bulundurduğunuzda ve onun yaşını hesaba kattığınız da, "Anlamaz," diyordunuz. Ama o her şeyin farkındaydı.

Baran, "Ama Nil-" diyecek oldu. Fakat Nil başını onun omzuna gömüp, "Beni gönderme. Ne olur," diye yalvarmaya başladı.

Bu durum olayı yaşayan Nil'e mi zordu yoksa güzel adama mı diye düşündüğümde bu keşmekeşe bir anlam veremedim. Bir süre öylece durdular. Ne güzel adam onu gönderebildi, ne de o güzel adamı bırakabildi.

"Nil..." Elimi Baran'ın omzuna koyup ondan uzaklaşması gerektiğini hissettirdim. Bunu anlamıştı ki, aralarına mesafe koydu. "Konuşalım mı seninle biraz?" Nil iri, yeşil gözleriyle dikkatlice beni dinlemeye başladı. "Ama-" deyip Baran'a baktım. "Baran gidip annesiyle konuşsun önce. Senin çok az geç kalacağını söylesin."

Kısa bir bakışma meyvelerini verdi. Baran, Nil'i kucağından indirip yatağa oturttu. Kendi de sessizce dışarı çıktı. "Göndermeyecek misin beni?"

Yanına ilıştım. "Şimdi sana bir şey anlatacağım. Ama beni pürdikkat dinle olur mu?" Başını salladı. "Benim küçüklüğüm sana benziyor, biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" Eli saçlarıma gitti. "Benim saçlarımda büyüdüğümde böyle mi olacak?"

Gülerek elimi saçlarında gezdirdim. "Senin saçların benimkilerden çok daha güzel olacak. Ama bu şekilde benzemiyor küçüklüğümüz." Anlamadı. Yüz ifadesinde cümlemdeki anlatmak istediğim anlamı çıkaramamış bir ifade vardı. "Şimdi şöyle-" Bağdaş kurup ona baktım. "Küçükken bizim yazları gittiğimiz, arka tarafı orman olan bir evimiz vardı. Bahçesinde de kocaman bir ağaca monte edilmiş bir ağaç evim bulunuyordu. O zamanlar okula gitmiyordum henüz, çok küçüktüm. Ama boyama kitaplarındaki resimleri boyayabilecek kadar da büyüktüm."

"Renkleri biliyor muydun?"

Tebessüm edecektim ama bir anda sesli bir gülüş koyuverdim. "Evet, biliyordum." Burnuna hafifçe vurdum. "O sene

okula başladım, bir daha da o eve gitmedik. Sırf oraya gidemiyoruz diye ben de okula gitmek istemedim. Günlerce ağladım, gitmek istemiyorum okula diye." Nefessiz beni dinliyordu. "Okulun açıldığı ilk hafta bile okulda ağlıyordum. Annem ya da babam devamlı okula gelirlerdi." Sırtımı dikleştirip devam ettim. "Sonra anladım ki Nil, ben o ağaç ev için istemezlik yapmıyordum; beni ailemden uzaklaştıracak diye okulu istemiyordum."

"Okula gideceğim ki ben."

"Sen Baran abini kaybedeceğinden korktuğun için Neşe'yle gitmek istemiyorsun değil mi? O yüzden onun yanında kalmak istiyorsun." Cevap vermedi. "İşte benim okulla durumum da öyleydi. Ailemi kaybedeceğim gibi saçma bir düşünceye kapılmıştım ve gitmek istememiştim. Ama sonra ne oldu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Ne oldu?"

"Bir sürü arkadaş edindim okulda." Hoş, yaşım ilerledikçe kendimi soyutlamıştım insanlardan. Ama ilkokulda öyleydi. Beni tanıyan, benim tanıdığım bir sürü insan vardı. "O ağaç evde bir resim boyayabiliyorsam, okulda beş resim boyuyordum. Bir sürü yeni şey öğrenmiştim." Belki de, diye düşündüm. Belki de en samimi, en saf ve temiz arkadaşlıklar ilkokula özgüydü.

"Yani ben de gidersem-"

Cümlesini yarıda kestim. "Yani sen de gidersen bir sürü yeni şey öğreneceksin. Yalnız kalmayacaksın Nil; ne Baran'ı kaybedeceksin ne de yalnız kalacaksın."

"Benim tek arkadaşım Baran." Elimi tuttu. "Bir de sen."

"Ama daha bizim gibi nice arkadaşın olacak. Ne insanlar girip çıkacak hayatına." Küçücük çocuk ne bilecekti şimdiden hayatına girip çıkacakları? Sustum. Zaten devam edersem anlamayacaktı.

Karmaşık anlattığımı düşünüyordum ama o anlamıştı. Anlatmak istediğim konunun özünü kavramıştı. "Tamam o zaman." Yataktan indi. "Ben gideyim."

Kapıya doğru ilerleyince ağzım bir karış açık halde arkasından bakakaldım. "A-a, aşk olsun Nil. Bana bir öpücük, bir sarılma yok mu?" Bu kadar kısa sürede ikna olmamıştı, o sadece duymak istediği cümleyi duyup gitme kararına sıcak bakar hale gelmişti.

Ben cümlelerimi sarf etmeden önce o çoktan kapıdan çıkıp gitmişti. O gittikten sonra da ağır bir sessizlik sahip olmuştu yatak odasına. İkna olunca beni bu kadar çabuk bırakıp gideceğini düşünememiştim hiç. Ayağa kalkıp yatak örtüsünün bir kenarından tutup yatağı toparladım.

Dışarıdan bir kıkırdama sesi geldi. Dünyanın bütün tebessümlerine kucak açarak arkamı döndüm. "O kadar üzüldüm ki, Nil bana sarılmadan gitti." Kendi kendime duysun diye konuşuyordum. Duyuyordu da. Benim her cümlemden sonra benimi onu duymadığımı düşünüp kıkırdıyordu. Ah şu çocuklar, dedim içimden. Ne temiz yürekleri var! "Ağlasam mı biraz, ne yapsam?"

Bu sefer ses gelmedi. Sessizliğe müsaade edip şöyle bir çevremde dolaşmasına izin verdim. Gitti mi acaba diye düşünürken, tabana çarpan küçük adımların sesi gelmeye başladı.

Nil bir hızla, kolları iki yana açık, odaya girip bana sarıldı. Lakin ben ayakta olduğumdan ve onun boyu da benden çok kısa olduğundan ayaklarıma sarılmak zorunda kalmıştı. Onu geri itip diz çökerek onun boyuna geldim. Belinden kendime doğru çekip sımsıkı sarıldım.

❧

"Ne her ayrılık kötüdür, ne de her aşk güzel. Asıl zanaat mutsuzken mutluluğu çağırabilmektir."

Vedaları sevmezdim.

Birbiri arasında bağ olan şeylerin ayrılmasından hiç haz etmezdim. Nil'in gidişinin ardından evin orta yerine düşen o ağır hava bizi mayıştırmıştı. İkimiz de koltuğa yayılmış film izliyorduk.

"Bak," dedi. "Şimdi kız kesin salak salak hareketler yapacak."

Çığlık atarak karanlık bir evin koridorlarında koşturarak gördüğü her ışık düğmesine basıp ışıkları açarak ortamın kasvetini soğutacak şeyler arayan oyuncunun yapması gereken dış kapıdan çıkmaktı.

Ama o telefonunu unuttuğunu fark edip eve geri girdi. "Ya telefon mu önemli böyle bir durumda?" diye çıkıştım. "Kaç çabuk, geliyor. Kaç kaç." Güzel adamın bana olan bakışlarını fark ediyordum ama dönüp ondan tarafa bakamayacak kadar aksiyon doluydum. En sonunda "Kapat şunu ya-" diye bir ses yükselmesi yaşadım.

Kadının saf hareketleri iyice sinirlerime dokununca güzel adama kapatması için direktif vermiştim ama daha cümlemi tamamlayamadan kadın sırtına bıçağı yiyince, anlık bir boşluğuma gelince, çığlık atıp Baran'ın boynuna kapaklandım.

Ortam sessizliğe gömülünce güzel adam başını geriye yatırıp hoş bir kahkaha attı.

"Tamam, geçti."

Başını omzundan kaldırıp ona baktım. "Ya birden kan fışkırınca... gerildim." Gülmekle yetindi. Sessizce ama içten bir şekilde gülmeye devam etti. Elimi yanağına götürüp başparmağımı göz altında dolaştırdım. Yüzündeki morluklar epey azalmıştı. "Yaraların geçiyor." Göz altındaki varla yok arası morluğa dokundum. "Keşke kalbimizdeki yaralar da bu kadar kolay geçebilse."

O da elini benim yanağıma koyup kurduğumuz göz temasını keskinleştirdi. "Her yara iyileşmez," dediğinde cümlesini, "Zor geçer," diye düzelttim.

Elını yanağımdan çekip önüne döndü. O önüne dönünce de benim elim de onun yanağından kaydı. "Birinin senden bir şey sakladığını nasıl anlarsın?"

Yüzünü buruşturdu. "Bilmem."

Soruyu anlamadığını düşünerek düzeltip tekrar sordum. "Yanı şöyle, birının senden bir şey sakladığına nasıl emin olursun? Öyle hissediyorsun ve yüreğindeki belirsizlik seni kahrediyor."

"Bazı insanlar çok profesyonelce yalan söyler. Bazılar da içındekileri çok iyi gizler. Bu kişiden kişiye değişir." Başka bir şey dememe fırsat vermeden, "Peki biri senin çok değer verdiğin birine göz koyarsa ne yaparsın?" diye sordu.

"Bu karşılıklıdır," diye yanıt verdim. "Benim değer verdiğim kişi de bana değer veriyorsa benim yanımda olmayı seçmişse onun için sonuna kadar savaşırım." Başını sallamakla yetindi. "Hayırdır yakışıklı, asılan mı var?" deyip yanağından bir makas aldım.

Ben bu hayatta, ilk kez, birinin yüzünü güldürdüğüm için bu kadar mutlu olmuştum. Başlarda çok seyrek gülüşüne şahit olduğum adamın artık yanımda kusursuzca gülüşler sergilemesine alışmıştım ve bu eskisi kadar absürt durmuyordu. La-

kın şöyle bir geçmişe dönüp bakınca kat ettiğimiz yolun haddi hesabı yoktu. İlk kez birinin gülüşünden etkilenmiştim ve o kişi karşımda yine o gülüşlerden birini sergiliyordu. "Aklıma geldi, sordum."

"Aklına bu soru mu geldi? Gerçekten mi?"

"Senin aklına gelen sorular çok normal olduğu için benim sorumu yadırgamış olabilirsin," dedi kinayeli bir üslupla. "Çok haklısın."

Gözlerimi kıstım. "Çok uyuzsun." Yine beni benimle vurmuştu.

"Sen de çok..." deyip derin bir nefes aldı. Ve devam etmedi.

"Ben de ne?"

"Sen de çok..."

Sıkıntıyla, "Ben de çok?" diye üsteledim.

Nefesini geri verip kahkaha attı. "Bulamadım."

Tatmin edici bir cevap bekleyen ve tamamen cevaba odaklanmış olan ben, böyle bir tavırla karşılaşınca ne yapacağını bilemedim. Onun gülüşüne eşlik ederken koluna yavaşça vurdum. "İlahi sen güzel adam."

Bir süre sonra gülüşünü dizginleyip nefes alış verişini düzenledi. Bana kızarmış bir suratla bakıp yapay bir kahkaha attı. "İlahi ben." Ben gülüşümü daha kontrol edememişken böyle söylemesiyle yüzümü kapatıp gülmeye başladım. Oflayarak ayağa kalktı. "Beni de kendine benzettin iyice."

"Yeni bir Çirkin Adam mı doğuyor?"

Az önce yere düşen kumandayı arıyordu. Söylediğim cümlenin üzerine sol omzunun üzerinden bana baktı. "Dalga geçme."

"Kim? Ben mi?" Başımı abartılı denecek kadar hızla iki yana salladım. "Asla."

"Kime söylüyorum?"

"Gerçekten dalga geçmiyorum." Bunu söylerken bile ses tonumda ufak sayılmayacak bir alay vardı.

"Çirkin," diye uyardı.

"Dalga geçm-" Üzerime doğru gelmeye başlayınca ellerimi kendime siper ettim. "Tamam, tamam, tamam."

"Ne tamam, tamam?"

"Tamam, dalga geçmeyeceğim." Adımlarını durdurdu. Ağır başlı bir ifadeyle başını sallayıp yanıma oturdu. Derin bir nefes alıp yüz ifademi sakinleştirdim.

Çirkin Adam sıfatı oldukça komikti ama çok hoşuma gitmişti. Aklıma geldikçe gırtlağıma çıkan o gülme nöbetini bastırmak adına kendimle savaştım bir müddet. Zihnimde başka bir şeyler döndürmeyi denedim ama olmadı. Ona Çirkin Adam dediğimi düşününce dudaklarımdan yine bir güluş fırladı.

Bakışları mekanik hareketlerle bana dönünce avuç içimi dudaklarıma bastırdım. Nöbetim geçene kadar da onun o dağıtıcı bakışlarına maruz kaldım. Kendimi kasmaktan içim şişince aniden sinirlendim. "Çok gülesim geliyor, ne yapayım yani?" Kendimi savunmaya geçince yüz ifadesi yumuşadı. "Durduramadım."

"Ben yardım edeyim," deyip koltuğun küçük yastıklarından birini yüzüme yapıştırdı.

"Ah!" Elim otomatikman acıyan burnuma gitti. "Ne yapıyorsun be?!"

Az önceki attığım gülüşleri şu an onda izliyordum. Bu sefer gülme sırası ona geçmiş gibiydi. "Böyle daha komik."

Sırtımdaki yastığı alıp ben de ona fırlattım. "Öyle mi?"

Yastığı havada kapıp bana geri yolladı. "Öyle."

Bu sefer ben de attığı yastıklardan birini tutup önüme siper ettim. Bunu görünce de en yakınındaki yastıklardan birini eline aldı. "Şimdi o yastığı yavaşça yere bırak," dedim. "Kötü şeyler olsun istemiyorum." Hiçbir şey söylemeden, bir anda yastığı fırlatınca bir an nereden geldiğimi bilemedim. "Hiç adil bir insan değilsin!"

"Yastık savaşında haber verilerek mi yastık fırlatılıyor?"

Önüme savrulan saçlarımı omzumun gerisine ittim. "Demek yastık savaşı." Var gücümle elimdeki yastığı omzuna geçirdim. "Al sana yastık."

Genelde ona yastıkla vuran ben oluyordum. O benim hamlelerimi elindeki yastıkla imha ediyordu. Benim ona davrandığım kadar sert oynamıyordu. Ama arada yan koltuktan alıp fırlattığında kafama gelen yastıklara verdiğim tepkiye çok gülüyordu.

"Dua et kızsın."

"Ayy," deyip elimi kalbimi temsilen göğsüme götürdüm. "Çok üzüldüm. Kız olduğum için yastık savaşı yapamayacaksın benimle." Başımı iki yana sallayarak anlayışlı bir ifade takındım. "Olsun be, ne yapalım? Sağlık olsun."

Ve bu gaza getirişin sonu acılı bitti. Tam iki yastıkla saldırınca başka yastık alacak vakti de bulamadığım için beni tek bir atağıyla nakavt etti.

❧

"Dirayetini sağlam tutman için insanları
duymaman gerekir."

O yere yığılışımın ardından gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Çünkü durumum oldukça trajikomikti. Daha iki saniye önce kafa tuttuğum adamın tek hamlesinin rüzgârıyla savrulmuştum.

"İyi misin?"

Kalkmama yardım etmesi için elini uzattım. "Sanırım."

Beni bekletmedi. Derhal elimi tutup beni ayağa kaldırdı. "Bir yerin ağrımadı değil mi?"

"Hayır." Ayağa kalkınca belimden yukarı toplanan tişörtümü düzelttim. "Vursaydın bari." Koluna vurup sert bakışlar attım. "Ringde sandın herhalde kendini. Bir kıza öyle davranılır mı?"

"E sen öyle deyince..." Aslında hata bendeydi. O bana karşı gayet nazikti; benim o şekilde konuşmam kendi gücünü orantısız kullanmasına sebebiyet vermişti.

"Ben öyle söyledim diye o kadar hızlı fırlatılır mı?"

"Özür dilerim." Bir şey dememe fırsat vermeden dirseklerimden tutup beni kendine çekerek sımsıkı sarıldı. Fazla zaman geçmeden uzaklaştı, boynuma küçük bir öpücük kondurup tekrar sarıldı. O sarılmasına ben de karşılık verdim. "Bir yerinin incinmediğine eminsin öyle değil mi?"

Göz teması kurmak adına kollarımı gevşetip ona baktım. "Evet, Çir-" durdum. "Güzel Adam."

"Yok yok," dedi. "Turp gibisin maşallah."

Ayağımın altında ezilen yastıkları alıp koltuğa dizdim. "Kendinle dalga geçilmesini istemiyorsun. Neden?"

"Bir nedeni yok. Hoşlanmıyorum o tarz şeylerden."

"Ama dalga geçmeyi sever bir halin var."

"Şu konu da anlaşalım: Ben dalga geçmeyi de sevmem. İnsanları kıran hiçbir şeyi sevmem. Sadece... senin o yüz ifadeni görmek için yapıyorum."

Ona dur der gibi elimi kaldırdım. "Bu konuda kendimi özel hissedemedim. Kusura bakma Güzel Adam."

"Kendini özel hissetmen için Çirkin diyorumdur belki de."

Tebessüm ettim. "Senin tezat şeyleri normal görmek gibi bir hastalığın falan mı var?" Gülüşümü kısa tutarak cümlemdeki ağırlığı yumuşattım. "Ama Çirkin'i sadece bana demen hoşuma gidiyor." Gözlerimi devirdim. "Her ne kadar anlamı güzel olmasa da."

"Belki sadece sana demiyorumdur?" Ona fal taşı gibi gözlerle baktım. "Belki Yonca'ya da dedim." Bağıramadığım için yutkundum. "Çirkin sana özel değildir belki de." Kalbim içimdeki sinir harbinden ötürü daha hızlı atmaya başladı.

Sinirden kızardım, yanak içlerimi dişlerimle kıstırdım ama beni böyle tahrik etmesine izin vermedim. "Söyleyebilirsin tabii. Bu sana kalmış bir seçim hakkı. Ki bilirsin, ben de Anday'ı güzel adamlar gibi görürüm."

Az önceki eğlenen yüz ifadesi tiksinç bir şey söylemişim gibi düştü. "Anday kimmiş ya?"

Onunla Anday hakkında bir konuşmamızı hatırladım. Sana bağlanmamış olsam Anday'ı reddetmezdim demiştim bir keresinde. O da bu cümleme şaşırarak, "Bak sen?" deyince hafif bir kıskançlık sezmiştim. Daha da damarına basmak için Anday'ın nazik, anlayışlı, yakışıklı ve bir aşk adamı gibi kefelere koymuştum. Tabii güzel adamdı bu, şirketi olmadığını belirtip kendini ondan daha yüksek bir konuma getirmişti.

Hatırlayınca güldüm. "Şirketi olmadığı için bana layık görmediğin."

İfadesi dondu. Sesi ciddileşti. "Ben seni kimseye layık görmüyorum."

Öyle söyleyince utanmıştım. Saçlarımı geriye atıp bir anda sıcak basan ortamdan kendimi soyutlamak istedim ama bu olanaksızdı. "İyi," diyerek kabullendim.

"Şaka yaptım. Benim tek Çirkin'im sensin."

"Benim de tek güzel adamım sendin zaten," deyip sarıldım ona. Kollarını belime koyup sarılmama karşılık verdi. Orada, öylece, günlerce durabilirdim. Başımı omzuna bir ömür yaslayabilirdim. O benim güzel adamımdı, canım güzel adamımdı.

"Süt kokulu Çirkin," diyerek kollarını benden çekti. O kollarını çözmüştü ama ben boynuna sardığım kollarımı çekmedim. Burnuma bir öpücük kondurdu. "Pasta yapsana."

"Pasta mı?"

Başını salladı. "Evet, pasta. Hani dilimliyoruz, sonra yiyoruz."

Dediğine karşılık, "Tamam, şöyle kocaman, güzel bir çikolatalı pasta yapacağım," diyerek çikolata sevmediğini bildiğimden iyice damarına bastım.

"Çikolata mı?" dedi küçük çocuklar gibi. "Vanilyalı yap, antepfıstıklı yap... ne bileyim. Her şeyle yap ama çikolatalı yapma."

"Bir insan nasıl çikolata sevmez," diye söylenerek mutfağa doğru gitmeye başladım. "Tezatlıkları normal bulup savunan birinden bahsediyoruz gerçi. Doğru."

Buzdolabından ıspanak poşetini çıkarıp tezgâha koydum. Poşetinden çıkardığım ıspanak demetini güzelce yıkadıktan sonra ıspanakları bir bıçak yardımıyla tabağa doğradım. Bir tencere çıkarıp doğradığım ıspanakları tencereye aktardım. İki dakika gibi bir zamanda kendi suyunda pişirdim.

Madem çikolata sevmiyordu, ben de ona ıspanaklı yaş pasta yapardım. Kabul ediyorum, başta isminden ötürü kötü geliyordu ama tadı enfesti.

Mutfak robotunu tezgâhın altındaki bölmeden çıkarıp

buharı dinene kadar beklediğim pişmiş ıspanakları fişe takıp çalıştırdığım robottan geçirdim. Püre haline gelen ıspanakları bir kâseye aktarıp elime dolaşmasın diye arkamdaki mutfak masasına bıraktım.

Tezgâha geri döndüğümde ilk işim ortalığı toparlamak oldu. Ispanakları çıkardığım poşeti çöpe attım, mutfak robotunun fişini çekip yerine geri bıraktım. Bulaşığı da en son bulaşık makinesine koymak adına lavabonun içine kapları yığdım. Tezgâhı tekrar batıracağımı öngörerek mutfak bezini ıslatıp yüzeyini üstünkörü sildim.

Sıra pastanın kekine gelmişti. Çırpma kabına yumurta ve şekeri koyup beş dakika kadar çırptım. Hemen ardından karışıma vanilya ve sıvıyağ ekledim. Masanın üzerine bıraktığım ıspanak püresini de karışıma ekledikten sonra karıştırma süreci tekrar başladı.

Karışımı birkaç dakikalığına tezgâhta bırakıp olduğu yerden bir pişirme tepsisi çıkardım. Tepsiyi masaya koyup üzerinde bir fırça yardımıyla iki - üç damla yağ gezdirdim.

Az önce bırakıp pişirme tepsisini yağlamaya gittiğim karışıma son olarak un ve kabartma tozu ilave ettikten sonra son kez karıştırıp dikkatlice pişirme tepsisine karışımı boşalttım. 180 derecelik fırına bırakıp üst kremayı yapmaya koyuldum.

Tabi bu krema işine önce dağılan tezgâhın üzerindeki bulaşıkları, tezgâhın kullanmadığım bir bölümüne yerleştirmekle başladım.

***

Bir saati biraz geçerken her şey tamamen hazırdı. Tarifin anımsayamadığım kısımlarında her ne kadar internete başvurmuş olsam da, şu an ıspanaklı ama kesinlikle ıspanak tadı olmayan lezzetli bir pastamız vardı. Umarım o da beğenirdi.

Son bulaşığı da bulaşık makinesinin alt sepetine yerleştirince kapağını kapattım, ellerimi yıkayıp kuruladım.

Son kısım sunumdu. İki tabağa iki güzel dilim kestim ve dilimlerin yanlarına da bir çatal bıraktım. Baran yüksek ihtimalle terastaydı. Bir tabağı sağ elime, diğer tabağı sol elime alıp merdiven basamaklarını çıkmaya başladım.

Üst kata çıktığımda terasın camından dışarı baktım. Evet, tahmin ettiğim gibiydi. Buradaydı. Kapıyı dirseğimle çekip açınca benim geldiğimi anlayıp sigarasını söndürdü. "Gerçekten ummuyordum pastayı yapacağını."

"Yaptım ama." Tabağı önündeki masaya bıraktım. Ben de yanındaki bar taburesine oturdum.

Tabağı havaya kaldırıp pastayı inceledi. "Bu pasta neden yeşil?"

"Ispanaklı." Çatalla bir parça alıp ağzıma attım.

"Ne?"

"Ispanağı da mı sevmiyorsun?"

"Yok," dedi. "Severim de, pastası farklı geldi."

"Ispanak sadece rengini veriyor. Tadı yok." Diğer parçaya çatalı geçirirken ekledim. "Ve hiç çikolata yok içinde."

"Ellerine sağlık," deyip çatalını pastaya daldırdı.

"Afiyet olsun." Tepkisini izledim bir süre. Yüzünde beğenmediğine dair bir ifade yoktu, bu güzeldi; iyi bir şeydi. "Nasıl olmuş? Beğendin mi?"

"Mükemmel."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Mükemmel olmuş. Aferin sana."

Ağzım dolu olduğu için konuşamayıp tebessüm ettim. Yutunca da bu gülümseyişin ardından, "Sevindim beğenmene." diye ekledim.

Bir süre konuşmadan pastamızı yedik. Beğenmesine ciddi anlamda sevinmiştim. Aslında yanlış ya da eksik yapmaktan, olmaktan korkmazdım... fakat onun yanında neysem o olamıyordum. Oluyorsam da bununla dalga geçiyordu. Kırmak değildi maksadı, biliyordum ama, lisedeki Onay vakalarından etkilendiğim içindi sanırım, alışamıyordum.

Sessizliği bozdum. "Yarın sabah koşuya çıkalım mı?" Koşunun metabolizmayı çalıştırdığı için uyku düzenine de faydası olduğunu duymuştum. Bazen çok geç yatıyor, çok erken kalkıyordum; bazen de çok erken yatıyor ertesi gün akşamüstü uyanıyordum. Bu da bende ciddi bir denge bozukluğuna sebep oluyordu ve şu günlerde yapmam lazım gelen şey sanırım spordu.

"Zaten günlerimiz yorgun geçiyor," diyerek nazik ama üstü apaçık bir şekilde reddetti.

"Ya lütfen."

"Olmaz."

"Neden?"

"Çünkü-" Omuz silkti. "Uyuyacağım."

"Beni yalnız mı bırakacaksın? Sabah sabah oralarda bir başıma mı koşacağım?"

"Bir şey olmaz, Çirkin'im. Korkma sen. Şişmanlasan da yine benim Çirkin'im olarak kalacaksın."

O olaya çok başka açıdan bakmıştı. Ben uyku düzenimi daha düzgün bir hale sokmak için koşacakken, o kilo vermek için koşacağımı zannetmişti. "Üzüntüden yeterince kilo verdim zaten. O değil benim amacım."

"Yat uyu ya. Sabah sabah." Kızmıştı ama bu tipik bana kızışlarından biriydi. "Sinirlendirme beni."

"Ne olur sanki gelsen? Beni bir başıma yollamasan ne olur sanki?"

"Ben gelmesem de gideceksin yani?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Evet, gideceğim." Fırsattan istifade, "Hem sen acılarını bir şeylere yönelt, dememiş miydin?" diyerek bana aktardığı cümlelerinden birini araya iliştirdim.

"Beni sabahın köründe ayağa dikeceğini bilsem, der miydim?" diye yakındı.

"Ama söyledin bir kere," dedim. "Ben gitmezsem daha da hasta olurum. Söz vermiştin, sana iyi bakacağım demiştin."

"Çirkin," diye huzursuzca inleyerek kafasını geriye yatırdı.

"İflah olmaz bir inadın var."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yani?"

Bir süre durup karşıyı izledi. "Gün boyunca benden tek bir şey bile istemeyeceksin. Ben de uyuyacağım."

"Aman iyi!" Gözlerimi devirdim. "Huzur içinde yat."

"Tamam kızım, kabul ettim işte. Daha neyin tribi bu anlamadım."

"Yok bir şey! Bana bakma, önüne bak."

Sessiz kalarak ve anlam veremeyerek beni izledi. "İyi ben gelmiyorum o zaman."

"Gelme. Ben de gitmeyeceğim."

Eliyle yüzünü kapatıp sinirle arkasına yaslandı. "Neden?"

"Sen git, ben gitmeyeceğim."

Birden gülmeye başladı. Bu gülüşün kafayı yemişlikten değil de, sinirden, yüksek gerilimden olduğunu çok iyi biliyordum. "Çirkin, ben, sen istedin diye seninle geliyorum koşuya. Şimdi neden ben tek gidiyorum, sen gelmiyorsun?"

Gülmemek için alt dudağımı dişledim. Olmamıştı, yapamamıştım. Öyle cevapsız durup beni izlerken daha fazla sinir oluyordu. O yüzden daha fazla dayanamayıp ona doğru dönüp şaşkın suratına baktım. "Yanlış tribi attım." O tınısı normal düzeyde ama samimi bir şekilde gülerken ben de birbirine bastırdığım dudaklarımı serbest bıraktım.

"Ee, ne oldu şimdi?"

"Bütün şevkimi kırdın."

"Sahil, pes," dedi. "Gerçekten pes," diye hemen ardından devam etti. Ben yine bir şey söylemeyince, "Bak cidden gelmeyeyim o zaman ben. Tribe devam edeceksen, en azından haklı bir sebebim olsun katlanmak için," diye ekledi. İlk cümlelerinin arasına tek nefeslik zaman aralıkları katmıştı.

"Biraz düşüneceğim."

Ayağa kalkıp pastası tamamen bitmiş tabakları elime aldım. Gideceğimi anlayınca bileğimden tutup sertçe kendine doğru çekti. "Otur şuraya, şurada düşün." Elimdeki tabakları tek tek

alıp masaya geri koydu.

Kerpeten misali tuttuğu elini bileğimden çekince dediğini yaptım. Bu halleri çok komikti. İlk kez kalbim kırılmadan ona böyle bir tavır alıyordum. Bunu beklemediğinden üzüldüğümü düşünüp endişelenmişti. Her ne kadar kıyamasam da, aklıma onun benimle dalga geçerken ne kadar eğlendiği geldi. "Neden bana bakıyorsun?" dedim itici bakışlar atarak. "Düşünüyorum." Terslediğim için kaşları çatıldı. "Bakma."

Bir şey demeden başını çevirdi. İçimden kahkahalar atıyordum, sinirlenmişti ama belli de edemiyordu güzel adamım. "Bakar mısın?" deyip omzuna işaret parmağımla iki kez tıkladım. "Ben düşündüm."

"Kararını mail olarak mı atacaksın? Hiç düşünmüşe benzer bir yanın yok."

"Ne yapmamı bekliyorsun? Yıllar yıllar sonra kader bizi bir araya getirince mi koşalım?"

"Tamam, özür dilerim," diyerek alttan aldı. "En iyi karar sen ver bizim için. Sen ne dersen o olsun."

"Pekâlâ." Parmaklarımı şıklattım. "Sabah saat 6 olur mu?"

"Gerçekten mi? Gerçekten fikir beyan etme hakkım var mı?"

İmasına ve şakacı üslubuna güldüm. "Şapşal." Yanağına dokunurken gülüşüm daha da genişledi. "İkna kabiliyetim oldukça yüksektir."

"Aslında değil. İstemesem beni şuradan şuraya götüremezdin."

"Nil'i de ben ikna ettim." Sol şakağıma işaret parmağımı koydum. "Hatırla."

"Sahi, sen Nil'i nasıl ikna etmeyi başardın?"

Yapması çok kolaymış izlenimi vermek için yüzüme, "Bu da soru mu?" bakışını yerleştirdim. "Ona arkadaş buldum."

"Kimi?"

"Kendi çocukluğumu." Yüzünde yine anlamadığını belli eden bir ifade belirince devam ettim. "Birini ikna etmek için

önce kendini anlatacaksın. Bir insan ya görerek ya da hissede-
rek ikna olur. Çocukluğuma götürdüm onu."

KAKTÜS TEAM

❧

"İnsanlar sizin ikramiyenizdir. Kimisi mükemmel bir kazançken, kimisi büyük bir hayat tecrübesidir."

Alarmın insanı mayıştıran bir etkisi olduğuna inanıyordum. Ve o alarm sesiyle gözlerimi açmayı başardım. Baran'ın belimdeki elini onu uyandırmadan çekip arkamı döndüm. Elimi yanağına koyunca uyanır demiştim ama uykusu epey derindi. Uyanmayı bırakın, hissetmemişti bile.

Elimi saçlarına götürdüm. Biraz da o şekilde uyandırmaya çalıştım ama yine başarısız oldum. "Baran..." Huzursuzca uykusunda kıpırdandı. "Baran?" Ses tonumu alçak seviyede tutuyordum. "Baran, gitmeyecek misin?"

"Nereye?"

Elimi saçından çektim. "Koşuya."

Gözlerini açtı. Kısacık bir süre sonra tekrar kapattı. "Tamam, sen hazırlan. Kalkıyorum ben."

Yataktan kalkıp valizimin yanına gittim. Daha kıyafetlerim için bir dolap almamıştık. Sadece kırışacak türde olan kıyafetlerimi Baran'ın kıyafetlerinin arasına asabilmiştim. Eşofman takımımı ve içine giymek için ince bir tişört çıkarıp lavaboya gittim.

Üstümü değişip saçlarımı tepeden hoş bir, ev hali, balerin topuzu yaptım. Gayet rahattım; eşofmanın yerini hiçbir kıyafet tutmuyordu gerçekten.

Banyonun kapısını kapatıp yatak odasına geri döndüm. Ve

gördüğüm manzaraya nedense hiç şaşırmadım. "Maşallah, ne kadar da güzel uyanmış, hazırlanmış bir adam."

Yüzüstü yatmış, yorganı da başına kadar çekmişti. "Tamam," dedi içeriden boğuk gelen bir ses. "İn aşağı geliyorum."

"Bak bekliyorum."

"Tamam."

Ayaklarımda çorap olmasına rağmen merdiven basamaklarının buz gibi olduğunu anlayabiliyordum. Ayrıca saat sabahın altı buçuğuydu, günün en soğuk saatiydi.

Son basamağı da inince koltuğa doğru ilerledim. Telefonum oradaydı. Arama, mesaj olup olmadığına baktım ama yoktu. Eşofman üstümün fermuarlı cebine koyup kapının yanındaki pufa oturdum. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim.

Normalde yukarıda biri gezindiğinde aşağı ses geliyordu. Odalar küçüktü, bir odadan başka bir yere geçişte sesleri aşağıdan duyabiliyordunuz. Ayakkabımın bağcıklarını bağlamadan yukarı doğru seslendim. "Çıkıyorum ben!"

Sağ ayağımı kendime çekip bağcığı ayakkabı ayağımı saracak şekilde sıktım. İki kez düğüm atıp sol ayağıma geçtim. "Uyanınca görüşürüz, güzel adam!" diye tekrar bağırdım. Sağ ayağıma yaptığım işlemi sol ayağıma da uygularken yukarıdan tıkırtılar gelmeye başladı. Sanırım uyanmıştı.

Ayakkabılarımı tam olarak giyince beklemeye koyuldum. Zaten hazırlanması saatler süren bir adam değildi. Beklerken eşofman üstümün fermuarıyla oynuyordum. Genelde de sıkılınca böyle yapardım.

Bekledim, bekledim, bekledim; eşofman üstümün fermuarı yukarı çıktı, indi, çıktı, indi... Fermuardan gelen o tiz ses sinir bozucu bir hal alınca tek gitmeye karar verdim. "Tamam, gidiyorum!"

"Geldım, geldım."

Bakışlarım sesin geldiği yöne kaydı. Siyah bir eşofmanın üzerine beyaz bir tişört giyinmiş üzerinde siyah eşofman üstünü geçirmişti. Bu saatte bile şık olmasına sinir olsam da, gözlerindeki o uykulu tavır sinirimi bedenimden çekti.

"Ne hazırlandın be," diye sitem ettim.

Olduğum yerden kalkıp ayakkabısını giymesi için yer tanıdım. "Ben sana dedim, sabahın köründe daha kargalar-"

"Argo kullanma."

Sinirle derin bir nefes alıp başını çevirdi. Ayakkabılarını benden daha hızlı giydi. Tez bir şekilde zahmetsizce ayağına geçirip kapının eşiğine geldi. "Tamam, gidelim."

Evin bahçesini arşınladıktan sonra büyük dış kapısına dayandık. Güvenliğe kısa bir selam verip kapıdan çıkıp sokağa atlayan bana yetişti. "Bir şey mi dedi?" diye sordum güvenliği kastederek.

"Adam bu saatte ve bu soğukta dışarıya yürüyüşe gittiğimize çok şaşırdı." Yürüyüşe kelimesini bastırarak söylemişti. "Tabii haklı adam."

"Derin derin nefes al." Açıklamamı yapmaktan da geri kalmadım. "Al ki, ciğerlerine hava gitsin. Sinirin yatışsın."

"Beni bu havada hiçbir şey sakinleştiremez."

Güldüm. "Ya ne kadar huysuz birisin."

"Sensin huysuz."

Seri adımlarla yürüyorduk. Güldüğüm için nefesimi ayarlayamamış ve birkaç dakika sonra nefessiz kalmıştım. Neyse ki bu büyütülecek bir durum değildi. İdare ederdim, hatta alışabileceğim kadar küçük bir hadiseydi.

Umudumun duvarlarında ilgi sarkıtları oluştuğunda aslında mutlu olmanın ne kadar zor olduğunu anlamıştım. Umudunuza sarıldığınızda ilgi bekleyemiyordunuz, beklediyseniz de sarkan o ilgi sarkıtları sizi yaralıyordu. Zannediyorum ki, bu da hayatın bana, elindekilerin kıymetini bil yoksa seni mahvederim, deme şekliydi.

İşte biz burada yanlış yapıyorduk. Umudumuzun karşılığını aldığımızda, daha fazlasını bekliyorduk. Hâlbuki biz istemeseydik zaten o da hemen peşinden gelecekti. Başımıza ne geliyorsa doyumsuzluğumuzdan, hep daha fazlasını istediğimizden geliyordu. Aza kanaat etmiyorduk. Belki de edemiyorduk, bilmiyordum.

Adımları geniş ve hızlıydı. Benim adımlarım onunkilere göre daha kısaydı ama ben de en az onun kadar hızlı yürüyordum. Evlerin olduğu bir ara sokaktan geçerken birkaç evden çay kaşığının bardakta dönerken çıkardığı o şıngırtı sesi yükseliyordu. İnsanların hayat telaşı saat altıda başlıyordu, yüksek ihtimalle de öğleden sonra beşte bitiyordu.

Herkesin bir derdi, sıkıntısı, sırtına yük kadar ağır binen sorumlulukları vardı. Onlar da üzülüyorlardı; ruhlarında, kalplerinde kısaca iç dediğimiz o yerde ardı arkası kesilmez savaşlar veriyorlardı. Ruhları susuyor, dedim içinden. Susuyorlardı; içlerinde saklıyorlardı o telaşları, kırılmışlıkları, yıkılmışlıkları, hırsları, ihtirasları, yenilgileri, mağlubiyetleri, tenezzül edemediklerini, dillendiremediklerini, yapamadıklarını, gidemediklerini, ukdeleri ve daha nicelerini. Saklıyorlardı efendim, kalplerinin en dibine gömüyorlardı.

Dünyanın en büyük derdi sendeymiş gibi gelirdi onları gördükçe. Ama öyle değildi işte. Çekilen en ağır, yasın peyda olduğu etkenler bir sebepten dolayı dile getirilmiyordu.

Acı çekerken yalnız olmak korkunçtu, acını içinde tutmak daha korkunçtu.

Sahile indiğimizde denizden gelen iyot ve tuz kokusunu içime çektim. Bu kokuya fazla maruz kalınca midem bulanıyordu ama yürüyüş yaparken, tezatlığıma tezatlık katarak, enerjime enerji ekliyordu sanki.

"Ne kadar iyi ettik ya." Tepkisini ölçmek için ona baktım ama o hâlâ huysuzdu. Küçük çocuklar gibiydi aynı. Cevap da vermemişti. "Güzel olduğunuz kadar da huysuzsunuz."

"Sahil bugün bana bulaşma, çok rica ediyorum."

Aniden durdum. Kolundan sertçe tutup onu da durdurdum. "Ama ben sana tek de gidebileceğimi söylemiştim."

"Seni yalnız bırakamam." İşaret parmağını şakağına bastırdı. "Bunu o aklına sok."

"Böyle bir zorunluluğun yok. Devamlı yanımda durmak,

bana çocuk gibi göz kulak olmak, yanlışlarıma doğruyu katarak bana bunları öğretmek zorunda değilsin. Evet, dün sana yanımda gelmen için çok ısrar ettim ama istemezsen de cidden sorun değildi. Hâlâ değil. İstersen geri dön."

Söylediğim cümleler arasında zorunlu olmadığını anlatırken bu cümlemi, "Zorunda değildim," diye düzeltti. "Ama artık zorundayım."

"Nasıl yani?"

"Sinem'e verdiğim bir sözüm var benim." Kalbime kelimelerin oku saplandı. "Hatta tek sebep bu değil. Çok daha ilerisi var."

Kollarımı göğsümde buluşturdum. "Ne var mesela?"

"Senin gerçekleri görme korkun falan mı var?" Evet, diye yanıtladım içimden. Ama bunu sesli dile getirmedim. "Bas bas bağırıyorum sana, kendini özel hissettirmeye çalışıyorum."

"Bak-" dedim. "Bunlar için, her şeyin ötesinde bana ilgin ve sevgini verdiğin için sana minnettarım. Sana bu konudaki vefa borcum çok büyük. Beni kırmamaya, üzmemeye daima dikkat ediyorsun. Her şeye rağmen sana olan sevgim de, aşkım da azalmayacak."

"Biliyorum, Çırkın'ım. Bunu gözlerinde çok net görüyorum. Güvenmek istediğim, ailem dışındaki, tek kadınsın. İnandığım, uğruna bir şeyleri feda edebilecek olduğum... ne bileyim. Böyle demen üzüyor beni, bırak da nasılsam öyle kalayım biraz. Buna ihtiyacım var."

"Tamam." Elbette ki cümlelerinde haklılık payı vardı. Ve elbette ki bunlara sırtımı çeviremezdim. "Özür dilerim, üzdüğüm için."

Kolunu omzuma attı. "Önemli değil. Sorun etme bu tür şeyleri. Hem ne demiştim ben?"

Söylediği yüzlerce cümle vardı. Omzuma attığı kolunun sağ omzumdan sarkan elini tuttum. "Ne demiştin?"

"Bu taraf sana hayran." Beni kendine çekip yanağımdan öptü.

Böyle bir atak yapınca parmak uçlarımda yükselip ben de onun yanağına bir öpücük kondurdum. "Seni çok seviyorum, güzel adam."

Tebessüm etti. Sonra o tebessümü genişledi, genişledi, genişledi... "Olur olmadık anlarda söylüyorsun... değişik hissediyorum. Yapma bunu."

Öyle bir yapma demişti ki, inat değil mi, içimden bir kez daha söylemek gelmişti.

Ama yapmadım.

Çünkü bazı cümlelerin her an, her saat başı söylenmemesi gerektiğini düşünürdüm. Ona daha önce bu cümleyi biri itirafımda, diğeri de yine itiraf ettiğim günün gecesinde söylemiştim ve bu kadar nadir kullandığım için ona -onun deyimiyle- değişik geliyordu. Ama aslında 'seni seviyorum' cümlesi artık her ağızda sakız gibiydi.

"Sen de türünün acayip bir örneğisin," diye takıldım. "Normalde duyan bir kez daha duymak ister."

"Bunu itiraf eder etmez, arkasına bakmadan, koşarak evi terk eden platonik Çirkin mi söylüyor?"

"Of!" deyip tuttuğum elini sıktım. "Hatırlatmasan olmaz."

"Neden unutmak istiyorsun?"

"Aslında unutmak istemiyorum." Doğru kelimeyi aradığımı belli eder bir yüz ifadesi takındım. "Sadece-" Onu taklit ettim. "Hatırlayınca değişik hissediyorum."

Güldü. Gülüşü bulutlar gibiydi. Bulutların arasından anıden gülümseyiveren güneş kadar sıcak, gökyüzü kadar mavi...

Onun o gülüşünü anlatmaya satırlar, mısralar, notalar yetmezdi. Ve biliyordum ki, bu kusursuzluğu, onu sevdiğim içindi. Onu sevmeseydim, yüksek ihtimalle şu anki hissiyatım çevremdeki tüm diğer erkeklere karşı olduğu gibi bir durum seyredecekti.

O yüksek ihtimal kendini kendi içinde parçaladı. Yerini kesinlik aldı.

Elini omzumdan çekince ona baktım. "Ne kadar sürecek bu yürüyüş?"

"Ama daha yeni sahile geldik. Şöyle sahil boyunca koşmayalım mı?" Elimle rotayı işaret ettim. İsterse gitmesini tekrar dile getirecektim fakat sarf ettiği o cümlelerden sonra buna cesaret edemedim. Çünkü o ya benimle gidecekti, ya da benimle gidecekti.

Kafasını geriye doğru yatırdı. "İzin vermeyeceksin, değil mi?"

"Neye?"

"Yatıp uyumama." Onu sıkboğaz ettiğimin, inadımla bunalttığımın farkındaydım. Fakat ne yapabilirdim ki? Eve dönünce uyuyacaktı. Onun beş dakika fazla zaman geçirmek istediğimde suçu bana atıyordu. Güzel adamdı, dikkatliydi ama durumlara fazla yüzeysel yaklaşıyordu.

"Ben bu sporu uyku düzenim bir nebze düzelsin, eve gideyim, kesik kesik değil de adamakıllı derin bir uyku uyuyayım diye yapıyorum." Baygın gözlerle beni izliyordu. "Uyku düzenin senin de bozuk, biliyorum. Denemekten zarar gelmez. Belki yardımı olur?"

"Tamam, Çırkın," dedi yine alttan alarak. "Tamam."

Uygun bir koşu temposu tuttuturup sahil kenarında koşmaya başladık. Koştukça ciğerlerim açılıyor, temiz hava haftalardır içime dolan kasvet, rehavet, yas, kurşuni karanlığın verini temizliyordu.

Burnumdan aldığım nefesleri ağzımdan veriyordum. Böylelikle koşu temposunun sonunda nefes nefese kalmıyordum.

Bir gün okuduğum kitaplardan birinde şöyle bir söze denk gelmiştim: "İçindeki mutluluğu göremeyecek kadar körsen, kötülükleri getiren hüzne yoldaş olursun."

Mutlu olmak ucuzdu. Tanıştığın bir insan, bir kahve, bir gülümseme, bir merhamet ve hatta çok susadığında içtiğin su... Mutluluk yanı başımızdayken nasıl bu kadar kine aç ve hüzne yoldaş olabiliyorduk? Nasıl her defasında ulaşamadığımız için yakınıyorduk kendimize?

Önce huzur, hemen ardından mutluluk gelirdi. Ve koştuk-

ça içime, ciğerlerime, beynime dolan temiz havayla huzuru kucaklıyordum.

Denizin sesi huzurumu katlarken yanımda sessiz sedasız bana ayak uydurmaya çalışan adama baktım. Aynı duyguları hemen hemen onun da hissettiğini sanıyordum. Zira havaya -gerçek bir havaya- ihtiyacımız vardı.

"Dövüşürken mutlu oluyor musun?"

"Anlamadım?"

"Dövüşleri seviyorsun, anlıyorum ama bu hobi seni mutlu ediyor mu?" Açıklamamı da hemen ilştirdim. "Sevmek ve mutlu olmak aynı şey değildir çünkü."

Koştuğumuz için iletişimimiz yüz yüze olmuyordu. Ben önüme bakarak soruyordum, o önüne bakarak cevaplıyordu. "Mutlu olmadığım maçlarım da oldu. Belli olmuyor diye yanıtlıyorum sorunu."

"İlk maçın nasıldı?"

"İlk dövüşümü bir kız için yapmıştım."

Durdum. "Hani bilmiyordun bu işe nasıl bulaştığını?"

O da durdu. "Nasıl bulaştığımı biliyorum demedim ki. Mangal'a bulaşmakla diğer yerlerde dövüşmek aynı şey değil."

"Neden dövüştün o kız için peki?"

"Özel bir nedeni yok. O kız için dövüşmek istedim ve..." Gözlerimin içine baktı. "Dövüştüm."

"Ne şanslı kızmış be." dedim hayretimi saklayamayarak. Hâlbuki kendi şansımın da farkındaydım. Sadece bir kız için bir şeyler yapmış olması canımı sıkmıştı. "Ben koşuya çıkalım dedim, bin dereden su getiriyorsun kalktığından beri."

Gülmeye başladı. "Ya aylardır görüşmediğim bir kız için neden kıskançlık yapıyorsun ki?"

Bir şey söyleyecekken öylece kaldım. "Sen..." Ben yıllardır bu işin içinde olduğunu zannediyordum. Bu neyin aylar öncesiydi? "Aylar önce mi bulaştın bu işe?"

"Hayır. Aslında söylemiştim sana, epey oldu. Nasıl bulaştığımı hatırlayamayacak kadar uzun bir zaman."

İşte o an, tam da o an, acı gerçekle yüzleştim. Bu kıskançlıkla harmanlanmış şaşkınlık duygusunu da suratıma yansıtarak, "Hâlâ görüşüyorsunuz yani?" dedim.

"Görüşmüyoruz," gibi kısa ve net bir cümleyle sorumu cevapladı.

"Ben de aylardır senin hayatındayım."

"Tanımıyorsundur." Sert bir cümle söyleyeceğimi düşünmüş olacak ki, hemen araya girdi. "O zamanlar ben bile seni tanımıyordum."

"Çevrendeki bütün kızlardan haberim vardı," dediğim an bir sessizlik oldu ve o an yüzümde amansız bir kırmızıya ev sahipliği yapmaya başladım. "Yani şey-" Toparlamaya çalıştığım cümle zaten derli toplu bir cümleydi. Bundan sonraki cümlelerimin defalarca silinmiş bir parkenin üzerine cila yapmaktan ne farkı kalacaktı? "İnsanın gözü ister istemez takılıyor."

Gözlerini kıstı. "İsmini hatırlamıyorum. Ama bizim okulda."

Şaşırmadığımı temsilen gözlerimi devirdim. "Neden şaşırmadım?"

"İyi ayrıldığımızı söyleyemem. Kapatalım bu konuyu. Önemsiz bir ayrıntıydı."

"Nasıl ayrıldınız?"

"Neden olayı kurcalayıp kendini daha fazla üzmek için ver arıyorsun?" Bu adamın geçmişinden duyup da mutlu olduğum durumların sayısı bir elin parmak sayısını geçmezdi. "Kıskanman hoşuma gidiyor ama bunu kendini üzecek boyuta getiriyorsun. Sana açıklıyorum, önemli değil diyorum. Büyütme."

"Elimde değil."

"Seni böyle üzmeye devam edecekse kıskanmamanı tercih ederim." Birden arkasına bakmadan yürümeye başladı. İçimden bir ses, o senin iyiliğini istiyor dedi. Biliyordum. İyiliğini istemese neden devamlı kendi kalbini kırdırırdı ki? Arkasından öylece bakarken adımlarıma can verdim.

Yarı koşar adımlarla arkasından gidip ona yetiştim. İzin vermeme ihtimalini de göze alarak koluna girdim. "Seni üzen şeylerin canına okurum güzel adam. Bu kendim olsa bile." Cevap vermedi. "Ama sen de beni anlamıyorsun ki. Seven insan kıskanır. Kıskanmavandan kork sen."

Sırf siz üzüldüğünüz için üzülen ve üzüldüğünüz için kendi kalbini kıran bir adam düşünün. İşte güzel adam öyle bir adamdı. Samimiyetiniz yoksa bu özelliğinin farkında bile olmazdınız; eğer güvendiği kişiyseniz sizin uğrunuza kendini feda edebilecek kapasiteyi kendinde bulunduran biriydi.

"Haklısın," dedi. Ama bu haklılığının kıskançlık üzerine sarf ettiğim cümlelerime olmadığını daha sonra anladım. "Kendimi senin yerine koyuyorum, ben de her şeyi bilmek isterdim." Yüzüme baktı. "Ben de merak ederdim."

Yanaklarını iki elimle sıkıştırdım. "Sen niye böyle alıngan biri oldun çıktın, iki gözüm?"

"Alınganlık değil de-" dedi, durdu. "Bazı şeyleri artık normal düşünemiyorum. Empati kurma gücümü kaybettim."

"Geçecek," dedim gözlerinin içine bakarak. "Güven bana." Dudakları düz bir çizgi şeklini alınca başını salladı. "Gerekirse kendi gücümü seninle bölüşürüm ben."

O çizgi şeklindeki dudağı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. "Çırkın'im benim."

"Güzel adamım benim." Ellerim yanaklarından kayıp iki yanıma düştü. "Oturalım mı biraz?" Başımla çimleri işaret ettim.

O tarafa doğru bakarken omuz silkti. "Olur."

Hemen beş adım sonra kendimi çimlerin üzerine bıraktığımda o da yanıma gelip çimlere sırtüstü uzandı. "İlk günden spora bu kadar yüklenilir mi ya?"

Sitemine karşılık ben de yanına uzanıp gökyüzüne baktım. "Halinden memnun kalmayı öğrensen biraz?"

"Sen de inadından vazgeçsen biraz?"

Denizin üzerinde uçan martılar kimi zaman bizim üzeri-

mızden de geçiyordu. Sabah durumu bu kadar büyütmemiştim ama insanlar onlara simit verdikleri için korkmuyorlar, insanlara yakın yerlerde dolaşıyorlardı. "Baran, bu martılar bir şey yapmaz, değil mi?"

"Yesin seni martılar."

Avuç içlerimi havaya doğru çevirip omzumu yukarı kaldırdım. "Uyuz ya, bildiğin uyuz."

"Sen de çocuksun," dedi bu defa altta kalmayarak. "Üstelik yirmi bir yaşına girmek üzere olan küçük bir kız çocuğu." Cevap vermedim. Çünkü tamamen tatlı bir üsluba bürünerek çıkmıştı ağzından kelimeleri. Cevap versem ciddiye aldığımı zannedecek, üzülecekti. Sessizliğin araya girmesine fırsat vermeden konuyu değiştirdi. "Anka kuşlarıyla ilgili efsaneyi bilir misin?"

"Hayır."

"Anka kuşu öleceğini hissettiği zaman kuru dallardan kendine bir yuva inşa edermiş. Yuvasını da ne olduğu bilinmeyen bir zamkla sıvarmış. Güneşin cayır cayır yaktığı bir zamanda da yuvaya girip, güneş ışınlarının kuru dalları yakarak onu öldürmesini beklermiş." Bakışlarımı gökyüzünden çekip ona yönelttim. "Anka kuşu intihar etmezmiş." Durdu. "Anka kuşu yanarak ölür ama küllerinden yeniden doğarmış."

"Küllerimden doğarım sözü buradan mı geliyor yoksa?"

"Evet." Başını benden tarafa çevirdi. "Kalpleri gaddarca katleden insanlar bu sloganı kendilerine günün her saati hatırlatırlar. Sen o insanların kalbini tekrar tekrar kırmasına izin verme; kalbinin kanayışına şahit olma. O insanların küllerinde boğuluşuna şahit ol."

"Başarının dibini kazarken sana küreği inancın ve umudun verir. Nitekim başarıya ulaştığında tek başınasındır."

Barut bir tür tozdur. Ona patlayacağı imkân verilmediği takdirde bir zararı yoktur.

İşte bazı insanlar da öyleydi. Hiç ummadığınız anda patlayan, ateşler savuran, savurduğu ateşte kendini de yakan, kalbinizi beş saniyede darmaduman eden insanlar, genelde fitilini sizin ateşlediğiniz insanlar olurdu.

Bazen insan kendi canını kendi yaktırıyordu. Onunlayken genelde bu konuma düşüyordum.

Değer veriyordu, değerinin farkındaydım. Onun gözünde diğer kızlar gibi değildim, bunu biliyordum. Lakin kalbim daha fazlasını istediğinden kendimi buna inandıramıyordum.

Doyumsuzluk çeşitleri arasında kalbin doyumsuzluğu da vardı. Ve bence en kötüsü de buydu. Şöyle oturup düşünüldüğünde hırsın doyumsuzluğu bunun yanında hiçbir şeydi.

Eve geldikten sonra duşumu alıp, hazırlanıp, terasa çıkmıştım. Baran uyuyacaktı. Onu rahatsız etmemek için güzel adamı ve benim için bugün feragat ettiği uykusunu yalnız bıraktım.

Üzerinde dumanı dans eden çayımın tek şekerini atıp karıştırdım. Normalde çayı çok şekerli içerdim ama daha sonraları bunun beni çok fazla susattığını anlayınca ister istemez çaya attığım şeker sayısı zamanla azalmıştı. Bundan şikâyet edecek

de değildim; keşke hayattaki en büyük derdimiz çaya attığımız şeker olsaydı. Belki o zaman daha mutlu olurduk.

Düşüncelerimden kendimi sıyırıp kitabın kaldığım sayfasını açtım.

Hayatta feda ettikleri kazandıklarından çoktu kadının. Kaybettikleri de bulduklarından az...

Didindi, kesti, yaktı, parçaladı... Seneler boyunca kendini çapsız bir kedere adadı. Sırtını hüznün endamına yasladı.

Canım dedikleri canını söktü... Sevdiğim dedikleri sevgisini çürüttü.

Kim onarırdı şimdi kokuşmuş bir kalbi? Kim severdi? Bu sevme işine yeltenen kişi, o kalbin yanına yaklaşabilir miydi şimdi?

Velhasıl, can yandı geriye külleri kaldı. Kadın aldı o külleri ciğerine sakladı. Küller gel zaman git zaman kadının içine yapıştı.

Yanmış bir kalbe ev, yurt olmak sizin canınıza kasteden birine yardım etmek gibidir; size doğrulttuğu bıçağın üzerine kendinizi atmanız gibidir.

Daha niceleri gibidir.

Var gibidir.

Yok gibidir.

Sayfayı çevirdim.

Alev ve kül benim hayatıma da sirayet etmiş iki kavramdı. O acılı dönemimde acım alev alevdi. Yardım etmek için elini uzatan kişileri, durumları da kendi ateşten çemberinin içine çekiyordu sanki.

Ablam bu alevi körükleyen tek, belki de en büyük etkendi. Başka hiçbir şey bu kadar acıtmıyordu canımı.

Nitekim alev sönmüştü artık. Kalbimin, vicdanımın, ruhumun, zihnimin, yaralarımın alevi sönmüş, yerini gümüşi grilikte kül tabakasına bırakmıştı. Sönmüştü sönmesine de yanan yerler daima eksikti. Hasar gören kısımlarımın güzel adam hayatıma girdiği zaman kendiliğinden iyileşeceğini ummuştum fakat öyle olmadığını da anlamam fazla zamanımı almamıştı.

Bir ilişkide -gerek arkadaşlık olsun gerekse aşk- beklentiyi fazla tutmak zarardı. Hem kendine, hem de karşı tarafa...

Zararın neresinden dönülürse kârdır sözü de zannediyorum her türlü beklentiyi karşılamaya programlanmış bir partner için söylenmişti. Çünkü beklenti tehlikeli ve sinsi bir duyguydu. Belli edilmez, için yana yana isterdin onu.

Lakin beklentiydi işte. Adı beklentiydi. Beklenti; beklemek için oluşmuş, umulan, gerçekleşmesi beklenilen durum ya da olay.

Bekleyen beklerdi; beklenen beklenirdi. Peki ya beklenti? Onun sadece bekleyeni vardı ve kimisi ağır ihtiraslardan beslenirdi. Bu fazla bencilce bir davranış değil miydi?

Bu konudaki tek bilgim beklentinin fazla gökleri görmemesi, fazla havalandırılmamasıydı. Fazla muhatap olunca kirletiyordu zira.

İçeriden bir ses gelir gibi olunca başımı cam sürgülü kapıya doğru uzattım. İçeride -görüş açıma giren kısımda- kimse yoktu. Evin önünden geçen yoldan geldiğini düşünüp çayımdan bir yudum aldım. Ardından hemen kitabımda kaldığım yere geri döndüm.

Midesine kadar çöken kasvetin direğini sıkıca kavrayıp çekip çıkarmak isterken ruhuna zarar vermişti adam.

Zedelenen ruha yara bandı bir müdahale değildi. Ruha merhem sürülmezdi ki! Ya kendinden ya da ruhundan vazgeçecekti.

Bazı hususlar canına tak edince kalktı ayağa, çıktı sokağa.

Koştu.

Ciğerleri nefessiz kalana dek koştu. Geçmişinden kaçmak ister gibi, sanki daha hızlı koşsa onları arkasında bırakabilecek gibi olanca hızıyla koştu.

Canına tak eden hususları ayak tabanlarının altında eziyormuş gibi hissetti. Suratına çarpan acılı rüzgâra yetişmek ister gibi...

İçi susadı. Adamın kalbi ilgiye, sevgiye susadı. Koştukça giderebilir miydi? Ya içi? İçi suyunu ararken hava kütlesiyle karşılaşmaktan muzdarip değil miydi?

Az önceki sesi tekrar duyunca kitabın kapağını kapatıp ayağa kalktım. Sürgülü kapıyı sola doğru çekip açtığımda ses daha net geldi. Baran'ın telefonunun zil sesiydi.

Uyanıp uyanmadığını kontrol etmek için yatak odasının kapısından kafamı içeri uzattım. Uyuyordu, telefonun zil sesine uyanmayacak kadar dalgın uyuyor olmalıydı.

Merdiven basamaklarını herhangi bir gıcırdama olasılığına karşılık yavaş adımlarla indim. Ben telefonu bulana kadar ses soluk kesilmişti. Bulduğumda da ekranda yazan bildirimlere baktım. Bir mesaj ve dört arama vardı.

Gönderen : -
Mesaj: "Baran benim. Görünce acil ara."

Telefon numarası eksi işaret şeklinde kaydedilmişti. Elime aldığım telefon tekrar çalınca irkildim.

Açıp açmamak arasında kaldım bir süre. Açsam, uyuduğunu söylesem, ciddi bir şeyse uyandıracak olduğumu anlatsam anlar mıydı ki?

İkilemde kalmışlığıma bir kelepçe takamadan aramayı yanıtladım. "Alo?" Karşı taraftan tık ses gelmiyordu. Kapattı mı acaba diye ekrana baktım ama kapatmamıştı. "Alo?" diye yineledim.

Hat meşgule düştü.

"Hayatın yegâne temeli mutluluk mudur,
yoksa huzur mu?"

Yanlış numara olma ihtimali yoktu. Bizzat Baran adına mesaj atılmış ve durumun ciddiyeti vurgulanmıştı. Yanlışlıkla kapatılmış olma durumuna karşılık numaraya ara komutunu verdim.

Çaldı, çaldı, çaldı. Üçüncü çalışın sonunda telefon açıldı fakat karşı tarafın telefonu açtığına dair en küçük bir sesi duyulmadı. "Ne için aramıştınız acaba?"

Hat tekrar meşgule düştü.

Baran'ı uyandırmam ya da uykusuna hiç dokunmamam konusunda kendi kafamda oluşturduğum tezat ipte cambazlığı oynarken elimdeki telefonu aldığım yere bıraktım.

Acaba açmamam gereken bir çağrı mıydı diye geçirdim içimden. Ama neden öyle olsundu ki? Üstelik telefonu açarken içinde bir gram art niyet yoktu.

Koltuğa oturmuş öylece nedenini düşünürken telefon tekrar çalmaya başladı. Yine aynı numara mı diye atak yaptım fakat yanlış alarmdı. Arayan Onay'dı.

"Merhaba, Onay."

"N'aber, Sahil?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

"Nasıl olayım işte. İyi olmaya çalışıyorum. Baran yanında mı?"

"Hayır, uyuyor."

Anladığına ve kabullendiğine benzer bir ses çıkardı. "Sana zahmet uyandırabilir misin?"

"Kızarsa ben de sana kızarım."

Güldü. "Anlaşıldı." Ayağa kalktım. Merdivenlere doğru ilerlerken, "O uyanınca bana dönsün," dedi.

"Tamam," deyip telefonu kapattım.

Zaman kaybetmeden basamakları hızla çıkıp yavaşça yatak odasına girdim. Yüzüstü yatmış bir halde uyuyordu. Yatağın ucuna oturup korkutmamak için usulca seslendim. "Baran?" Gözlerini açmadan duyduğunu belli eden bir tavırla tok bir ses çıkardı. "Onay aradı seni. Uyuduğunu söyledim ama uyandırmamı istedi." Arkasını dönüp uykusuna devam etti. O an kendi kendime konuştuğumu kavradım. "Baran?"

"Çirkin, ben sana ne söylemiştim?"

"Benlik bir şey yok ki. Eksi işaretiyle kaydettiğin biri seni aradı. Açtım, kapattı. Sonra da Onay aradı. Hepsi seni soruyor."

Bana doğru dönüp toparlandı. "Kim aradı dedin?"

"Onay."

"Hayır, o değil."

Onay'ı değil de eksili şahsı sorduğunu anlayınca kafamı salladım. "Eksi işaretiyle kayıtlı bir numara. Öyle kaydetmişsin."

"Konuştun mu?"

"Hayır. Bak ben terasta kitap okuyordum," diyerek anlatmaya en başından başladım. "Senin telefonunun çaldığını duyunca aşağı indim. Aslında açmayacaktım ama önemli olduğuna dair mesaj gelmiş telefonuna o numaradan. Ben de açtım. Birkaç saniye sesimi dinledi, sonra kapattı."

"Eee?"

"Yanlışlıkla kapandığını düşünüp tekrar aradım. Yine açtı, sesimi duyunca tekrar kapattı. Hemen sonra da Onay aradı." Hiçbir şey söylemeden yüzüme bakan ifadesine endişeli gözlerle baktım. "Baran kimdi o? Kötü bir şey mi oldu?"

"Telefonumu getirdin mi?" Elimde çevirdiğim telefonu ona uzattım. Tuş kilidini açıp mesajlara girdi. Eksi şahsının attığı mesaja birkaç saniye göz attıktan sonra rehbere girip son aramalara baktı. "Onay'ın annesi."

Onay'ın annesi mi? Şaşkınlıktan tepki bile verememiştim. Olay hem Onay hem de annesi arasındaysa bu karede Baran'ın yeri neydi? Onay'ın sesi gayet iyiydi, mutlu gibiydi. Ama annesi neden çağrısına hemen Baran'ın dönmesini istemişti?

İşin içinden çıkamayınca, "Anlamadım," dedim. "Ne alaka?"

"Bilmiyorum." Yorganı üzerinden sıyırıp ayağa kalktı. "Ben arayayım Onay'ı."

Üslubundan ve tavrından ötürü beni yine yanında istemediğini anladım. "Ben aşağıdayım o zaman."

Belli belirsiz başını salladı. Odadan çıkıp terasın sürgülü kapısını açtı. Ben de ayaklanıp yatağı düzelttim. Dağınıklığı fazla sevmezdim fakat kalbim darmadağınıktı. Hislerimin üzerinde fazla durmadım, zira dursam beynim patlayacakmış gibi hissediyordum.

Dolaptaki misafir yastıklarından birini çıkarıp koltukaltıma sıkıştırdım. İnce ama sıcak tutan pikelerden birini de elime geçirince dolabın kapağını kapattım.

Salona indiğimde cama yakın olan koltuğa elimdeki yastığı ve pikeyi bırakıp oraya hâkimiyetimi kurdum. Sabahki koşunun etkisini yadsıyamazdım. Eve geldiğimde oldukça dinç ve dinamik hissediyordum kendimi. Kitap okumuş olmanın da haklı huzuru vardı üzerimde. Negatif düşüncelerin istilasına karşı kullanacağım temiz ve saf bir direncim vardı artık.

Sabahki o dinamik halimin bedeli şimdi verilecek gibiydi. Omuzlarımdan diz kapaklarıma kadar çöken o hain ağrıyla kendimi derhal uykuya teslim edebilirdim.

Başımı yumuşak yastığa koyup üzerimi mor pikeyle örttüm. Göz kapaklarımın kapanışına şahit olmak istemezcesine yumduğum gözlerim, bir süre sonra bana rahatlama arzusuyla erişti.

Camda öten küçük bir kuşun cıvıltısı kesildiğinde algılarıma siyah bir perde çekildi. Yok olan görüntülerin bile sesi kesildi.

KAKTÜS TEAM

❧

"Rakibinin senden güçsüz olduğunu bilsen bile sakın onu küçümseme."

Hayatımın en acılı evrelerini, bu acıya sebep olan hususun temelini kazarak geçirmiştim. Temeli kazdıkça yeni şeyler öğreniyor, olayı kurcaladıkça olmaman gereken durumlara dahi dahil olup onlara şahitlik yapma zorunluluğuna bürünüyordun.

Bu durumda da olayın derinine inmemek için çabalıyordum. Çok merak etmeyecek ve çok kurcalamayacaktım. Çünkü ne zaman sorsam, sorgulasam hayatımı çalkantılı bir hale sokuyordu bu durum.

Yanağımı kaşındıran saçlarım yanağımdan çekildiği vakit yüzüme çarpan serinlik ve o serinliği pespaye bir ılıklığa misafirlik eden dokunuş bana gözlerimi açtırdı.

"Uyandırdım mı?"

Elini yanağımdan çekip saçıma koyunca benim elim de otomatikman yüzüme gitti. Hava düşmüştü. Salonda karanlığa aç, aydınlığa düşman ve onunla savaşan bir hava hâkimdi. "Saat kaç?"

"19:00."

"Ben o kadar zaman uyudum mu ya?"

Gülerek, "Senin koşu işe yaradı," dedi. İmalı söyleyişine ben de en az onun kadar huzurlu gülerek yanıt verdim. "Dışarıdan pizza siparişi verdim. Yersin öyle değil mi?"

"Olur." Koltukta oturur pozisyona geçtim. "Sen yeni mi geldin yanıma?"

Duvardaki saate baktı. "Yaklaşık iki saattir senin yanındayım ben."

Kalbim tekledi. Bu iki saat boyunca beni izlemiş ve saçlarımı okşamış demek miydi? Güzel adam sıfatından daha üstün bir sıfata yer yoktu kalbimde. Ancak yanına birinci tekil zamiri koyabilirdim.

Benim güzel adamım...

Canım güzel adamım.

Pikeyi katlayıp yastığın üzerine koydum. "Ben yüzümü yıkayıp geleceğim." Televizyonu açarken," Tamam," manasında başını salladı.

Yüzümü hem uyku sersemi olduğumdan, hem de kızardığımdan dolayı yıkayacaktım. Ondan gelen bu tarz sözler ve davranışlar yüzümün renginin sabit kalmasını engelliyordu.

Soğuk suyu yüzüme çarptım. Derimin altındaki ısıya bir faydası olmuyordu ama yüzümdeki sıcaklığın derecesini düşürmeyi az çok başarıyor gibiydi.

Musluğu kapatıp yüzümü kurulamak adına havluyu yüzüme bastırdım. Tampon hareketlerle iyice suyu aldığından emin olduktan sonra aynaya baktım. Yüzüm az öncekinden daha kırmızıydı sanki. Elimdeki havluyu yerine asıp ellerimi yüzüme yelpaze yaptım.

Kapı zili çaldığında bu aşamaya da bir son verip aynaya geri baktım. Sanırım zamanla geçecek, ben ne yaparsam yapayım herhangi bir fayda vermeyecekti.

Güzel adam, "Sahil!" diye seslenince banyonun kapısını açtım.

"Geldim!"

Küçük şeyleri büyütmek de bir dünya markasıydım. Işığı kapatıp banyodan çıktım.

"Karışık söylemiştim, yersin umarım."

"Fark etmez, yerim." İki adet büyük boy pizza sipariş etmişti ve kutunun birisini kendine zimmetlemişti. Zannediyordum ki, o açılmamış diğer pizza paketi benimdi. "Ama ben bunu bitiremem ki. En fazla dört dilimle doyarım ben."

Isrifini bozmadı. Televizyona bakarak, "Bitecek," diye kesin bir şekilde yanıtladı. O kumandayla kanalı değiştirirken cevap vermedim, kapalı kutuyu açıp içinden bir dilim pizza aldım. Sanırım ben bu şikâyeti ettiğim anda televizyonda bir şeye kafayı takmıştı ve sorunu çözünce, "Yiyebildiğini ye en azından," dedi.

"Öyle yapacağım zaten," deyince dönüp bana baktı. "Ne oldu?"

"Bir kere de beni şaşırtsan ne olur?"

Pizzadan bir ısırık alıp sol kaşımı kaldırdım. "Beni benden daha iyi tanıyan sensin. Sence ne olur?"

Bakışlarını tekrar televizyona çevirdi. "İyi olmaz."

Destekledim. "Bence de."

Televizyonda açtığı dizinin konusunu anlamaya çalışırken ilk dilimi bitirmiştim. İkinci dilimi elime aldığımda, "İçecekleri açar mısın?" diye rica etti.

Pizza dilimini aldığım karton kutuya geri bırakıp kola şişesine doğru uzandım. "Sen gazlı içeceklerden birinin kapağını açmaya çalışırken asitten dolayı şişenin yüzüne patladığı çocuğu duydun mu?"

Bana baktı. Bir süre ifademi inceledikte sonra yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ben de küçükken duymuştum."

"Bence sen çok yaramaz bir kız çocuğu olduğundan dolayı ailenin senin sağlığın için aldığı bir tür önlemdi bu?"

Düz bir ifadeyle suratına baktım. Olabilir miydi? Gerçi neden olmasındı? "Olabilir," deyip konuyu kapattım.

Masada duran iki bardağa kolayı doldurdum. Şişenin kapağını kapattıktan sonra bardaklardan birini ona uzattım. "Sağ ol, Çirkin'im."

"Afiyet olsun." Kendi bardağımdan bir yudum aldım. "Onay'la konuştun mu?"

"Evet, konuştum."

"Bir sorun yok, değil mi?"

"Hayır hayır." Pizzasından büyük bir ısırık aldı. "Annesi Onay'a ulaşamayınca merak etmiş."

"Anladım." Onay'ın annesi Onay'ı neden merak etsindi ki? Yani, Onay merak edilecek ne yapmış olabilirdi? Aman, dedim içimden. Onu tanıyordum, her şey yapmış ve kadının yüreğini ağzına getirmiş olabilirdi. Zira vurdumduymaz herifin tekiydi.

"Kanalı değiştirir misin?"

"Neden öyle bir şey yapayım?"

"Sevmedim ben bu diziyi." Omzuna yavaşça vurdum. "Değiştir."

"Hayır."

"Ya hem yemek yiyorsun hem de izlediğin diziye bak," diye sitem ettim. Ben bunu söylediğim sırada dizideki kadının ağzından böcekler çıkmaya başlamıştı. "Kapat şunu!"

Sesli ısrarlarım sonucunda, bir anda, televizyonu kapattı. Ortam keskin bir şekilde ve aniden sessizliğe büründü. "Oldu mu?"

"Oldu." Arkama yaslanıp elimdeki pizza dilimimin son lokmasını ağzıma attım.

Sabahtan bu yana aşina olduğum o zil sesi, sessiz ortamda tekrar hayat buldu. Baran hızlıca ellerini silip gelen aramayı yanıtladı. "Alo?" Saniye kadar kısa bir zaman dilimi sonra, "İyiyim anne, sen nasılsın?" dedi. Bana baktı. "Sahil var." Ne olduğunu anlamadığım için yüzümü buruşturdum. Bakışlarını benden başka tarafa yöneltti. "Maya ailesinin yanına gitmek istedi. Zaten biz de üç gün kalacaktık. Neden? Bir şey mi oldu?" Ayağa kalktı. "Tamam o zaman, bekle." Balkona çıkacağına dair işarette bulununca onaylarcasına başını salladım.

Sanırım doymuştu. O balkona çıkarken ben de masayı toparlamak için ayaklandım. Pizza kutularını, pizzalarla birlikte gelen büyük poşete doldurdum, diğer elime de bardakları alıp mutfağa doğru ilerledim.

Mutfak tezgâhına bardakları bıraktıktan sonra, büyük çöp kutusuna da çöp poşetini attım. Bir bez yardımıyla yemek ye-

diğimiz masayı şöyle bir sildikten sonra mutfağa geri döndüm.

Bulaşığı sonra yıkarım demiştim fakat o bardakların o şekilde duruşu ziyadesiyle rahatsızlık verince onları da yıkadım.

Ellerimi kurularken balkon kapısının kapatıldığına dair bir ses geldi içeriden. Elimdeki mutfak havlusunu olduğu yere bırakıp salona doğru koştum.

O koltuğa benden daha yakındı. Atağımı da fark edince durumu anlaması fazla sürmedi. Ardından o da kendi hamlesini gerçekleştirdi.

Bu ne yazık ki benim için acı verici bir hamle olmuştu. Onu geri itmek için attığım omuz bilakis onun işine yaramıştı. "Ya niye böyle uyuzluk yapıyorsun?"

Büyük bir zaferle aldığı kumandayı havaya kaldırdı. "Bu benim izlemek istediğim dizi."

"Baran benimle oyun oynama. Lütfen."

"Hayır, oynamıyorum. Saçma sapan yerleri izliyorsun. Öyle olmasa seve seve kumandayı sana verirdim." Kumandaya ulaşmak için iki kez zıpladım ama boyu çok uzundu. Ayrıca destek aldığım kolları da aşırı güçlüydü. Bu iki büyük etken bana kumandayı aldırmamıştı. Bütün çabalarımı boşa çıkarmıştı.

"İyi, tamam." Daha fazla mücadele edemeyip koltuğa oturdum. "Ne yaparsan yap."

"Küstün mü?"

"Yoo, o tür şeyler için küsmem ben." Yanlış kelime kullanmışım gibi açıkladım. "Aslında ben çok nadir küserim. Genelde kırılır ve tavır alırım."

"Anladım." Yanıma oturduktan sonra kolunu omzuma attı. "Yarın şirkete gideceğim."

"Kaç gibi gelirsin?"

"Öğleden sonraya kalmam. Çok işim yok."

Başımı salladım. "Tamam."

"Yakın zamanda da bir dövüş var ama katılmayacağım."

Ona baktım. "Neden?" Benim katılmasını istemediğim dövüşlerde benimle kavgalar edip yine de gidiyordu. Şimdi bir şey diyemeyeceğim zaman gitmeyesi gelmişti.

"Önemsiz bir maç. O kadar yol çekmeme değmez."

Kimi zaman özgüveniyle dil ısırtacak bir adam kimliğine bürünüyordu; bazı zamanlarda ise hep yüzüne yerleşmiş olan o muazzam gücü göremezdiniz. "O kadar güçlüyüm diyorsun yani?"

"Rakibinin senden güçsüz olduğunu bilsen bile sakın onu küçümseme." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Çünkü rakipler senin uyuduğun zaman atak yapmak için vardır."

"Sırtını döndüğün an bıçaklayanlardan mı bahsediyorsun?"

"Hayır, onlar düşmandır. Rakip, sen güçsüz durumdayken seni geçmeye çalışandır."

"Düşmanın daha naif hali yani?"

"Öyle de değil. An gelir, dostun da rakibin olabilir." Durdu. "Hayat genelde insanları aynı kefeye koymayı tercih etmez."

"Gitmemekte kararlısın yani dövüşe?"

"Aynen."

"Şu uğruna ilk dövüşünü gerçekleştirdiğin kız küsmesin sana? Bunu hiç istemem," deyip gözlerimi devirdim.

"Sanmıyorum," dedi. "Neticede Çirkin'im değil."

"Sen Çirkin'ine kurban ol, kurban." Çenesini baş ve işaret parmaklarımla sıkıştırıp başını yavaşça iki yana salladım. "Bir Çirkin kolay bulunmaz."

"Bak aslında insanlarla kötü olmayı seven biri değilimdir, insanların kalplerini kırmaktan nefret ederim ve kalp kırmaktan da çok korkarım. Ama o arabamın tekerine tekme atan bir kızdı. Arabama." İşaret parmağıyla kendini işaret etti. "Benim arabama."

Güzel adamın canını isteyebilirdiniz ama arabasına katiyen zarar veremezdiniz. Benim araba hayalimden sonra dövüşten sonraki ilgisinin de bu olduğunu anlamıştım. "Benim araba-" Bir anda cümlelerim kısıldılar, demirden yapılmış, güçlü iki kapan arasına sıkışıp kaldılar. "Bir saniye, bir saniye."

Zihnim geriye doğru sarmaya başladı. Onay'ın Baran'a karşı olan ilgimi fark etmesi, hızlı adımlarla okulun arka tarafına dolanmam ve tenha bir yerde duran, karşıma çıkan, banka oturup orada saatlerce neyi beklediğimi bilmeden bir şeyler beklemem... Siyah, spor bir arabanın okul bahçesinden içeri girmesi ve bu kişinin Baran olması... Ağlayarak gelen bir kızın onun boynuna atılması ve saçlarını okşayarak ondan umut dilenmesi...

"Nereye gittiğimi bilmiyordum. Sadece hızlı adımlarla okulun arka tarafına doğru ilerliyordum. Okulun en tenha yerinde bir bank gözüme çarpmıştı. Rotamı belirleyip o tarafa doğru harekete geçtim.

Köşeyi dönmemle karşıma çıkan bank, şu an benim için bulunmaz bir nimetti. Yalnızlık şu anki içinde bulunduğum durumu yutacak tek eylemdi.

Ne kadar süre orada öylece boşluğa bakıp düşündüğümü bilmiyordum. Burası tenha olduğu için genelde arabalar buraya park ediliyordu. Siyah, spor bir araba bahçe kapısından giriş yapınca bakışlarımı o yana çevirdim. Gelen Baran'dı. Dirseklerimi, dizimden çekip dik bir oturuş sergiledim. Arabasını, iki arabanın arasına kusursuz bir şekilde park edip arabadan indi. Güneş gözlüğünü gözünden çıkardıktan sonra eline alıp arabanın kapılarını kilitleyince arkasından ona doğru gelen kıza baktı.

Bu kızdan nefret ediyordum. Hızla koşarak Baran'ın yanına geldi; Sarıldı, yanağından öptü, saçlarını karıştırdı. Ağladı. Baran'ın hiç yüz vermemesi de gözümden kaçmamıştı. Kızın aksine ona sarılmamış, onu öpmemiş,saçlarını karıştırmamıştı."

"Lavinia," dedim iç geçirerek.

"Efendim?" dediğinde sesli düşündüğümü anladım.

"O kız sana okulun arka tarafında sarıldı, senin omzunda ağladı, değil mi?"

"Derin bir nefes alıp merakıma daha fazla dayanamayarak onlara baktım. Kız hâlâ kollarını Baran'ın boynuna dolamış, omzunda hıçkırarak ağlıyordu. Baran, cebinden çıkarmaya çalıştığı -telefon diye zannettiğim- şeyi almak için bir uğraş vermeye başladı. Çok sürmeden

de bunun bir telefon olduğunu görmek, tespitimi doğrulayınca ruh halimi belirleyen o hisler, zihnimi alkış tufanına tuttu.

Telefonu kulağına götürür götürmez kızı kendinden uzaklaştırdı. Halime sevineyim mi; yoksa üzüleyim mi sularında yüzerken Baran çoktan fakülteye girmişti. Kız da bir süre Baran'ın arkasından bakarak öylece durdu. Onun o buzdan kalelerini yıkamayan kız, Baran'ın arabasının tekerine iki tekme sallayıp ağlayarak uzaklaştı. "

"Yok artık," dedi. "Central Intelligence Agency (CIA) bu kadar hızlı bilgi toplamıyor." Gülmeye başlayınca ifademi yumuşattım.

"İnsanoğlu sevmeye görsün."

Omzuma attığı kolundan destek alarak beni kendine çekti. Yüzüne bakmadığımdan dolayı bu ani hareketiyle yine ona bakamamıştım. "Sen bir şey diyordun."

Kaşlarımı çattım. "Ne diyordum?"

"Benim araba, dedin kaldın. Sonra bu konuya geçtik."

"Ha, evet." Bakışlarımı ona çevirdim. "Benim araba hayalimi nereden öğrendin sen?"

Güldü. "Sinem söylemişti."

Sana gitme demeyeceğim.
Üşüyorsun ceketimi al.
Günün en güzel saatleri bunlar.
Yanımda kal.

(1957 - Özdemir Asaf)

❧

Dostane bir şekilde yaklaştığım geçmişim hiç beklemediğim bir yerden beni vurmaya devam ediyordu. Usanma nedir bilmiyordu.

Baran, sabah çok erken bir saatte hazırlanıp işe gitmişti. Onun tıkırtılarına uyanınca bir daha da uyuyamamıştım. Üstelik saat sabahın yedisiydi henüz. Gün geçmiyordu ki dertlerim bitsin, sorunlarım azalsın.

Yatakta bir sağa bir sola dönüşlerim bıkkınlık verince bir hışım yataktan kalktım. Evin arka tarafına bakan yatak odasının penceresinin yanına gidip perdeyi araladım. Dışarıda serin bir hava hakimdi.

Dışarı çıkıp biraz dolaşmaya karar kıldım. Hemen hızlı bir duş alıp hazırlandım. Çünkü başka türlü atamayacaktım üzerimde emanet gibi duran bu yorgunluk hissiyatını.

Mutfağa indiğimde buzdolabındaki erzaklardan birkaç bir şey atıştırıp evden çıktım.

En çok bu havaları severdim; soğuk ama soğuk değil. Ilık ama ılık kadar ısısı yüksek değil. Üzerine ceket almadığında üşüten ama dondurmayan... Bazı gecelere olduğu kadar bazı sabahlara da minnettardım.

Günün sükûnetini kaldırım taşlarının emdiğini gördüğüm an kavradığım bir gerçek vardı. Düşünecek, uğruna kafa yoracak ne çok şey vardı! Hayatım beklemeye ve düşünmeye programlanmıştı sanki.

Ciğerimden sökülüp zorla benden alınan neşem, Sinem'den

sonra saf halini yeni yeni alıyordu. Yasın verdiği o ağırlık yavaş yavaş üzerimden kalkıyordu.

Sinem'in yanımızdan ayrılışı, Sinem'in yokluğu, kendi evimden onun sayesinde Baran'ın evine taşınmam... bu ve bu gibi olumsuzlukların her biri bana güzel adamı vermişti. Birbirimize destek olmuş, bu uğurda da kendimizi gerek üzmüş, gerekse mutlu etmiştik.

Fakat her ne olursa olsun, ikimiz de dile getirmesek de, gayemiz şuydu: Bir arada olmak.

Âşık olan her insan benim içinde olduğum bu girdabı yaşar mıydı diye sorardım kendime bazen. Bu saplantılılık bana mı özgüydü, yoksa aşk denen nanenin hamurunda mı vardı, bilmiyordum. Lakin şunu bilirdim: seven insanda koruma içgüdüsü bulunduğundan saplantı hali normaldi. Yeryüzünde kim bilir ben ve ben gibi daha ne kadar çok insan vardı?

Kuru, soğuk rüzgârlı değil de, insanın yüzünü yalayıp geçen, içini dirilten, o havayı bilir misiniz?

İşte o havalarda acınızı seyreltebilir, kalp kırıklığınızın verdiği acı hissiyatını en aza indirerek, durağanlaştırabilirsiniz. O soğuk havanın kalbinizin odacıklarına girip o hasarlı kısımları temizlediğini varsayarsak eğer, o havaları diğer tüm mevsimlerden daha çok severdim.

Sevdiğiniz insanın yanında her bir mevsim güzeldir fakat yalnızsanız yanınıza soğuk hava refakat eder. Çok sıcakların da, çok soğukların da sert bir dili vardı; o kabalığı sevmediğimden ilgilenmezdim.

Evden çıktığımda saat sekizi on geçiyordu. Epey bir mesafe kat etmiştim. Daha önce evin sahile yakın kısımlarını görmüştüm, ama diğer tarafında bulunan yazlık tarzındaki evlerin konumunu daha yeni öğrenebilmiştim.

Kimi evlerin atmosferi çok canlıydı. Evlerinin balıçelerine kurdukları gölgeliğin altındaki masada kahvaltı yapıyorlardı.

Kaldırımda ilerlerken, insanların yaşamlarına dört saniyelik farklarla dahil olmaya devam ederken, yola turuncu bir top

fırladı. Geldiği yere baktığımda iki oğlan çocuğu bahçe tellerine abanmış yolun diğer tarafına geçen topa bakıyorlardı. "Abla topu atar mısın buraya?"

"Atayım." İlerlediğim kaldırımın karşı tarafına geçtim. Birkaç adım sonra topu sıkıştığı yerden kurtarıp çocukların olduğu hizaya geldim ve topu telden geçecek şekilde yukarı fırlattım.

"Sağ ol, abla," dedi topu havada tutan.

Diğeri alkış tuttu. "Türkiye seninle gurur duyuyor abla!"

Samimiyetlerine gülümsedim. "Eyvallah aslanım." Sesli güldükleri zaman ben de gülüşlerine eşlik ettim. "Rica ederim. Dikkatli oynayın."

Topu yukarıda yakalayan oynadıkları yere doğru giderken, son söylediklerimi duyan elini alnına koyup asker selamı verdi.

Saatime baktım. Evden çıkış zamanıma göre tam bir buçuk saattir yürüyordum. Bu taraflar sessiz, sakin, tenha, zararsız yerlerdi. Sabahları dahi şehrin merkezi kadar canlı olmuyordu.

Saat onu geçerken olduğum yerden ters istikamete, geldiğim yere, geri dönme kararı aldım.

Geldiğim yolu geri dönmeye başladığımda dinginleşen ruhumu fark ettim. Güzel adam haklıydı, insan acısını bir şeylere yönelttiği zaman önceki ruh haline nazaran daha huzurlu oluyordu, hüznü dağılıyordu. Mutluluk değildi hissettiği ama içi huzurluydu.

Dönerken ne kadar çok yolu ardımda bırakmış olduğumu anladım. Giderken çok sorun olmamıştı; anlamamıştım. Lakin dönüş yolunda çok sıkılmıştım.

Cebimden anahtarı çıkarıp kilide taktım. Güzel adam gelmişti. Arabası kapının önündeydi. Kapının açıldığı sırada ilk görüş açıma giren Baran, son hızla koltuktan kalkıp bana doğru atıldı. Bu hızlı hareketine Onay tez bir refleksiyle müdahale etti. "Sahil, neredesin sen?!" Güzel adamın öfkelendiği zaman başvurduğu en son yoldu bağırmak. Şu an karşımdaki adam hem bağırıyor hem de gözlerinden alevler saçarak bana bakı-

yordu. Şoktan kocaman açılan gözlerle ona bakakaldım. "Kaç kere aradım lan ben seni?!" Onay'ın onu tutan kolunu kaba bir şekilde iterek kendinden uzaklaştırdı.

Ceplerimi yokladım ama telefona dair bir iz bulamadım. Uzlaşmaya çalışan, naif bir ses tonuyla, "Yanıma almayı unutmuşum," diyebildim. Alttan almıştım çünkü daha fazla sınır olmasını istemiyordum. Bu öfkesinin bir üst seviyeye çıkarsa hem bana hem kendine zarar verecek şekildeydi. "Hava almaya çıkmıştım."

"Başlatma şimdi havana!"

Kaşlarımı çatarak kaba üslubuna ve tavrına karşılık verdim. "Ne oldu sana ya?"

"Baran'a bir mesaj geldi," diye açıklamaya başladı Onay. Güzel adam sinirle başını başka yöne çevirdi. "Seni en yakın zamanda yanına alacağını söyleyen bir kişiden. Baran da korktu haliyle." Baran'a baktı. "Hatta-" Bakışlarını bana çevirdi. "Epey korktu."

"Diyorum ki ben de kendime, bu kız bir yere gidecek olsa bana söylerdi."

Bir anda bütün vücudumu bir duygu bulutu kapladı. "Ya ama kıyamam ben sana." Ona doğru birkaç adım atıp yanına vardım. Hemen ardından kollarımı sinirden gerilmiş beline doladım. O bana sarılmadı, fakat göğsüne yasladığımda anladığım deli gibi atan kalp atışı bana sarılmamasındaki öfkeyi anlatıyordu. "Sen eve gelene kadar ben dönerim diye düşünmüştüm." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama düşündüğüm gibi olmadı."

"Güzel arkadaşlarım," diye araya girdi Onay. "Sizin duygusal kavuşmanıza şahit olduğum için çok mutluyum, bu ana doyum olmaz. Fakat benim artık gitmem gerek." Daha çok Baran'a bakarak konuştuğunu dillendirecek olmuştum ki bana baktı. "Sen de şu oğlanı üzme kız. Yolda beni kaç kilometre hızla getirdi senin haberin var mı? En son sen de dört, ben diyeyim beş arabanın üzerinden uçarak geçtik herhalde. Çok

net göremedim." Tebessüm ederek güzel adama baktım. O hâlâ huysuz huysuz kendi halinde takılıyordu. "Ölseydim sana musallat olurdum Sahil. Gülme öyle. Görürdün o zaman. Hep beraber gülerdik." Ona ters bir bakış attım.

"Sen al benim arabayı." Güzel adam arabanın anahtarını Onay'a doğru uzattı. "Dikkatli kullan."

"Tamamdır." Arabanın anahtarını aldıktan sonra onu avucunun içine hapsedip el salladı. "Hoşça kalın." Gelince kapatmaya fırsat bulamadığım dış kapıdan çıkıp kapıyı kapattı.

Kapının kilidinin yerine otururken salonun pusmuş havasına bıraktığı ses kesildiğinde Baran'a baktım. Bunu ne ara yaptığını bilmiyordum ama koltuğa oturup ayaklarını orta sehpaya uzatmıştı. Hemen yanına iliştim.

Nefes alış verişi daha yeni düzelmiş gibiydi. Bile isteye üzmemiştim onu. Lakin kalbimden bana fısıldayan bir ses onun kalbini onarmam gerektiği üzerineydi. Yanağından makas alıp gülümsedim. "Çok mu korktun yakışıklı?"

Elimi kendinden uzaklaştırdı. "Sahil, şaka kaldıracak halim yok şu an."

"Ama-" deyip kaldım. Ne yazık ki, bu kadar endişelendiğini görünce kendimi savunamamıştım bile. Yine kendinden uzaklaştırması ihtimalini göze alarak başımı göğsüne koyup ona kocaman sarıldım.

Hiçbir şey yapmadı, ne sarıldı ne de uzaklaştırdı. Öylece sessizliği dinledik, gerçi ben hem sessizliği hem de onun kalp atışlarını dinliyordum; bu aynı kefeye konulamayacak cinsten bir şeydi.

Sessizliği ben bozarım diye düşünüyordum fakat atağı o yapınca başımı göğsünden ayırdım. "Ben sana hediye almıştım," dedi. "Ve alırken gayet de mutluydum. Affedersin de. içine ettin."

İstemsizce açık kalan dudaklarımı kapatmayı başardığımda, "Ne?" diyebildim. "Ne hediyesi?" Anlayamadığımdan ve bunu ondan beklemediğimden alt dudağımı ısırdım. "Ne ge-

reği vardı ki?"

Omuz silkti. "İçimden gelmişti. Heves mi bıraktın adamda?"

"Bak, ben özür dileyeceğim bir şey yapmadım. Sadece seni üzdüğüm için özür dileyebilirim." Yanağından öptüm. "Özür dilerim."

"Umarım tüm bu yaptıkların hediye için değildir."

Kaşlarımı çattım. "Değil tabii ki. İstersen çöpe at. Senden değerli değil."

Ceketinin cebinden kırmızı bir kutu çıkardı. Tek hamlede kutunun kapağını açtığında içinden parıl parıl parlayan güneş simgeli bir kolye çıktı. Şaşkınlığımı gizleyemeyerek ellerimle ağzımı kapattım.

KAKTÜS TEAM

❧

"Bu kolyeyi aramızda her ne geçerse geçsin çıkarma. Çıkarırsan döverim."

Aldığı kolyeyi boynuma takarken saçlarımı yana almış o anın mutluluğunu yaşıyordum. Sarf ettiği cümleler ne olursa olsun umurumda değildi. "Bugün bu kadar mutlu olamazdım Çok teşekkür ederim."

"Ben de bugün ancak bu kadar sinirlenebilirdim. Rica ederim."

Saçlarımı yandan geriye aldığında ona doğru döndüm. "Kim olabilir o mesajı atan?"

Başını usulca iki yana salladı. "Herkes olabilir."

"Tuncay bence."

"Çirkin'im Tuncay neden seni yanına almak istesin? Bu belli ki sana ilgisi olan biri."

"Baran bana ilgisi olan biri neden sana mesaj atacak." Sesli bir gülüş koydum. "Beni arardı."

Sanki ona, ben mesaj atan adamla yaşamak istiyorum demişim gibi baktı. "Demek öyle yapardı."

"Güzel adam," dedim neşeli bir şekilde. Maksadım birazdan onu yine sinir edecek soruyu sormak için şirinlik yapmaktı.

"Efendim?"

"Sen beni birazcık kıskanmış olabilir misin acaba?"

"Kim? Ben mi?" Duygudan yoksun, histerik bir gülüş ortaya koydu. "Ben sadece senin için endişeleniyorum. Ailen

yurtdışında, burada benimle yalnız yaşıyorsun." Söylemesini istediğim cümleyi söylememişti. Kıskandığını söylese ölürdü çünkü.

"Anladım." Cevabını beklerken nefesini tuttuğumu fark edince derin bir nefes aldım. "Hiç kıskanmadın yani?"

"Hayır, Çirkin." Ulan bu kadar mı zordu be?

"Başkalarının yanında hiç olmadığın kadar soğuk, benim yanımda hiç olmadığın kadar samimi oluyorsun ya... o huyunu hiç değiştirme olur mu?"

Tebessüm etti. O öfkesinin yatıştığını ve bana karşı olan kırgınlığının da geçmeye başladığını o an fark ettim. "Olur."

Elimi saçlarının arasına daldırıp karıştırdım. "Ben sabah çok erken kalktım. Biraz dinlensem olur mu?" Başımı salladım. Mizahi bir üslupla, "Şirketle ev arası ortalama bir beş dakika falan sürdü sanırım," dedi.

O olay aklıma gelince, "Ya bir şey olsaydı?" diye kızdım.

"Aslına bakarsan Onay biraz abarttı. O kadar hızlı kullanmadım. Yoksa ben ne yapayım seni? Biri kaçırmış, sana bir şey olmuş... umurumda olmaz."

Şaka yaptığı ortadaydı. Umurunda olmadığını duyduğumda, imalı bir hava takındım. "Kolyem de çok güzel." Ayağa kalkıp merdiven basamaklarına doğru ilerlemeye başladı. Kendi kendime konuşuyormuş gibi, "İyi ki de umurunda değilim," diye bağırdım.

O salonu terk ettiğinde aklım mesaj olayına takıldı. Beni kim, neden yanına almak isterdi ki? Bunu güzel adama mesaj olarak gönderdiğine göre bu kişi Baran'ı tanıyordu yüksek ihtimalle. Mangal'da tüm maç boyunca odada beklemiştim, hiç kimseye görünmemiştim. Güzel adam onun Tuncay da olmadığını söylüyordu.

Elim boynumdaki kolyeme gitti. Canım güzel adamım... Nasıl da endişelenip hemen soluğu yanımda almıştı. Onay'ın ona hiçbir şey anlatmadan aldırdığı ve benim kabul edemediğim kolyenin derin hissiyatını yaşadığımı ona anlattığım için böyle bir jest yapmış olmalıydı.

Son zamanlarda kırgınlıklarını ve kızgınlıklarını içine atmayıp bizzat dışa vurduğuna şahit oluyordum; onu tanıdığım günden beri aşina olduğum, tanıyorum deyip normal karşıladığım durumlar değildi bunlar. O küskünlüklerini bile kalbine gömen biriydi diye hatırlattım kendime. Nasıl olmuştu da birkaç ayda kırgınlıklarını insanların yüzüne vuran biri haline gelmişti?

Her insanın senede bir defa yaşadığı bunalımlardan biri olduğunu düşünüp geçiştirdim. Çünkü öyle olmalıydı; bir insanı değiştirmek bu hayatta alabileceğim bir sorumluluk değildi. Bu çok büyük bir yüktü.

Salonun atmosferi daralınca terasa çıkmak için hareketlendim. Yukarıdaki son merdiven basamağını çıktığınızda hemen solundaki oda yatak odasıydı. Bu yüzden merdivenden biri çıktığında ya da indiğinde o odaya ses çok net giriyordu. Uyandırmamaya gayret ederek basamakları çıktım.

Terasın kapısını açacağım anda, "Çirkin," diye seslendi.

Yatak odasının kapı eşiğine gelip orada durdum. "Efendim?"

"Çok fazla uykum var. Ayrıca o kadar yorgunum ve uykuya ihtiyacım var ki... Ama uyuyamıyorum. Sen böyle durumlarda ne yapıyorsun?"

Omzumu kapının eşiğine yaslayıp ona baktım. "Uyumuyorum."

"Ama inanılmaz uykum var. Sadece uykuya dalamıyorum."

Omzumu eşikten çekip yanına gittim. "Çok fazla düşüncelere dalarsan uyuyamazsın." Cevap vermedi. Demek ki zihnindeki düşünce girdabı ona uyku izni vermiyordu. Hangi girdap uykuya izin vermişti ki bugüne dek, ona izin verecekti? "Bana sırtını döner misin?"

"Neden?"

"Dön," diye yineledim. Dediğimi üçletmedi. Arkasını dönüp tek kelime de etmedi. Yorganın altına girip ona arkadan kocaman sarıldım. "Şimdi benim anlattıklarımı dinle. Kafan-

daki düşünceler de benim anlattıklarımla birlikte bağıracak, onları dinleme tamam mı?" Başını salladı. "Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur zaman içinde-"

"Çirkin benimle dalga geçme," diyerek sözümü kesti. "Uyuyamıyorum ve bu gerçekten çok kötü bir şey."

"Ama masallar belli bir tınıyla okunur ve insanları mayıştıran bir etkisi vardır. Sen söyle o zaman, ne anlatayım?"

"Sıkılmadan dinleyeceğim bir şey anlat."

"Tamam tamam, buldum. Sana önceleri çok takip ettiğim bir metin yazarıyla nasıl tanışıp konuştuğumu anlatacağım."

"Dinliyorum."

"İnsanın bazı zamanları olur," diye söze başladım. "Her şeyin üst üste geldiği, ne olur Allah'ım artık başka bir kötülük beni bulmasın diye yalvardığı dönemden bahsediyorum. Bu dönem kimi insanın ömründe sadece bir kez olmuşken, kimi insanda çok sık olur. Seni sevip ve sana söyleyemediğim zamanlarda bende çok sık periyotta tekrar eden bir dönemdi." Kollarımı daha sıkı sardım. "Blog kullanıyordum o zamanlar, ismim ve resmim gizliydi. Zaten dış görünüşüm itibarı ile de pek insan içine çıkmak istemiyordum. Çıktığım an itiliyordum çünkü. Bu canımı yakıyordu." Durdum. "İnsanların blog yazılarını okuyup vaktimi bu tarz şeylerle doldururken bir metin yazarı çıktı karşıma. Onun da tıpkı benim gibi ismi ve resmi gizliydi. Kendisine bir takma isim seçmiş sosyal medya hesabını o isimle yönetiyordu." Güldüm. "Mail atıp neden kimliğini gizlediğini sordum, o da bana, "Sen neden gizliyorsan ben de o yüzden gizliyorum," gibi ters bir cevap verdi. Bu cevabına çok içerledim. Çünkü milyonlara varan bir okunması vardı, o kadar insan onun bu çekişmelerini mi takip ediyor diye düşünüyordum hep. Uyudun mu?"

"Hayır."

"Beni az çok tanıyorsun, ters cevap aldığım zaman o kişiye verdiğim cevaplar bir daha hiç düz olmaz. O cevabından sonra ben ona, 'Çok mu yakışıklı birisin?' yazdım. Aslında tam ter-

sini ima eden bir soruydu bu. Başta acaba yanlış mı anlar diye düşünmüştüm ama verdiği cevap doğru anladığını bağırıyordu resmen. 'Senin kadar çirkin olmasam da,' dedi. Ben ona üstü kapalı söylemiştim ama o bana gayet açık bir dille bu kelimeyi hakaret olarak kullanmıştı." Duraksayınca uyuyup uyumadığına baktım. Dalmak üzereydi sanırım. "Bu duruma ister istemez çok canım sıkıldı tabii. Resminde elini çenesine yasladığı pozları olurdu hep. Kolunda sarmaşığı anımsatan figürlerin olduğu bir dövme olduğunu anımsıyorum. Ama bu sarmaşıklar çizgiler halinde değildi, harfler şekilli yazılmıştı ve uzaktan sarmaşık varmış gibi duruyordu." Yutkundum. "Neyse, bir hafta sonu çöp atmak için elimde büyük bir mavi poşetle çöp konteynırına doğru gittiğimde bir çöp poşeti, tam benim atacağım sırada, benim çöp poşetimden önce atıldı. O bizim karşı komşumuzun oğluymuş biliyor musun Baran? Kolunda sarmaşık dövmeleri vardı. Sonradan anladım o sarmaşığın kıvrımlarında yazan kelimeyi. Sevdiği kızın ismiymiş. Her dilde sevgilisinin ismini dövme olarak yaptırmış. Kızın ismi Su'ydu. Water kelimesinden anladım onu da."

Kesik kesik gülerken onun tepki vermediğini fark ettim. Nefes alış verişi de düzenliydi. O kadar konuşmam işe yaramıştı, güzel adam uyuyabilmişti.

Yavaşça ondan ayrılıp üzerini örttüm. Saçını okşarken huzurlu, dingin, onu rahatlatan bir uyku uyumasını diledim içimden. Saçından öpüp odadan çıktım.

❧

"Hayatının hangi anısına geri dönmek isterdin?
İster miydin?
İstersen eğer, bu isteğin yegâne sebebi neydi?"

Bazı anılarınız vardır. Sakınıp sakladığınız insana dahi anlatmamanız gerekir. İşte o sarmaşıklı çocuk anım başta anlayamasam da güzel adamın zihninin en ücra köşelerine bile yerleşmişti.

"Demek seni üç yaşında bir kız sanmış öyle mi?" Başını iki yana sallayarak güldü. "Tanıdığı hangi üç yaşındaki çocuk onunla o şekilde konuşabiliyormuş?"

"Bilmiyorum, sormadım," dedim gülüşüne eşlik ederken.

"Cidden hayatına giren insanlar da en az senin kadar enteresan."

"Bunu önleyemiyorum."

Kolundaki saate baktı. "Ben gideyim artık. Saat akşam beşten önce gelemem bugün. Bir sürü toplantı var."

"Tamam, sorun değil."

Kapıya doğru giderken ona eşlik ediyordum. "Kendine de dikkat et."

"Merak etme." Düne göre durgundu. Nedenini sormak istiyordum ama soramıyordum. Günlerdir eksik olmayan telefon trafiğine sabah tekrar tutulmuştu. Normalde işe gitmeyecekken annesinin acil çağrısıyla gitmek zorunda kalmıştı.

Kapının eşiğinde durup bana baktı. "Hoşça kal."

"Güle güle," deyip onu tebessümler eşliğinde uğurladım. Kapıyı kapattığımda evin havadarlığıyla baş başa kaldım.

Bazen düşüncelerinizin, zihninizde akan hislerin kelimelerine bile mukayyet olamama sorumsalı olduğu gibi sızın omuzlarınızın üzerine binerdi. Ömrü hayatımda çoğu süreci bu şekilde devam ettirmiştim.

Bugün o durum böyle, bu şekilde değildi. Daha çok alışmışlığın verdiği bir ortamda geziniyordu ruhum.

Önce mutfağı toparlama işine koyuldum. Masayı şöyle bir toparlayınca işim bitmişti zaten. Lakin asıl terane terasta kopmuştu. Geçen gün dikimini gerçekleştirdiğim çiçeklerimden bir kısmının kuruduğunu gördüğümde, o an dizlerimin mecalı kesilmişti.

Derhal belki kökleri toprağa tekrar tutunur, belki bir umut yeniden kökleri yeşerir diye umut ederek yine de diğerlerine yaptığım gibi onları da suladım. İnsanın kalbini bağlayarak, kalpten yaptığı şeylerin böyle bir sonuç alması yıkıyordu, temelden yıkıyordu.

Benim dikmediğim, daha önce büyütülen çiçeklerin sararmış yapraklarını kopardım; topraklarının üzerine dökülen yaprakları, gövdesine yaslanıp onları rahatsız eden taşları saksılarından uzaklaştırdım.

Sürgülü kapının hemen yanında uzun saplı bir süpürge vardı. Onunla çevreye dağılan toprak parçalarını bir köşeye topladım. Süpürgeyi kenara geri bırakıp eserime bakarken ellerimdeki tozu çırptım.

***

Evin bütün meşgalesini bitirdiğimde üzerimi değişip mutfağa indim. Çay mı koysam yoksa kahve mi yapsam ikilemiyle yüz göz olduğum zaman, suyu kaynarken beklediğim süre zarfında düşünmem için geniş bir süre meydana gelmişti.

En sonunda kahvenin daha zahmetsiz ve iyi olacağını düşünerek zihnimden çayı eleyip kahve bardağını dolaptan çıkardım.

Kahve tozunun üzerine sıcak suyu ilave ettikten sonra bu defa mekân değişikliği yaparak balkona çıktım. Kahve ve havanın uyumuna hayranlığımı mımıklerımle belli ederken evin kapısı sertçe kapandı.

Bir anda içime düşen endişeyle birlikte kahvenin sıcaklığı avuç içimi kavurunca bardağı balkon demirlerinin geniş girintisine bıraktım. Soğumadan tekrar balkona geri dönerim diye düşünüp içeri girdim.

"Baran?" diye seslendim evin boş salonunun ortasında. "Sen mi geldin?"

Ne bir ses vardı bana yanıt olarak, ne de bir tıkırtı vardı yukarıda birinin olduğuna dair. Yavaşça ve temkinli adımlarla basamakları çıkmaya başladım. "Baran?" diye tekrar seslendim, lakin sonuç yine aynıydı.

Merdivenin dönemeç kısmında bir müddet bekleyip yukarıyı dinledim. Tek bir ses dahi yoktu. "Baran?" Endişenin yerini korku aldığında tekrar seslenmeye takatim kalmamıştı. Sabahtan bu yana yukarı katta o kadar çok fazla iş yapmıştım ki, mümkün olduğu müddetçe buraya uzunca bir süre çıkmayacaktım.

Terasın camlı kapısından dışarı baktım. E, oradaydı işte! Gelen güzel adamdı. Kapıyı kaydırıp dışarı çıktım. "O kadar seslendim neden duymazdan geliyorsun? Çok korktum sen değilsin diye."

Terasın kenarlarını çevreleyen yüksek masanın bar taburesinde oturmuş sigara içiyordu. Sırtı bana dönüktü. Ne geldiğimde, ne de olduğum yerde sitemimi ona kusarken dönüp bakmıştı. "Güzel adamım iyi misin?"

Yanına doğru ilerledim. Genelde beni gördüğü zaman sigarasını söndüren adam o gün sigarasını içmeye devam etti. Benim orada olmam onu hiçbir şekilde etkilemedi. "İyiyim."

"Bu nasıl ıvılık, Baran?" Ses tonundaki o soğukluk, benimle ilk tanıştığında yüzüme çarptığı soğuktan daha derin ve keskindi. "Korkutma beni." Yanındaki bar taburesine de ben geçip oturdum.

Cevap vermedi. Bu hali fırtına öncesi sessizlik miydi, bu sessizliği fırtınaya bedel miydi, bilemiyordum. Tek hissettiğim bunun pek hayra alamet olmadığıydı.

Koluna girip başımı omzuna yasladım. "Çok mu yoruldun bugün?" Geldiğini gördüğüm andan beri tek bir kelime kullanmış, o kelime de 'iyiyim' gibi sahte bir kelime olmuştu.

Durdu bir süre. "Öyle."

"Canın sıkkın gibi sanki?" Öyle olduğunu biliyordum ama onun ağzından duymak dilini çözerken bana yardımcı olurdu. Bu yüzden anlayışlı bir şekilde, sakince sormuştum.

"Hayır, değil."

"Emin misin?"

"Evet." Başımı omzundan kaldırdım.

"Dışarı çıkalım mı? Gezeriz biraz. Kafan dağılır."

Anlam veremediğim bir bakış attı. "Yorgun adamı dışarı gezmeye mi çıkaracaksın?"

O bakışa değil de, bakışlarındaki ifadeye takılmıştım ben. Sanki hiç tanımadığım bir adam, hiç tanımadığım bir yerden, hiç tanımadığım bir dille sesleniyordu bana. Bu ne duvardı Yarabbi! Sanki erittiğim o buzdan kalelerin duvarları tekrar buz tutmuştu ve bu sefer o duvar daha sağlamdı. "Yorgun değilsin," dedim kesin bir dille. Bu kendi tabirimle o duvara yumruk atmaktı. "Seni tanıyorum. Bir şey olmuş, moralin bozuk."

Kolunu parmaklarımdan kurtarıp ayağa kalktı. "Olmadı bir şey." İşte bu hareket, buza çarpan yumruğumdan akan kanı durdurmaya çalışır gibi ürküttü. Aramızda koyduğu o mesafe, kan birikintisi kadar büyüktü.

"Olmadığını söylerken bile belli ediyorsun!" Adımlarını kapıya doğru yöneltti. Bir süre orada, öylece kaldım.

Kalakaldım.

Onun böyle olduğu zamanlarda, ki daha önce böylesine hiç denk gelmemiştim, benim de canım sıkılıyordu. Neyi vardı ki? Neden anlatmazdı sanki?

Beynimde milyonlarca ihtimal kol geziyordu. Orada öylece durmak tahammül sınırlarımı aşınca bir hışım tabureden kalkıp peşinden gittim. Yatak odasında olduğunu anlayınca direkt içeri daldım. "Baran." Sabah işe giderken giydiği üzerindeki gömleği çıkarıp yatağın üzerine fırlatmıştı; gardırobundan aldığı siyah tişörtü tek hamlede üzerine geçirdi.

Varla yok arasında bir ses tonuyla, "Efendim?" dedi. Bu tavrına kayıtsız kalmayışı boynumu bükmüş umuduma can verdi.

Sırtımı kapının bitişiğindeki soğuk duvara yasladım. "Birine mi âşık oldun?" Gardırobun kapağını sertçe kapatınca o sesten dolayı gözlerim istemsizce kapandı. Sesli nefes verişini duyduğumda gözlerimi açtım. Orada ruhsuz gözlerle bana bakıyordu. "Başka birine mi güvenmek istiyorsun artık?"

Kalbim yerinden çıkacakmış gibiydi. O kadar hızlı atıyordu ki, bu nefes alışımı da sekteye uğratıyordu.

Cevap vermedi. Dışarı çıkmak için atak yaptığında hemen yanımdaki kapının eşiğine geldiği vakit, "Sana bir şey sordum!" dedim.

Eşikte durdu. Bana bakmadan, "Sence?" diye sordu.

Sert bir şekilde yutkundum. Beş kelimelik bir cümle boğazıma dizildi. O cümleyi oluşturan her bir kelimenin genzimi yakışına şahit olurken kollarımı omuz hizamda iki yana açtım. "Anlamıyorum..."

Bana baktı. Yüzünde ateş fışkıran bir ifade vardı. "Ben birine âşık olsam senin yanına gelebilir miyim?"

"Ama ne olduğunu anlat o zaman. Aklıma her türlü ihtimal geliyor." Durdum. "Sabah, dün, dünden önce, ondan önce... moralin çok iyiydi. Bana karşı da gayet samimiydin. Ne oldu, bir sabahta ne değişti?"

Sıkıntıyla ofladı. "Beni biraz yalnız bırak, tamam mı? Kendimi toparladığım zaman sana açıklamanı yaparım zaten."

Kapıyı kapatıp odadan çıktı. Ne olmuştu, ne değişmişti aklım almıyordu. Biri bir şey mi söylemişti, amacı neydi anlayamıyordum.

Sırtımı duvardan ayırmayı başardığımda kendimi yatağın gücünden medet umarken buldum. Benim gücüm sensin diyen adamın, benim gücümü benden alıp gitmesi ve bunu yapanın benim güzel adamım oluşu akıl alır şey değildi. Yere çöküp başımı yatağın kenarına yasladım.

Kalbim hepsini reddederken, bunun kötü bir kâbus olduğunu bana söyleyip birazdan uyanacağımı fısıldarken beynim hançerini eline almış bir sağa bir sola sallayarak kalbime çentikler atıyordu.

O çentiklerde tek bir saniyede oluşan kan sızışları, yüreğimden oluk oluk akan kanın yanında neydi ki? Onunla birlikte dayandığım, ona yaslandığım zaman ruhumun dirayeti, vücudumda dolaşan aşkın sirayetinden geliyordu.

Derin bir nefes aldım. Ciğerlerime kadar girmesini temenni ettiğim havanın, boğazımda takılı kalması kadar acımasız, gaddar ve vahşiydi hayat. Bizi hep en çok sevdiklerimizden vurduğu için paramparça ve eksiktik. Bu eksikliğin adını veren boşluk, bu defa sarsıcı cinstendi.

Günler önce kaybetme korkusuyla içimde savaşlar verirken beni ayakta tutan kişi kaybetmekten korktuğum kişinin ta kendisiydi. Şimdi gücümü de alıp o kadar mutlu edişine rağmen benden gidebilir miydi? Acının tohumlarını üzerime serpip bana sırtını çevirebilir miydi?

Aşağıdan telefonunun zil sesi duyulmaya başladı. Ardından hemen sustu. Zaten aşağıdaki hareketlilikten dışarı çıkıp gitmediğini anlayabiliyordum. Hoş, gitse ne değişecekti? Bu kaba adam bana güzel adamımı geri getirebilir miydi?

Akşamın ihtişamı sökün eden iç rehavetine kendini karıştırınca, ışığını yitiren odada öylece oturmaya devam ettim. Kapı yavaşça aralandığında ondan önce içeri giren ışık huzmesine bakmamak için bakışlarımı yere çevirdim.

Işığın düğmesine basıp tüm odayı ışığa boğdu. Karanlığa alışan gözlerim kamaşınca sağ elimin tersini gözlerime siper ettim. Hiçbir şey söylemedi ama varlığı oradaydı.

Işığa gözlerimin alışmasını beklerken başımı kaldırıp ona baktım. Çökmüş bir halde başını kapının eşiğine yaslamış beni izliyordu. Dudaklarından ruhsuz ve ilk kez bu kadar anlamına yakışan şekilde telaffuz ettiği ona has kelimesi döküldü. "Çirkin..."

İlk kez onun ağzından bu kelimeyi duymamak istedim. Beni ilk tanıdığı günden beri bana olan bu hitabı ilk kez kendime yabancı hissettim.

"Ne oldu?" dedim yasladığım başımı yatağın kenarından kaldırmadan. Ondaki o ses tonunun benzerini, kendimde duyunca bu denli dirayetsiz oluşuma içinden en azılı küfrü savurdum.

"Birkaç dakikanı alabilir miyim?"

Cevabımı beklemeden odadan çıkıp gitti.

"Sana geçen sefer anlatmıştım. Sinem'den başka kızı hayatıma almam derken, buna tamamen karşı çıkarken, bir anda senin çıkageldiğini... " Hatırlamıştım. Bunu da ona hissettirmek için başımı salladım. "Bu benim için çok ağır oldu. Bilmediğim, daha önce hissetmediğim bir kadına güvenmek ve... onun sayesinde değişmek. Bilmiyorum-" Yüzünü buruşturdu. Uygun kelimeyi aradığı her halinden belliydi. "Çok-" Öylece kaldı. O kelimeden sonra tek kelime edemeyip gözlerini yumdu.

"Baran açık konuş. Lütfen. Anlamıyorum." Öyle bir hali vardı ki, daha önce onda hiç şahit olmadığım bir haldi.

Elimi tuttu. "Benim için de kolay değil. İnan ki değil. Çok özür dilerim." O kelimelerden her biri, bağlaçlara kadar, boğazıma düğümlendi. "Yarın evden gider misin?"

O soru güçlü bir tesirle, kulakları sağır edecek kadar yüklü bir gürültüyle beynime indi. O darbe yüzümden başlayıp ayak parmak uçlarıma kadar inen sıcaklığı körükledi. "Bı-" Sesim kısık çıkınca öksürdüm. İfademi derhal toparlayıp sırtımı dikleştirdim. "Bırakıyorsun yani beni?"

Gaflet içinde uyuyan, kederle büyüyen o pis, o terli, o geldiği yere uğursuzluğuyla gelen sessizlik koltukların altlarından sızıp odaya yayıldı. Kısa sürede odaya yayılan o sessizlik benim ve karşımda duran o adamın üzerine sindi.

"Ben açık konuşamam. O yüzden-" Cebinden bir kâğıt çıkardı. "Yazdım."

Ondan gelen türlü şeye, meşgaleye dahi, eyvallah demiştim.

Ve bunlara tümüyle göğüs gererken, an gelip uğruna gururumu telef ederken, içimdeki ses bile onun yanındaydı. Onun arkasında durmuş, tek kelime etmemişti. Ama şu an içimdeki o sesin avaz avaz bağırmasına şahit oluyordum.

Sert bir üslupla, "Benimle konuş!" dedim.

"Konuşayım mı?" İfadesinden hayrete düştüğünü anladım. "Normalde bunu bile yapmaz çeker giderdim."

Kısa bir süre öylece durduktan sonra cebinden çıkarıp almam için bana uzattığı o beyaz kâğıdı kucağıma fırlatıp gitti.

Çok değil; üç... belki de iki dakika sonra, yukarı kattan bir kapı en hızlı ve en sert bir şekilde çarpıldı.

KAKTÜS TEAM

GÜZEL ADAMIN RUHUNDAN...

Cümleye nasıl başlayacağımı başta bilemedim. Onun en az kendi kadar kırılgan kalbini ezmek zaten benim için başlı başına cam kırıklarının üzerinde canlı canlı yürümekten farksızdı. Bu yüzden olayı en baştan almaya karar kıldım. "Sana geçen sefer anlatmıştım. Sinem'den başka kızı hayatıma almam derken, buna tamamen karşı çıkarken, bir anda senin çıkageldiğini..." Anlık duraksamamın ardından başını sallayınca sakin bir şekilde sözlerime devam ettim. "Bu benim için çok ağır oldu. Bilmediğim, daha önce hissetmediğim bir kadına güvenmek ve... onun sayesinde değişmek. Bilmiyorum-" Kelimeler beynimden geçmiyordu, zihnime bir türlü en uygununu yerleştiremiyordu. Bunun verdiği o acı hissiyatla yüzümü buruşturdum. "Çok-" diyerek başladım cümleye ama bu defa da tıkanıp kaldım.

Bir türlü nasıl konuşacağıma, nasıl kelimeler kullanacağıma karar veremeyip o ıstırap içinde kıvranırken, "Baran açık konuş. Lütfen. Anlamıyorum," dedi.

O ıstırabı kendi başıma içimde bitiremeyeceğimi anlayınca elini tuttum. "Benim için de kolay değil. İnan ki değil." Derin bir nefes verip gözlerimi ondan kaçırdım. "Çok özür dilerim." Herhangi bir tepki bekledim ama herhangi bir tepki vermedi. Elini elimden çekmedi. Hayatı boyunca her derdi içinde büyütüp yine içinde bitiren bu kızın o anki haline bakmaya cesaret ettiğim vakit, ondaki o bakış ciğerimi parçaladı.

O bakış, onu tanıdığım günden beri onda gördüğüm bakışlar gibi değildi. Onu ilk tanıdığım günden beri, her ne kadar kızsa da, bana yansıttığı bakışları hiç değişmemişti. İçinde hep

sevgisi, aşkı ve bana sınırlasa da hep taviz verdiği sadakati vardı.

Şu an hiçbiri yoktu. Bambaşka bir evrenin bambaşka bir yerinden gelmiş bir bakıştı. Öylesine uzak bir kişinin bakışlarıydı. O bakışlara daha fazla maruz kalamadım. Yüreğimi sökülürcesine kendine doğru asılan o bakışları daha fazla acıtmayıp, "Yarın evden gider misin?" dedim.

Eli titredi. Anlıyordum ki beklemediği bir hareketti. "Bı-" Sesi kısık çıkıp öksürmeye başlayınca kaşlarımı çattım. Elini elimden çekti, omuzlarından göbek hizasına kadar dökülen saçlarını geriye atıp oturuşunu dikleştirdi. "Bırakıyorsun yani beni?"

Cevap veremedim. Bu cevapsızlığım en az benim kadar onu da yıkıp dökse de tek kelime etmeye ne mecalim ne de buna feda edeceğim bir ciğerim vardı. En sonunda, "Ben açık konuşamam. O yüzden-" deyip cebimden onun için yazdığım o mektubumsu kâğıdı çıkardım. "Yazdım."

Bir süre yüzüme baktıktan sonra, "Benimle konuş!" diye bağırdı. Daha çok ses yükseltmeli bir bağırıştı. Tınısı bir bağırışa nazaran hafif kalıyordu.

Konuşsa mıydım? Gerçekten beni hiç tanımamış mıydı? "Konuşayım mı?" Zannediyordum ki yüzüme yerleştirdiğim ifadeden rahatsızlık duymuştu. "Normalde bunu bile yapmaz çeker giderdim."

Olmuyordu. Daha fazla onun o bakışlarına dayanamayacaktım. Kalbinin kırılışını bana haykıran o sözlerini duydukça içimdeki figanlar yüzüme çarpıyordu. Ona uzattığım kâğıdı almamakta ısrarcıydı ama o kâğıdı okumalıydı. Zor da olsa o kâğıdı ona fırlatıp ayağa kalktım.

Arkamı dönüp yukarı kata çıkarken peşimden gelmedi, tek kelime de etmedi. Bunu beklemiyordum da zaten, ama yapmam gerekti, bunu yapmam lazımdı.

İlk gözüme kestirdiğim odaya girip içimdeki o yangının acısı kadar şiddetle kapıyı çarptım.

❧

"Hayatın merhametsiz denizlerinde boğulacağına, sana verdiği acı tecrübelerde boğul. Boğul ki, üçüncü bir şansın olabilsin. Yedekte kalmış bir şansa her insan muhtaçtır."

Bu hamle, ona karşı kaybetme korkumun oluştuğu günden bu yana beklediğim bir hamleydi ama kesinlikle zamanı bu saate yakışmamıştı.

Yarın evden gider misin, cümlesini sadece bir kez söylemişti fakat zihnimin her bir odacığında bilmem kaçıncı milyonuncu aksini gerçekleştiriyordu.

Zihnimde canlandırdığım o karakterler sandalyelere bağlanmıştı ve her biri onlara doğrultulan gıcır gıcır, parlak renkli bir silahla baş başaydılar. Bileklerine bağladığım naylon ip etlerine sürtüyor, oynarlarsa derin kesikler atıyordu.

Ayağa kalkıp merdivenlerden çıkmaya başladım. Yatak odasındaki kıyafet dolabının hemen yanında duran, daha yerleştirilmemiş bavulumun içine dışarıdaki eşyalarımı tıkıştırıp zor bela fermuarı kapatmayı başardım.

Madem artık istemiyordu, yarını beklemenin de bir lüzumu yoktu. Tekerleklerinden çekerek kullanmam adına bana büyük yarar sağlayacak kolu yukarı kaldırıp sürüyerek bavulumu odadan çıkardım.

İlk getirişimde bavulumu odaya Baran çıkarmıştı. Şimdi birer birer inebildiğim basamaklar aklıma o geldiğinde içime

batıyordu. İki koluma da yüklediğim güçle bavulumu aşağı indirirken normal inişte sıkıntı olmuyordu ama dönemeçlerde durum faciaydı.

Sabahı beklesem uyandığımda bavulu kapıda görecektim ve bu işkenceyi çekmeyecektim belki de. Lakin bana yine bir faydası olmazdı. Adım kadar emindim bundan ki, gram yararı dokunmayacaktı.

Son basamağa gelince derin bir soluk aldım. Her an olabilme ihtimaliyle onunla tekrar yüzleşme korkusu çevremi sarınca soluklanmamı kısa kesip dış kapıyı açtım. Türlü anılarıma kol kanat gerip, anıma anı ekleyen, belki de saf mutluluğu yaşadığım o salona son kez bir göz atıp dışarı çıktım.

Ağır ve demir kapı ardımdan yavaşça ama tok bir sesle kapandı. O gece buzdan kalelerin kapısı büyük bir gürültü ve izahsız bir dondurucululukla yüzüme çarpıldı.

Sokağın kaldırımında caddeye doğru ben önde bavulum arkada ilerlerken gecenin pas kadar gıcıklı sükûtu kaplamıştı her tarafı. Tek ses, bavulumun tekerlerinin kaldırımla gerçekleştirdiği ağıttı.

Zorla hayatıma aldığım, bir anda tüm hayatımı kaplayan güzel adamın gidişi de güzeldi demek isterdim. Ama o gitmemişti. Elime tutuşturduğu o beyaz kâğıt gitmediğine işaretti. Aklıma gelince durdum. Kotumun arka cebine tıkıştırdığım beyaz kâğıdı onlarca parçaya bölüp yolun ortasına savurdum.

Kederimi asfalt anlasın diye. Sabah güneş cayır cayır yaksın ki, kederim de yanmanın ne demek olduğunu tatsın diye.

"Bitti o sevda kesildi çığlıkları martıların
Su gibi bitti, suya karşıt gibi bitti" diyordu şair. Yine bir şiirin meydanlarında inim inim inliyordu yalnızlığım. Taş duvardı her yer.

Olan olmuştu bir kere. Rüzgârını önceden hissettiğim bir enkazın altında kalan yine ben olmuştum. Durum sert, basit ama kabaydı. Ve bana bahşedilen o katıksız mutluluğun uçurtması elektrik tellerine dolanmıştı.

Vesselam.

❧

Kilit art arda yuvasında iki kez döndü. Akabinde kapı aralanınca beni sonsuz bir karanlık karşıladı.

Kendi akıbetinde savrulan insanları gördükçe içimdeki her daim yalnız olmak isteyen ruh, daha da bu istekle yanıp kavruluyordu. Şu gezegende eşref-i mahlûkat olan bizlerin unutmaması gereken bir şey vardı: Her düşüşün bir kalkışı olurdu. Her son, yeni başlangıçlara gebeydi. Mutluluk sizin semtinize uğramazdı. Siz onun evine giderdiniz.

Yaşamım, anılarım, lise yıllarım, aşkım... hatta çocukluğum, kasveti emmiş bu evin duvarlarından açığa çıktılar. Baran'ın evine girdiğimde hissettiğim o his bu evde yoktu.

İki evin arasındaki farkı kavramaya çalışırken bu ayrımı başta anlayamamıştım fakat iki ev arasındaki farkı şu an daha iyi mukayese edebilir haldeydim. O evde huzur vardı.

Huzur.

On sene önce kahverengi tabanlı merdivenin basamaklarından koşarak çıkan çocukluğum, bazen ayak bileğimden yakalıyordu. Zor bela kendimi onun kerpeten misali bileğimi kavrayan parmaklarından kurtarıyor, bir daha aynı şeye yeltenmesin diye ardı ardına tekmeler atıyordum. Attığım her tekme onu yaralıyordu, bunu görüyordum. Çocukluğunu yaralayan insan, kendini de yaralar mıydı?

Kendimi toparladığımda önce bavulumu içeri soktum, sonra kendim içeri girdim. Ve bu eve girme durumunu başardığımda ilk yaptığım şey ışıkları açmak oldu.

Salondaki o sonsuz karanlık kendisini boğan, darmaduman eden ışığa sitemini kusarcasına şalterleri attırdı. O kesip biçen karanlıkla, onun evlatları siyahlıklarla baş başa kaldım.

O merdivenin tırabzanına dokunmak için elimi kaldırdım ama çok geçmeden indirdim. Anıların elimi yakmasından korktum. O ateşin parmak ucumdan kalbime sıçrayacağından korktum. O merdivende, terk edilmiş evin büyük pencerelerinin kenarında ve kapılarının eşiklerinde biriken tozlar şahitti bu evde atan son kalp ritmime ve aldığım son nefese.

Yirmi senelik evim beni hiç bu kadar korkutmamıştı. Beni zindanına kapatıp hiç bu kadar yormamıştı.

Bu ev, bundan kıvanç duyuyordu işte. Beni uğurlarken ihtiraslarına yenik düşmemek için çabalayan, ellerini kalçalarına koymuş histerik kahkahalarının en tiz halini yankılandıran bir kadın gibi kahkaha attı. Ve benim yüzüme çarptığı son kapı bana Baran'ı verdi.

Anahtarı kapının hemen yanında duvara monte edilmiş anahtarlığa asmaya çalıştım ama karanlıkta yeri göremediğim için anahtar yere düştü. Cebimden telefonumu çıkarıp ışığını çevreye tuttum. Ancak bu şekilde ortama uyum sağlayabiliyordum. Aksi takdirde göz gözü görmüyordu. Zift içmiş gibi bir karanlıktı. Zifiri karanlıktı.

Yine telefon ışığıyla masanın çevresindeki sekiz sandalyeden birini alıp şalterin yanına geldim. Sandalyeye çıkıp bütün evin şalterlerinin bağlı olduğu düğmeyi yukarı kaldırdım.

Sandalyeden inip ışığı açmak için düğmeye dokundum. Ama umutlarım tekrar söndü. Şalter tekrar atmıştı.

Ruhunu sürüye sürüye geldiğin bu ev sana küskün, dedi içimden bir ses. Seni terk eden bir adam uğruna çocukluğunu sattığın bu ev seni affetmeyecek, dedi diğer ses.

Duvarlardan destek alarak mutfağa doğru ilerledim. Beni kısıtlayan, her daim hayallerime ket vuran o duvarlar refakat etti o gece bana. Halime acısa mıydım, bu içine düştüğüm durumdaki merhamete mutlu mu olsaydım bilemedim. İnanın bilemedim.

Buzdolabının yanındaki çekmeceli dolapta mum olmalıydı. Yerinden alınmadıysa oradaydı.

İlk çekmeceyi açınca elimdeki telefonun ışığını çekmecenin içine doğru tuttum. Evet, oradaydılar. Mum paketini olduğu gibi oradan çekip çıkarıp ocağın yanından da bir çakmak alıp salona geri döndüm.

Orta sehpaya hepsini bıraktım ve sehpa bitişiğimde olacak şekilde diz çöktüm. Mumların fitillerini teker teker tutuşturup orta sehpaya dizdim. Ortam loş bir hal almıştı; ama kesinlikle önceki karanlıktan bin kat daha iyiydi.

Orta sehpanın kenarlarından güç alarak ayağa kalktım. Koltuğun üzerine serilen beyaz örtüyü kenara sıyırıp koltuğa uzandım. Mümkün mertebede düşünmemeye çalışıyordum ama ne mümkündü. Düşünüyordum ama etkisi azdı, sanırım bunun sebebi de uykumun epey bastırmış olmasındandı. Kolay değildi, lakin kolay görünen bir tarafı vardı.

İşte terk edilen, yüzüstü bırakılan kadınlara gelen o özgüvenin bu güç görünümlü his olduğunu o an kavradım.

Gözlerimi yumdum. Sabaha kadar da açacak olan o direnci kendimde bulamadım.

Telefona kadar... Sessizliği ve loş ortamı irkilten telefon zil sesimi duyunca gözlerimi açıp telefonu elime aldım. Telefonumda kayıtlı olmayan bir numaraydı. Açmadım.

Ben açmadıkça o tekrar tekrar aradı. O aradıkça ben tekrar tekrar açmadım.

Hem kim olduğunu bilmiyordum, hem de sesimi duyacak halim yoktu. Çaldı, çaldı, çaldı, sustu. Bir daha da çalmadı.

Yalnızlığın yoğun yorgunlukla birleşen sesi ninni gibiydi. Bilincimi kaybediyor gibi oluyor sonra tekrar ayılıyordum. Bölük pörçük rüyalarımla da arama epey bir zaman girmişti. Haftalar sonra tekrar o rüyalarla yolum kesişecek sanmıştım fakat sandığım gibi olmadı. Olamadı.

Uyuyabilmek için son kez bir çaba daha göstererek gözlerimi sımsıkı yumdum.

Güzel adam o gün kaçtı. Her gün kahvesini içtiği fincandan, yemek yediği masadan, izlediği filmlerinden, içtiği sudan ve kadınından... Hayallerinden, hatta sevgisinden... Hatta inanır mısınız? O adam o gün kelimelerinden bile kaçtı. Ona refakat edemedi yalnızlığım.

O zincir kıran mutluluk o gece beni terk etti. Çok uzaklardan gelen kederi karşılamak adına en yükseklere kaldırdı kadehini.

KAKTÜS TEAM

"Mutluluğa kucak aç. O ki, küçük bir çocuk.
Seni isteyen, senin için ağlayan bir çocuk."

Bazı sesler vardır. Varken yoktur. Beyninizin derinlerinden gelen bir gürültüyle uyanırsınız ama o ses kesilmiştir. İşte öyle bir güne açmıştım gözlerimi.

Nereden baksam beş saattir yanan mumların fitilleri son anlarını yaşıyorlardı. Acaba o sesleri rüyamda mı duydum diye düşünürken, sanrılarımı ardı arkasına sıralarken, yataktan doğrulup mumları söndürdüm.

Gökyüzü katranını yumuşatmış, laciverte ev sahipliği yapıyordu. Aralık kalmış evin perdelerinden içeri sızan o cansız gün ışığını perdeyi açarak daha canlı bir hale getirdim. Sabah ezanı okunuyordu, araladığım perdenin ardından görüyordum ki dışarıda başıboş gezen bir sükût vardı.

Seyrine nail olduğum kısım evin arka tarafıydı. Ön kapıdan, dış kapıdan, "Yok," sesi yükselince hızla arkamı döndüm. Bu tek kelimelik cümleden sonra bir adamın sesini daha duydum. Seslerin sahiplerini tanımıyordum. Ve bu tanıyamayış beni korkuttu, korkutunca istemsiz olarak bir adım geri attım. Sırtım duvara temas edince oraya sinmek istedim. O duvara sinmek ve bir daha o duvardan dışarı çıkmamak... Tıpkı çizilen resimler gibi.

Tanımadığım bir erkek sesi daha, "Alo," deyince beynimde kurguladığım iki adamın sayısı üçe yükseldi. Uykumu bölen

o gürültü tekrar baş gösterdi. Şu an çok rahat kavramıştım ki, kendim uyanmamıştım. Rüyamda duyduğumu sandığım ses de gerçekti. Kapının zili çalmıyor olacaktı ki, güçlü yumruklar kapıya yüklenmişti.

Sanki mümkünmüş gibi, vücut ısımla ısınmış o soğuk duvara, daha çok yaslandım. "Kıralım mı?"

Ne?

Neyi kıralım mı?

Kapı?

Kapıyı mı?

Zihnimden her ihtimal geçiyordu. Başta bu kişilerin Baran'ı tanıyor olduğunu, gece arayanın o olduğunu ve açmayınca endişelenip yanıma birilerini yolladığını düşündüm. Endişelenip kapıma dayanmış olması bir ihtimaldi. Sonradan anladım ki, ihtimaller içerisinde en masumu buydu. O bu şekilde yapmazdı ki. Kendisi gelirdi. Daha sabah kendi ışığını yeni tanıyorken o bu saatte gelmezdi, geldi diyelim, bu kadar korkmama izin vermezdi.

Zor bela sırtımı korkumu emmeyi reddetmiş duvardan ayırıp orta sehpadaki telefonumun yanına gittim. Her ne kadar içimden onu aramak gelse de, ara komutunu Onay'ın kartviziti için tuşladım.

Telefon çok uzun bir zaman dilimi çaldı. Çaldı, çaldı, çaldı. Açan olmadı. Zaten en ihtiyacım olduğu zamanlarda yanımda kimse olmazdı.

Hat bir müddet sonra meşgule düşünce titreyen ellerime mukayyet olmaya çalışarak güzel adamın kartvizitini aramaya başladım.

Aramaya vaktim olmadan demir kapı insanın ruhunu sökecek bir gürültüyle açıldı. Çarpmanın etkisinden olsa gerek, kapıyı kıran adamın yüzünde şoka girmiş bir ifade vardı. Kapıyı kırmasına olanak veren o silindir alet yere düşünce korkmamam adına ellerini havaya kaldırıp dil dışı göstergelerini devreye soktu.

En az üç kişi olduğunu düşünürken içimde yine bir tehlike, yine bir umut vardı. Lakin, şu an beni kapıdan izleyen adam sayısı düşündüğümden çok daha fazlaydı.

Hem bu sayının çokluğundan hem de yaşadığım korkudan ötürü yüzümdeki dehşete düşmüş ifadeyi gören, ellerini havaya kaldırmış olan, adam, "Korkmayın hanımefendi," dedi.

"Siz?" deyip kaldım. Cümlenin yarıda kesilişini görüp ve devam etmeyeceğimi anlayınca, "Bizimle gelmeniz gerekiyor," diye devam etti.

Uzun bir bakışmanın ardından kendimi toparlayıp, "Nereye?" dedim an, o şokun yavaş yavaş bedenimi terk ettiğini anladım.

"Aslında siz tanıyormuşsunuz." Ses tonundaki naiflik ve üslubuna yansıyan samimiyet bir an içime serin sular serpti. "Tuncay Bey'in yanına."

O isimle en son kendi kadar karanlık bir mekânda karşılaşmıştık. Gözümün önünde, gözünü kırpmadan güzel adamın karnına indirdiği sert sopaların sesi hâlâ kulağımdaydı. O odunun insan etine çarpan tok sesi aklıma gelince midem ağrıdı.

"Ben hiçbir yere gelmiyorum!" diye bağırdım.

Kapının eşiğinde duran adam elini ceketinin iç cebine götürüp telefonunu çıkardı. Benimle konuşan adam yavaşça ellerini indirmiş bakışlarını o adama çevirmişti. Aslında herkesin gözü o adamın üzerindeydi, buna ben de dahildim.

Telefonu kulağına götürdükten sonra akmaya başlayan zamanın ağırlığı üzerime yığıldı. "Gelmek istemiyor," dedikten sonra dakikalarca karşı tarafı dinledi. Bana aylar kadar uzun gelen o zaman diliminde, zamanın ağırlığıyla cebelleşirken tek kelime etmeden telefon görüşmesini sonlandırdı. "Sizin keyfinize bıraktı. Fakat Baran da orada olacakmış. Çok şey kaçıracağınızı söyledi." Kaçıracağım şey neydi bilmiyordum ama aklımı kaçırma olasılığına artık kesin gözüyle bakar olmuştum.

Terk edilen bir kadından, böyle bir durumda ne beklenirdi? Yüzde doksanlık bir ihtimalle gitmemek en doğrusu olurdu.

Beni bırakan bir adamın ben neden peşinden gidecekmiş?
Bunu sindirebilir miydi kalbim?

"Gitmeyeceğim," diye diretemedim. Sırtımı dönüp gitmelerini isteyemedim. Ne hali varsa görsün diyecektim. Lakin onu da yapamadım. Ruhumun istinat duvarlarıyla bitişik merhametimin çıtasını saplandığı kalbinden söküp çıkaramadım. Ona kıyamadım.

KAKTÜS TEAM

❧

"Kadın bekledi. Adam gelmedi."

İç sesime diyecek tek sözüm yoktu artık. İstanbul'un buz gibi sabahına bodoslama atlayınca bu kelimesizlik hissizliğe dönüşmüştü.

O hissizliğin beni temkinsizliğe ve neticesinde de hak etmediğim yerlere götürmemesini temenni ediyordum. Yalnızca temenni edebiliyordum, korku ve endişe hep yanımdaydı.

Arabanın arka koltuğuna geçip oturdum. Çok geçmeden de arabanın sürgülü kapısı kapatıldı.

Korku ve endişe, birine bağlandığınızda o kişiden önce gelirdi size. En büyük kavgaları ettirebilen iki histi bunlar. Ayrı ayrı tehlikeliydiler, beraberken de felakettiler.

İçimdeki burkulmayı önleyemiyordum. Her an arabayı durdurtup bulduğum yere midemde ne var ne yoksa çıkarmak istiyordum. Bu iğrenme değildi, tiksinme değildi; içimde harmanlanmış belirsizlik ve öfkeyi dışa atma istemimin bir neticesiydi.

Arabanın ortamına dolan ağır erkek parfümü bu harmana tuz biber oldu. Neyse ki istifra etmek benim bünyemce kolay bir şey değildi.

Ne kadar süre yol gittik, kaç kilometreyi gerimizde bıraktık bilmiyordum. Açık konuşmak gerekirse, ilgilenmiyordum da. Ağaçlık yollardan geçtik. Bir adres verecek olsam verilemeyecek bir adresi, çığlık atsam duymaya yüksünecek bir ruhu vardı geçtiğimiz yerlerin.

Benimle konuşan adamın bakışlarını ara ara üzerimde hissediyordum. Fakat bunun kontrolden başka bir anlamı olmadığına da emindim. Zira her an bayılacak bir haldeydim, o da bunu fark etmiş olmalıydı.

"Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Az kaldı. Gelmek üzereyiz."

Başımı salladım. Tuncay'ın bir dediğini ikiletmeyen, gerektiğinde tek kurşunla beyinleri ikiye ayıran adamlar bu adamlardı işte. Vicdanlarını içlerindeki kudurmuş öfkeyle susturuyorlardı, o öfke ki sahibini yakan kavuran cinstendi. Yanan hissin sahibiydi de, peki ya yakılan?

Araç durdu. Yayvan oturduğum koltukta oturuşumu dikleştirip camdan dışarı baktım. Yayla evleri gibiydi evin dış dizaynı. Şehrin puslu ve kokuşmuş havasını çekmek istemeyen birinin geleceği cinsten bir yerdi.

"Buyurun."

Adam sürgülü kapıyı açıp bana aşağı inmem için yer tanıyınca atletik bir şekilde arabadan iniş yaptım. Dışarı serindi, tertemiz havası vardı. İçinize çekince gerçek oksijenin farkına varıyordunuz.

Arabadaki diğer adamlar arabada kalmıştı. Benimle konuşan adam önden, ben arkadan yayla evine girdik. Kapıyı yaşlı bir kadın açtı. Onun da bana karşı olan bakışları ışıl ışıldı. "Hoş geldin kızım." Yüz ifademi bir anda samimiyete çeviremedim. Kadının suratına öylece boş boş bakmamak için başımla kısa bir selam verdim. "Misafir odasına götür Uraz oğlum."

Emir demiri keserdi. Kadının komutu üzerine isminin Uraz olduğunu öğrendiğim samimi adam adımlarını o tarafa doğru yönlendirdi. Duvarlarda yağlı boya tabloları vardı. İç açıcıydı ama karanlıktı. "Siz geçin, dinlenin. Tuncay birazdan gelir zaten."

"Tamam."

"Bir şey içmek ister misiniz?"

"Hayır." Üstelemesin diye başımı çevirip diğer duvardaki

resimlere verdim dikkatimi. Bu tavrimi yorumlamış olacak ki, tek kelime etmeden geniş salonu terk etti.

Duvardaki saate takıldı gözlerim. Yediyi on geçiyordu. Saatlerdir yoldaydık, saatin sayıları kaymaya başlayınca en yakın koltuğa bıraktım kendimi. Göz kapaklarım anında kapandı.

Gözlerimi vumunca görme yetimden akan güç işitsel öğelerime dağılmıştı. Yukarı katta bir kapı açıldı. Yavaş adımlarla gıcırdayan parkenin sesi bir kapının kapanma sesiyle kesildi.

Bir kapı daha açıldı. Ardından hemen kapandı. Birkaç saniye sonra tok sesleri merdiven basamaklarında işittim. "Açık konuşayım, gelmezsin diyordum."

Duruşumu da, oturuşumu da hiç bozmadım. Hatta gözlerimi açmadan, "Ama geldim," dedim.

"Ben demiştim demekten nefret ediyorum, Sahil." Sesi daha yakından gelmişti. Salona giriş yaptığını o an anladım.

"Ne demek bu?"

"Terk edeceğini sana söylemiştim."

"Sana yemin ederim," diyerek söze başladı. "Seni böyle bir evde..." Yılbaşı ağacını işaret etti. "Böyle bir ağacın yanında..." Masayı gösterdi. "Buna benzer bir masanın bulunduğu yerde duygularının katili olacak."

Tasvirleri aynı değil dedim onu haksız çıkarmak adına. Zihnim ona haklılık payının bir zerresini bile vermiyordu. Fakat olayın özü aynıydı. Gözlerimi açıp ona baktım. "Beni neden çağırdın?"

Sorumu duymazdan geldi. "Senden giden biri için bitmişsin demektir."

"Bak-" deyip durdum. Vücudumun bugün bana yaptığı ihaneti unutmak istercesine yutkundum. "Bunu sen de ben de biliyoruz ki... bu Baran'a yakışan bir veda değildi. Salak değilsin, anlarsın. O böyle biri değil, belli ki zorunda kaldı."

"Güvendiği kadını harcayacak kadar önemli miydi tehdidin sebebi?"

Her ne kadar güzel adama gücensem ve bu duruma ol-

dukça kırılsam da, içimden bir ses bunların, hiçbirinin keyfi olmadığını söylüyordu. Tuncay'ın amacı tahrik etmekti, başarıyordu da.

"Beni neden çağırdın?"

"Yardımın gerekecek."

"Ne konuda?"

Gözlerini kıstı. "İçinde bana karşı en küçük bir inanç bile yok, öyle değil mi?" İçimdekileri saklayamayarak başımı iki yana salladım. "Seni terk etmesine rağmen hâlâ ona inanmaya devam ediyor musun?"

Şimdi de beni Baran'la vurmaya çalışıyordu. "Benim ona karşı olan inancım da güvenim de hiç eksilmeyecek, Tuncay. Ne yaparsa yapsın, bu hisler aşk gibi sevgi gibi değiller. İnsanın insana karşı gayet de besleyebileceği türden onlar. Belki aşkım zamanla biter, bitebilir, ama benim ona karşı olan inancımı sorgulamak da sana düşmez."

"Pekâlâ," diyerek beklemediğim bir kabulleniş sergiledi. "Sana anlattı mı?"

"Neyi anlatacaktı?"

Derin bir nefes alıp başını çevirdi. Bana bakmadan, "Yangını," dedi.

"Evet, anlattı. Neden anlamadan etmeden intikam kusuyorsun, Tuncay? Bu seni neticeye değil, öfkeye götürür."

Dişlerini sıkarak, "O benim elimden en değer verdiğim şeyi aldı," dedi.

Sinirden saç diplerim kaşınmaya başlamıştı. Misafir edildiğim o salonun geniş havası iyice daraldı. "Sen de ondan ikizini aldın, canını aldın. Yeter artık ya!" Sinem aklıma gelince sesim titredi. İnsan öldürmek, bir insanın canına kastetmek bu kadar kolay mıydı? "Kolay değil. Güçlü bir portreye sığınıyor ama değil!"

"O kalbindeki gücü bileğine akıtıyor," dedi kaşını işaret ederek.

Ufak bir kan topaklanması olmuştu kaşının kenarında. O

varının Mangal'daki maçta olduğunu o zaman anladım. "Sen neden gücünle öfkeni yarıştırıyorsun?"

"Maçta bana ne söyledi biliyor musun?"

Sorum tekrar havada asılı kalınca gözlerimi devirdim. "Ne dedi?"

"Ya da boş ver."

Bir süre suratına bakarak tepkisiz kaldım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Kendine sor, gelince."

"Neden bunca şeyin üzerine senin evine gelsin?"

Kahkaha attı. Histerik attığı kahkahasının kırılma noktaları atladığım bir noktanın olduğunu fısıldadı. "Çok safsın." Cevap vermedim. Gülüşünü sonlandırınca devam etti. "Gelecek." Başını onaylarcasına salladı. Aslında söylediği cümleyle gerçekleştirdiği hareketin bir ilgisi yoktu. Beynindeki konuşmalara başını sallamıştı. "Çünkü sen benim yanımdasın."

"Ona beni rehin aldığını mı söyledin?"

"Hayır, sadece yanımda olduğunu söyledim. O bunu hazmedemeyecek kadar kıskanç bir heriftir."

Tuncay'ın ses tonunda ölümcül bir sessizlik hâkimdi. Yangını anımsarken, annesi ve kardeşini sıfat söylemeden anlatmaya çalışırken ve intikamının soğukluğunu bana hissettirirken gözlerinden, göz rengini göremeyecek kadar yoğun ve kalın bir karartı geçiyordu. Fakat bu karartı zinhar diline gelmiyordu. "Buraya..." deyip kaldım. Vücudumdan sonra kelimelerimin de ihanetine uğrayan biri olarak güçlü durmaya, güçlü kalmaya zorluyordum kendimi. "Buraya benim için mi gelecek?"

"Evet."

"Gelmezse?"

"Kendini çok küçümsüyorsun sen. Onun gözünde düşündüğün yerde değilsin."

Bunu çok kez o da dile getirmişti. Onun için değerli olduğumu söylemişti. Olmuyordu işte, yaygaralar içindeki kalbime bunu anlatamıyordum. Beynim kabul etmiyordu.

Belki de ne zaman onun ilgisine direkt maruz kalsam ar-

dında mutlaka bir şey çıktığı içindi. Tam inanmıştım, Yonca çıkmıştı; tam inanmıştım, beni terk etmişti. Güvenim değil de, inancım sarsılıyordu. Bu sarsıntının temeline girerek kendimi anca toparlayabiliyordum.

"Gelince ne olacak?"

"Bu içinde bulunduğum şey-" İntikamından pis bir şeyi dile getirir gibi konuşuyordu. "Sona erecek."

"Nasıl yani?"

"Tuncay." Salonun girişine yapılan kolonun altında Uraz denen adam duruyordu. Ona seslenince cümlesine başlayamadan arkasına döndü. "Gelmek üzere."

Başını sallayarak ayağa kalktı."Tamam."

"Hanımefendi sizinle mi gelecek?"

Tuncay bana baktı. "Ben götürürüm onu." Ardından hemen adama döndü. "Siz de dağılabilirsiniz artık. Bu kadar." Adam bir şey demeden dışarı çıkınca, "Hadi Sahil," dedi. "Gidelim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Üçümüz için de zor bir gün olacak. Bu güne şahit olacak yere gidiyoruz." Baran'la tanışıklığınız olduğu nasıl da belli, dedim içimden. İkisi de kapalı konuşarak beni delirmeye itiyorlardı.

Koltuktan yavaşça kalkıp yanına gittim. İçimde tuhaf bir his vardı. Korku değildi, heyecan da değildi. Sanırım bu hissin ismi endişeydi.

Onu tekrar göreceğim için içimin derinliklerinde bir güneş açtı. Dün gece onu bir daha görmemek üzere evime geri dönmüştüm. Bu kararlılığın üzerinden daha yirmi dört saat geçmeden onu tekrar görecek olmak beni hem afallattı... hem de... mutlu etti.

İnsanın karşı tarafın hisleri arasında belirsizliğe yüzmesi bu denli kötü bir şeydi işte. Sevgin hakkında tek kelime etmeyen bir adam, senin sevgine karşılık vermemekle aynı acıyı yaşatıyordu aslında. Belirsizlik içinde kıvranmak acıyla eşdeğerdi. Birisi altta kalınca öbürü ezilene yardım ederdi.

Tuncay'la evin kapısına çıkmıştık. Bana arabayı getireceğimi, beklemem söyleyip gitti. Tuhaftı ama içimde bu durumu resmedecek ne bir görüntü vardı, ne de içimde en küçük bir his baş göstermişti. Düşündüğüm, düşünmek istediğim, hiçbir şey yoktu.

Çok beklemeden Tuncay'ın arabası önümde durunca şoför koltuğunun yanındaki yolcu koltuğunun kapısını açıp arabaya bindim. Arabanın kapısını kapatır kapatmaz gaza yüklenip beni önce cama yapışma tehlikesiyle burun buruna getirdi. Kemerimi zor bela takıp koltuğa yerleştim.

"Çok uzun değil gideceğimiz yol. Ama acele etmeliyim."

Başımı sallayarak onayladım. Tüm bu meşgaleye güzel adam için katlanıyordum. Bana onun geleceğini söyleyip beni buraya getirmişti; onu da benim burada olduğumu söyleyerek gideceğimiz vere yönlendiriyordu.

Korkmuyordum, her ne kadar bir şeyler için benden vazgeçmiş olsa da, onun yanımda olacağını bilmek beni ayakta tutuyordu. Katamdaki tüm soru işaretlerine rağmen onun için, hiç acımadan ona zor zamanlar yaşatan adama güvenmek zorunda kalarak onun yanına gidiyordum. Mesele ikisinin arasındaydı, Tuncay'ın neden beni de yanlarında istediğine anlam veremiyordum.

Alacakaranlık serisinin ilk kitabında Bella, "Nasıl öleceğimi hiç düşünmemiştim; ama sevdiğin biri için can vermek ölmek için güzel bir yol gibi görünüyor," diyordu. İrdeleyince bulduğum cümlevi şövle bir incelediğimde haklılık payı kotasını zorluvoraı.

İçimden iç, canımdan can giderken araba yavaşladı. Bir süre sonra da tamamen durdu. "Burası mı?"

Devasa bir fabrikaydı burası. Dışı yıkık dökük değildi, aksine hâlâ işlediği görüntüsü veren bir fabrikaydı. "Evet."

"Gelmiş midir?" Arabanın camından çevreye bakıyordum.

"Gelmemiş." Ona baktım. "Ama çok yolu kalmamıştır."

"İniyorum o zaman."

"In."

Arabanın kapısını açıp aşağı indim. Söylediği gibi ortalıkta kimse yoktu. Ruhumdaki zıt duygular -negatifler ve pozitifler- birbirlerine girdiler. Gelecek diyen yanım, gelmeyecek diyen yanımdan daha baskındı.

"Gel." Fabrikanın kendi gibi büyük kapısını açıp bana geçmem için yer tanıdı. Bana kalsa saatlerce orada onu beklerdim, fakat havanın keskin bir soğuğu vardı.

Dediğini yapıp içeri girdim. İçerisi karanlıktı, sadece çok yükseklerde açılmış kocaman pencerelerden giren ışık huzmeleri konaklıyordu bu fabrikada. Tuncay fabrikanın kapısını açtığında içeriye hatırı sayılır bir ışık bulutu girmişti.

Büyük tahtadan yapılmış kutu görünümlü yapının üzerine çıkıp oturdum. Beklemek özlemekten beterdir, derlerdi. Beklemenin her kademesinde yer almıştı bu beden. Onu hem fiziksel, hem zihinsel, hem ruhsal anlamda beklemiştim. An gelmişti kalmamıştı beklemekten mecalim. Yüzüme her baktığında bakışlarıyla yitirdiğim o mecalin fazlasını vermişti bana. Öyle bir lütuftu ki bu, bırakıp gitmesinin ardından acısını bile yaşayamamıştım. Beklediğim hareket, hiç beklemediğim bir anda olmuştu; olmayacağını düşünürken olmuştu.

Ben orada oturup beklemelere dayanamazken Tuncay'ın kaç sigara içtiğini sayamamıştım. Birini tükettiğinde aradan çok zaman geçmeden diğer dalı yakıyordu. İç sıkıntısından mıydı, yoksa sıkıntının verdiği bir iç acısı mıydı bilmiyordum. Bu iki durumu muhakeme edecek kadar olumlu düşünemiyordum bugün.

Tuncay'ın saati küçük desibelle iki kez tınladı. Saatin tama geldiğini ve nereden baksam bir saattir burada beklediğimizi anlamam beni tedirgin etmeye başlamıştı. Belli etmemiştim ama, "Haklısın sanırım, Sahil," deyince tedirginliğim büsbütün arttı. "Gelmedi."

Geleceğine inanan baskın taraf o an gelmeyeceğini savunan tarafıma ezildi. Yutkunamadım. Kelimeler dilime gelip bir

iletişim gerçekleştirmediler, kelimelerim bir bütün oluşturup kendilerini bir paragrafa adamak istemediler.

İçimden iç, canımdan can giderken içim yanmaya başladı. Yanan parçalar bir anda iç organlarımı tutuşturmuş gibi hissettim. Göğüs kafesimin tam orta yerine düşen yangın, yüreğimi en derinden sızlattı.

"Gidelim mi o zaman?"

Bakışları bana döndü. Ayağa kalkıp sigarasını söndürdü. "Gidelim."

"Hani az bir yolu kalmıştı?"

"Onu izlemesi için birini göndermiştim. Evden çıktığında haber geldi. Biz de buraya geldiğini düşünüp durumu fazla irdelemedik." Anlar babında başımı salladım. "Görünen o ki, evden buraya gelmek için çıkmamış."

"Anladım."

Başıyla kapıyı işaret edip o tarafa ilerlemeye başladı. O an yapacak hiçbir şey yoktu. Arkasından ilerlemeye başladım.

Fabrikanın soğuk tabanını geride bırakırken eşikte durdu. Nasılsa benim geldiğimi anlayınca eşikten çekilir ve arabasına doğru yol alır diyordum. Ama öyle olmadı. Kolumda hissettiğim amansız acıyla birlikte geri savruldum. Bu aldığım darbenin nedenini sorgulayamadan dudaklarımdan bir çığlık yükselmişti. "Sakın oradan kıpırdama!"

Kolumun acısını sanki dindirecekmiş gibi sımsıkı sıkarken, sert üslubunun aksine daha usulca, "Ne oldu?" diyebildim.

Kapının çıkışına sırtını verip yanıma geldi. "Geliyor. Kapıda bekleme. İlerle şu tarafa." Ne? Geliyor muydu? "Kime diyorum?!" diye bağırınca şaşkınlığım irkilmeye bıraktı yerini. Kalbimin bir anda hoplamasının sebebini buna bağladım.

Dediğini yaparak kapıdan on adım uzaklaşıp kutu yığının üzerine tekrar oturdum. Dışarıdan sesler bekledim ama ses gelmiyordu. Sadece kapıya yaklaşırken toprağı ezen ayak seslerini işitebilmiştim.

Tuncay kollarını iki yana açtı. "Hoş geldin, güzel adam.

Gözlerimiz yollarda kaldı." Az önce kederinden sigarasının birini yakıp birini söndüren adamın şimdi ukala hareketler takınmış olmasını hayretler içerisinde izledim.

Şu an ilgilendiğim nokta bu değildi. İlgilendiğim nokta şuydu: Tuncay intikamından direkt onunla iletişime geçmiş ve acelesine kurban gitmişken Baran'ın bakışları bir kez bile ona kaymamıştı.

Fabrikaya girdiği an bakışları hemen beni bulmuştu ve Tuncay'ın söylemlerine rağmen bakışlarını benden çekmemişti.

İçimde baş gösteren bir güç gidip ona kocaman sarılmam için adeta yalvarıyordu. Bu haykırışın sebebiyet veren güç benden başka tarafa bakınca düşüncelerim kesildi. "Gel dedin, geldim. Ama böyle anlaşmadık biz."

"Korkma, ona bir şey yapmam. Senin kadar vicdan yoksunu değilim ne yazık ki."

Vicdan yoksunu mu? Baran mı? O en çok vicdan azabından korkardı. Vicdanının azaplar içerisinde kıvranmasından korkardı. "Gitsin o zaman."

Tuncay'la aynı anda, "Hayır," dedik.

Bakışları bana döndü. Bölünmeseydi yine öyle uzun uzun bakardı, biliyordum, ama Tuncay, "Benimle gelin," deyince ikimiz de ona bakmak zorunda kalmıştık.

Tuncay'ın ayak sesleri fabrikanın ilerilerine doğru yankılanırken ne ben yerimden kıpırdayabildim ne de o adımını bir santim ileri taşıdı. Yapamadık. İçimde dinmeyi bekleyen fırtına daha da körüklemişti ateşini. Önüne geleni yerle bir ediyor, ütopyamı baştan aşağı talan ediyordu. Tuncay'dan uyarı gelince yerimde huzursuzca kıpırdanıp ayağa kalktım.

Benim hareketlenmem onun adımlarına can verdi, güç yükledi. Tuncay'ın gittiği yere doğru giderken saniyeler kadar kısa bir sürede bana yetişip yanıma geldi. Bir şey konuşmuyordu ama girdiğimiz koridor dar olduğundan ara ara kollarımız birbirine sürtüyordu. Kırgınlığımın bir bedeli olarak kolum

ona bir daha çarpmayacak şekilde göğsümde bağladım.

Belli ki beklemediği bir hareketti. Tıpkı beklemediğim anda beni bırakması gibi. Koridora odakladım kendimi. Ne zordu Yarabbi! Kaybetmekten korkacak kadar severken ona bu kadar uzak davranmak zorunda kalmak ne zordu.

Koridor pas içinde kalmış, üst kattan daha büyük bir depoya açıldı. Büyük şalter kollarını kaldıran Tuncay bir anda loş ortamı ışığa boğdu.

"Bu böyle olmayacak, Baran..." dedi. Bir adamın belki de görülebilecek en acınası halini görüyordum o an. "Yardım et." Çok fazla ruh hali değişikliği yaşıyordu. Baran da öyleydi, söylediğine göre ben de öyleydim, ama onun kadar değildi. Bundan emindim.

"Saçmalıklara inandığın sürece sana yardım edemem."

Duygudan yoksun bir gülümseme gönderdi. "Yalanlara inandığımı mı savunuyorsun hâlâ?"

"Evet."

"Annem öldü lan benim!" diye gürledi. "Gerçeği bilsem ne olur, bilmesem ne olur?!" Az önceki hali tekrar ruh hali değişikliğine uğrayınca birden esip gürlediğinden ortamdaki havayı gerdi. Sağlıklı düşünemediği de belliydi. Gerçeği duysaydı, birilerinin hayatı değişebilirdi. Bunu anlayamayacak kadar gözlerine sürme çeker gibi, kin çekmiş bir herifti. "Sen iğrenç bir adamsın, Uysal," dedi cümledeki her kelimenin üstüne basarak.

Baran güldü. "Eksik insanlar, karşıyı kendi eksiklikleriyle vurur, derler. Doğruymuş meğer."

"Ben buraya laf oyunları oynamaya gelmedim." Arka cebinden bir tabanca çıkarıp Baran'a doğrulttu. O silah belden çıkarken ortamda küçük bir çığlık yankılanmıştı. Çığlığın sahibinin ben olduğumu kestiremiyordum ama biliyordum.

"Korkma," dedi Tuncay, Baran'la göz kontağını bozmadan. "Korkacak bir şey yok."

"Tuncay Yücel'e böyle alaturka bir şey yakışır mı?" Baran, Tuncay'ı küçümsediğinin sinyallerini verince kolunu tuttum.

Ama o Baran'ı duymazdan geldi.

"Rus ruletini bilir misin?"

"Tabii," dedi Baran kafasıyla da onaylayarak.

"Var mısın peki?"

Derhal araya girdim. "Sa- saçmalamayın! Siz ne yapıyorsunuz ya?! Siz çocuk musunuz?" Söylediğim cümlenin mantık dışı oluşunu cümle ağzımdan çıktıktan sonra fark edebilmiştim, lakin önemsemedim. Cümlenin nasıl çıktığının şöyle bir ortamda lüzumu yoktu.

"Affına sığınıyorum, Sahil ama... ben hiç Rus ruleti oynayan çocuk görmedim." Durdu. "Hem bu biraz farklı olacak. Biz birbirimize ateş etmeyeceğiz." Son cümlede silahın namlusuyla hem kendini, hem Baran'ı işaret etmişti.

"Madem bu dünyada iki pislik olarak sen ve ben varız, o zaman onu buna alet etme." Baran'a baktım. Şaşkınlığımı bastıramayarak ona baktım. Ciddi ciddi kabul edecekti.

"O çoktan alet oldu, Baran," dedi Tuncay. "O sana istediğin güveni verdiği gün bu husumete dahil oldu." Tuncay diye biri yoktu karşımda. Hırsın ete kemiğe bürünmüş hali vardı. İnsanın içini intikam duygusu ancak bu kadar kaplayabilirdi cümlesinin açık ispatıydı.

"O bunu hak etmiyor ama."

"Sevdiği adamı öldürmeyi mi?" Güldü. "En başından beri bu kızın hakkı o."

"Sopa olayında intikamını aldırdın zaten ona. Kıza daha fazla zarar verme, Tuncay." Benden mi bahsediyorlardı?

"Ya şu aranızdaki çekişmeye bir son verin artık, ne olur."

Tuncay, sanki tekrar beni duymamış gibi, "Ne olur daha fazla acı çektirirsem?" diye Baran'a sordu. Benden bahsediyorlardı.

"Çok klişe olacak ama, seni öldürürüm."

Tuncay'ın pis kahkahasının her bir tınısı, iğrenç bir mide bulantısı eşliğinde kulaklarıma doldu. "Sen mi?" Pis kahkahanın kırıntılarını toplarken, "Yakarak mı?" dedi.

"Değer verdiğine karşılık, benim değer verdiğimi aldın. Annene karşılık, Sahil'i benden alırsan, senin için hiç iyi olmaz. Bundan emin ol."

"Sinem'in hıncını çıkarırsın diye umuyordum ama sen kılını bile kıpırdatmadın. Zavallı Sinem." Gözyaşlarım kalbime dolmuştu sanki. Orada, tam kalbimin üzerinde kara bir ağırlık vardı. "Bence bu konuyu daha fazla uzatmayalım." Doğrulttuğu silahı indirdi. Arka cebinden kalın, siyah bir bez çıkarıp Baran'a fırlattı. "Kapat kızın gözlerini."

"Ne oluyor?" diye Baran'a endişeyle sordum. Tuncay'ın attığı bezi havada kapan Baran, benimle tek kelime etmiyordu.

"Bu husumete bir son veriyoruz, Sahil. Ve bunu biz değil şans sonlandıracak. Hazır mısın?"

Baran, belimden kavrayıp beni kendine çekti. Ve bu hamle gözlerimi bağlamak için değildi, sarılabilmek içindi. "Neden gözlerimi bağlayacaksınız peki?" Sorularıma doyurucu cevaplar alamıyordum. Alamadıkça da sinir kat sayılarım kendini beşe katlıyordu. "Baran anlatsana."

Saçımı öptü. "Korkma, Çirkin'im," diye fısıldadı kulağıma.

"İkinizin de bu oyundan haberi vardı yani, öyle mi?"

"Tahmin etmek zor değil. Korkma. Korkarsan ya da ağlarsan kaybederiz." Arkama geçti. "Kaç atış yapacak?"

"Beş."

"Ne?!" diye haykırarak -arkama- Baran'a döndüm.

Baran bu tepkimi görmezden gelir gibi, "Beş atış yapacaksın, Çirkin'im..." diye açıklamaya başladı. "Onun elindeki silahla." Söylenenler, yapılanlar, imalar, gelinen yerler bir bir yapboz parçası gibi yerine yerleşiyordu. Şoktan dolayı tek kelime edememiştim. Belli etmiyordum ama bu yakıyordu. "Dur, sakin ol."

"Nasıl sakin ol ya?!" Kolumu tutan elini kendimden uzaklaştırdım. "Ne halin varsa gör, tamam mı?"

Baran bu sefer ellerimi tuttu. "Sen beni seviyor musun?"

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?!" diye bağırdım. "Öleceksin belki de geri zekâlı!"

"Oyunun amacı bu zaten," dedi Tuncay yarım yamalak gülerek.

Baran bu defa ellerini yanaklarıma koydu. "Benim en değerlim..." Alnını alnıma yasladı. "İlerisi için bunu yapman gerek. Benim için... bizim için."

Ağlamak üzereydim ama yine tutulup kalmıştım. Yine yapacak bir şeyin kalmamasıyla beraber hissizliğin omzuna kolumu atıp ağlayamıyordum. "Bunu neden bana yapıyorsun?" dedim fısıldayarak.

"Altından kalkacağını biliyorum. Ve sana söz veriyorum, bir daha böyle şeylere bulaşmayacaksın."

"Ölürsen..." Aslında başka bir şey söyleyecektim ama devamlı ölümü anmak ürkütücü geliyordu. "Ben o eve giremem."

Alınlarımızı ayırıp sarıldı. "Yaşarsam... daha başka bir hayatımız olacak."

"Bitti mi konuşmanız?"

Tuncay'ı duymazdan gelerek başımı Baran'ın omzuna gömdüm. "Korkuyorum." Ellerim titriyordu. Bunu o da biliyordu.

"Tuncay," dedi, Tuncay'ın arkasında kalan kapıda beliren bir kadın silueti.

Sesi fazla tanıdıktı, öyle ki bu sesle bir ömür birlikte zaman geçirmişim gibi bir tanıdıklıktı. Kalbim bu sesin verdiği etkiyle hızla çarparken zihnim sesin ona ait oluşunu reddetti. Reddettiği her düşünce çatladı ve çatlayan parçaların üzerini toprak kapattı.

Tuncay arkasını dönüp kapıdaki yüzü görünmeyen kadına baktığında, yüzünü görebilmek için eliyle gözüne gelen ışığı siper etti ama başarılı olamadı. Karşısında bir kadın olduğunu görünce bunun bir tehlike olmadığını düşünmüş gibi, alaylı bir tavırla, "Sen de kimsin?" dedi.

Baran'a baktım. Sakin bir şekilde olup biteni izliyordu; yüzünde ne bir şaşkınlık ne de bir korku vardı. Güzel adamı, bu defa kaderine boyun eğmiş gibiydi. Bu içimi sızlattı.

Kapıdaki kadın bize doğru ilerlemeye başladı. Yürüyüşünün bile zihnimdeki kişiyle aynı olması beni hayrete düşürmüştü. Mantığım bu düşüncemin ense köküne odunla sert bir darbe indirdi. "Kendi ütopyanın esiri olma. Hükmedeni ol," diyen zihne burun kıvırdım.

Kadının silueti siluet olmaktan çıkıp kendi görüntüsünü vermeye başladığında mantığın düşünceme indirdiği sert odun, kuş oldu. O kuşun ardında bıraktığı bir adet tüy, ütopyama armağan olarak verildi.

"Ben daha konuşmadım."

Kadın bir adam sevmişti. Adamın buzdan kaleleri vardı ve kadın onu o kalelerde yaşıyor sandı. Hâlbuki adamın o kalelerin çok uzağında bir evi vardı. Buzun soğukluğundan adamın da nasibini aldığını öngören kadın, adamı uzaktan sevdi. Sevdikçe güzelleştirdi. Adam, zihninde, kalbinde, kalplerde güzel adam mertebesine erişti. Adam, kadının uzun tırnaklarını geçirdiği kalbini ondan çekip alamadı. Kadının kalbiyse, iki güçlü yumruğun arasındaydı.

Ve adam, bir kadını sevdi. Ama sevgisi aşk gibi, saf sevgi gibi değildi. Öyle ki bu sevgi, kadını en yüksek mevkilere çıkarmaya yeterdi.

Adamın buzdan kalelerine prenses olamadı kadın. Çünkü adamın ellerinin sıcaklığı eritti o kaleleri.

Derin bir nefes almaya çalıştım. Çünkü duyduğum ses, bu... Güzel adam elini başımın arkasına koyup omzuna bastırdı. Ellerimi göğsüne koyup onu geri itip sesin sahibine daha yakından bakmak istedim ama izin vermedi. "Baran?" İstemsiz olarak sesli bir iç çekişle ağlayış koyuverdim. "Baran?" Saçlarımı okşamaya başladı. Geçtiğini bildiren kısık sesi nöbetini geçirmek içindi. "Baran, Sinem mi o?" Gözyaşlarım istemsiz olarak akıyordu. Baran'a her seslenişimde sesimi emen ceketi atmosfere boğuk, anlaşılmayan sorular gönderse de o duyuyordu. Duyuyordu, biliyorum. "Sinem mi geldi?"

"Lan siz dalga mı geçiyorsunuz benimle?!"

Her kalkışın bir çakılışı olduğunu, her düşüşün de bir kalkışı olduğunu bilmeliydi insanoğlu. İnsanoğlu korkar, insanoğlu kaçar, insanoğlu kırar, insanoğlu kırılır... Ama her

düştüğünde yanında birinin olmayacağını bilmez insanoğlu. O hep birini ister yanında; en yalnız kalmak istediği anda bile. Olmayınca da yıkılır; doğal olan şeyleri kafasında büyütür de büyütür.

"Sizin pisliğinizden yaşarken kurtulamazdım." Gözyaşlarım hıçkırığa dönüşmüştü. "Ama sizin gibi insanlar için de hayatıma son veremezdim."

Onu görmek için Baran'dan kurtulmaya çalışıyordum ama buna kativen müsaade etmiyordu. Çarevi ona sarılmakta buldum. "Bırak beni... Ben de görmek istiyorum."

Ondan tamamen kopmama izin vermedi ama başıma baskı yapan elini serbest bıraktı. Başımı Sinem'in sesinin geldiği yöne çevirip ona baktım. Güzel adamın göğsüne yasladığım sol yanağım ve onun kalbinin atışıyla aldığım güçle gözyaşlarımı beslememeye çalıştım ama nafileydi.

Sinem'in bakışları bana döndü. Hiçbir şey söylemedi, söyleyemedim. Nasıl derdim, ne derdim?

Böyle bir durumda ne denirdi?

"Sahil..."

"Ama seni ben buldum," dedim fısıltıyla. "Seni hastaneye ben götürdüm."

Tuncay beni duyamayacak kadar doluydu, Sinem bana bunun cevabını veremeyecek kadar Tuncay'ın bakışlarına maruzdu. Bundan dolayı cevabı güzel adam verdi. "Oydu zaten. Ölüme mevdan okudum demek istiyor. Ölmemek için ölmek gibi."

Sinem, Baran'a gülümsedi. "Belki de küllerimden yeniden doğmuşumdur."

"Bu kadar şamata yeter," diyen Tuncay'ı duyduğumda kendini hemen toparladığını anladım.

"Özür dilerim..." Sesi boğuk boğuk çıkmıştı. Araya sıkışıp kalmışlar gibi, çaresizliğin süslediği pastayı yemiş gibi, okyanusta ansızın bir ağa takılan martı gibi. "Korkma, korkarsan beni vurursun."

Benden ayrıldıktan sonra bir süre vereceğim tepkiyi izledi. Ama tepki vermedim. Avucunda tuttuğu bezi nasıl sıktığına ben şahittim, gözlerindeki o çaresizliğe ben şahittim.

Fazla baskı yapmadan bana arkamı döndürdü. Bir anda sivah bezin yumuşak yüzeyi göz çevremi istila etti ve görüşüm kesildi.

Kendi buhranında ağlayan atmosferi ne paklardı? Alnımdan bir damla terin aktığını hissettim. Bu his içimi gıdıklasa da korkum geçmedi. Karşımdaki her kimse, silah eğer patlarsa ölecekti. Bu düşünce tüylerim diken diken olmasına sebep oldu. Ve buna benim sebep olacağım gerçeği beynimi kemiriyordu. Bu hissiyatın devirdiği hüzün hat safhadaydı. Derin bir incelikle vücudumun her yerine dağıldı, güçlü bir etkiyle en olmadık yerden kalbimi çatlattı.

Titreyen elimde daha önce hiç tutmadığım cisim yanıma emanet gibiydi. Bu atmosferden sadece ikimizin kesin çıkacağı barizdi. Halinden muzdarip, can çekişen ayaklarımaysa acıdım.

"Hadi," dedi Tuncay. "İlk atışta bitebilir bu soğuk savaş."

Derin bir nefes aldım. Ağzımdan tekrar aldım. Bütün konsantrasyonumu toplayıp Tuncay'ın tarifiyle beraber tetiği çektim. Oluşan o tık sesi, kalbimin bir atışını sekteye uğratmaya yetti. Bu hareketimden sonra sanki daha ağırlaşmış gibi gelen silahın dili olsaydı da, anlatsaydı çektiğimi.

"Üç-" dedim ağlamaklı sesimle. "İki. Bir." Elim tir tir titriyordu. Ayakta duramayacak gibi hissediyordum. Silahın ateş etme noktasında olan işaret parmağını hızla indirdim. Koskoca fabrika küçük bir çıt sesi duydu. Silah patlamamıştı.

"Çek tekrar tetiği," dedi Tuncay. "Az önceki gibi." Dediğini yapmamak gibi bir lüksüm yoktu ne yazık ki. İşte bu rahatsız ediciydi. İstemeye istemeye bir şeyler yapmak insana dokunuyordu. Hele ki, sevdiğin birinin hayatına karşılık bunu yapıyorsan bu çok ağırdı.

Silahı tekrar doğrulttuğumda az önce o çıt sesiyle beni terk eden korku, daha güçlü geldi bu defa. Karşımda Baran yokmuş

gibi düşünüyordum. Orada bir yerlerde Baran'ın olduğunu katiyen reddediyordum. "Sendeyiz, Sahil."

"Üç-" dedim tekrar. "İki-" Yutkundum. "Bir." Kısacık bir an sonra gözlerim her ne kadar bağlı olsa da gözlerimi sımsıkı yumup işaret parmağımı ateş eden yere bastırdım. O tanıdık çıt sesi tekrar geldi. Silah yine patlamamıştı.

"Evet, yine aynı şekilde tetiğe basman gerekiyor." Dediğini yaptım. "Ellerin her atışta daha çok titriyor. Namlunun ucundakini değil, diğerini öldürürsün silah patlarsa." Öldürürsün... sen öldürürsün.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Baran'a verdiğim güçlü kalma sözümü tutamayacağım diye ödüm kopuyordu. Bu histen nefret ediyordum.

Her aklıma geldiğinde.

Her defasında.

"Hazır mısın?" diye sordu Tuncay. Neden hep o konuşuyordu? Neden Baran'ın sesi soluğu çıkmıyordu?

"Neden hep sen konuşuyorsun? Baran?"

Ortamda yine soru işaretleri yüzerken bu hayattaki en esaslı okları yiyen kendime bir kez daha acıdım. "Buradayım, bebeğim, ben." O ses tonu içimi titretti. Her zamanki güzel adamım, bu defa güce mi muhtaçtı? Silahın hedefine kendisini koyarken gelen cesaret, onun gücüyle mi takas edilmişti?

"Hadi, Sahil. Bas şu tetiğe." Tuncay'ın sesi, Baran'ın sesine nazaran daha kanlı canlıydı. İşte bu beni yıprattı. Sanki karşımdaki Tuncay'mış gibi silaha daha sıkı sarıldım. Kalbim, karşımdakinin bas bas Baran diye bağırsa da, beynim pes etmişçesine susuyordu. Vicdan ise kendini odasına kapatıp perdeleri çekmişti. O yazarların, şairlerin bahsettiği yalnızlık sanırım tam olarak buydu. Mevzubahis olan insandan ötürü yalnızlık değildi; onların anlatmak istediği kalpsel yalnızlıktı.

"Sahil?" dedi Baran benimle ciddi bir şey konuşurken kullandığı ses tonuyla. "Şu an kafanın ne kadar karışık olduğunu, korktuğunu biliyorum. En içinden çıkılmaz düşüncelerin ve olayların ne düşünecektin, onu hatırla."

Ve o gece tiz bir çığlık yükseldi genç bir kızın kalbinden; ve sonra bağırdı: "Soğuk!" diye.

"Acele etme sen, zor biliyorum, bebeğim. Sen ne zaman iyi hissedersen o zaman ateş et. Gerisini karanlığa bırak."

"Karanlık hâlâ bizim mi?" dedim ağlayarak.

"Her daim."

"Seni çok sevdim ben. Bunu bil, olur mu?" Boş olan elimle, beze uğramadan yanaklarımdan akan yaşları sildim. "Seni kırdıysam özür dilerim. Kırdıysam sevdiğimdendir zaten."

"Baran'ın Sahil'i . En kıdemlisinden." Sesine bir anda acele ettiğine dair bir his karıştı. "Seni üzdüm, kırdım biliyorum. Ama sen daha fazla üzülme diye yaptım. Seni bırakmadım ben, bırakmam. Annem istediği için kısa bir zaman ayrı kalacaktım senden, kendimi senden ayrı tutmaya çalışacaktım."

"Ben demiştim zaten," dedim heyecanla. "Duydun mu, Tuncay?"

Bevin bir anda şaha kalktı. "Ateş et artık, ne olursa olsun bundan sonra, yeter!" diye isyan bayraklarını arşa çıkarırken büyük bir güç tetiğe bastırdı.

Silah, gürültülü bir şekilde patlayıp karşımdaki iki adamdan birini inleterek gürültülü bir şekilde yere düşmesini sağlarken silahın yere düştüğü gerçeği çok sonradan beni buldu. İki elimle ağzımı kapatıp sessiz gözyaşlarımı içime akıttım. Gözümdeki siyah bez, gözyaşlarımı emiyordu. Bu da ortaya içinde volkanlar patlatan bir ben ortaya çıkarıyordu.

O silah, o gece büyük bir gürültüyle patladı ve biri en değerlim olan karşımdaki iki adamdan birinin beynini dağıttı. Zihnim ısrarla Baran olmadığının sinyallerini verirken hissizlik ne demekmiş onu tattım.

Vurduğum adam Tuncay olsaydı, Baran yanıma gelip çoktan bana sarılmıştı. Korkmamam için telkinler vermiş, sıcacık kollarında bana yer açmıştı. Tıpkı Sinem'in ölümünü öğrendiğim günkü gibi bir soğukluk kapladı içimi. Titretti. Bir meleğin sağ kanadı sanki bana değmiş gibi bir esinti yaladı tenimi.

❧

Hayatımız boyunca kaybettik biz aşkı.

Aşkın o en endamlı kısmını kaybettik. Geçmiş aşklarla günümüzdeki aşkların arasındaki fark bariz belliydi, karşısından sorgusuz sualsiz sevgi bekleyen kimsenin vay halineydi.

Hayatımız boyunca da kazandık. O saf öfkeyi, nefreti, kini...

Peki neye yaradı bu öfke? Kime faydası oldu bu nefretin? Kin düzeltebildi mi zihnini aşındıran o soysuz sebepleri? Nefret ettiklerin kurtarabildi mi seni?

Kaybettiğimiz şeyleri geri döndürmeye çalışmak uçurumun kenarında amuda kalkmak gibiydi. O halde elimizdekilerin kıymetini daha iyi bilmeliydik, bizi bırakmayanlara daha sıkı sarılmalı ve onlara sevgimizden daha yoğun vermeliydik.

Giden zaten gitmişti. Bu eksilişin mükâfatı kalanlara aittı.

Elini belime koyunca kollarımı boynuna doladım. Şarkının ritmine göre yavaş adımlarla ayaklarımı bir sağa bir sola hareket ettirirken, usulca dans ederken, bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Ama ben onun gözlerine bakamıyordum.

"Sor," dedi.

Bu defa istemsizce kalkan başım, onunla göz göze gelmemi sağladı. "Nereden anladın?"

"Neyi?"

"Soru soracağımı."

Sağ elimi boynundan çekti ve avucunun içine alıp kalbine

bastırdı. "Ben senin kalbinden geçeni daha kalbin duymadan anlarım, Çirkin." Gülümsedim. Gözlerinin kahverengisi fazla yoğundu. Saçlarının her bir tanesinden buram buram tutku akan adamın bu defa bakışlarından da buram buram tutku akıyordu. "Yine daldın."

"Dalmadım, bir şey düşünüyordum."

"Ne düşündün?"

"Aslında şanslı biri olduğumu."

Kaşlarını çattı. "Elbette ki şanslısın."

Nedenini bilmiyordum ama insanın şanslı olduğunu bilmesi ağır bir duyguydu. Yani benim için öyle olmuştu. Lafı değiştirmek babında, hem de fikrini öğrenmek için sordum: "Bu hayattaki en büyük zenginlik nedir sence?"

Alnını alnıma yasladı. "İnsanın hayatında gözü kapalı güveneceği birisinin olması."

"Neden bana Sinem'i sakladığını söylemedin?"

Alnını alnımdan uzaklaştırdı. "Söyleyemedim. Sen kimseye söylemezdin, biliyorum. Ama gözlerin seni ele veriyor, Çirkin."

"Ne kadar üzüldüğümü gördün." Anlık gelen sinir bulutuyla başımı başka yöne çevirdim. "Üstelik Onay'ın annesinin yanında kalıyormuş. Bu kadının aramızda ismi kaç kez geçti."

İkinci önerimi duymazdan gelerek ilk cümlemin savunmasını yaptı. "Kendi soğukkanlılığım senin de üzüntünü yatıştırır diye düşündüm ama..." Durdu. "Öyle olmadı."

"Yine de bana söyleseydin keşke."

"Sezdirdim, hem de kaç kere. Anlamadın."

"Sinem'i öyle görünce, doktoru kulaklarımla duyunca nasıl sezmemi bekledin güzel adam?"

Kafasını 'haklısın' manasından salladı. "Doğru. Haklısın. Ama benim de bazı şeyleri riske atmamam lazımdı." Bakışlarımı ondan çekip gözlerimle Sinem'i aradım. Bulunca bir süre onu izledim. Baran da bunu fark edince kafasını çevirip baktığım yeri izlemeye başladı. "Boş ver," dedi. "Sonuçta burada.

Yanımızda."

"Orası öyle tabii." Sinem'in şişirdiği balon çok şişip patlayınca yüzünde oluşan o yüz ifadesine güldüm. "Deli."

"Her şeyi gördüm de, bu kızın büyüdüğünü göremeyeceğim herhalde."

"Söyleme öyle. Biz onu böyle seviyoruz. Ciddi, ağırbaşlı bir Sinem düşünemiyorum ben."

Az önceki cümlemi taklit ederek, "Orası öyle tabii," dedi. Dalga geçmesine gözlerimi devirdim.

Başımı göğsüne yaslamış, bir yandan onun adımlarına ayak uyduruyordum. Buzdan kalelerini eriten güneşiydim ben onun. Bana hediye ettiği kolyedeki simgenin anlamı bundan geliyordu. Bilmeyenler için sıradan bir kolyeydi ama işin içine girildiği zaman sıradanlık yerini çok özel bir eyleme bırakıyordu.

Başımı göğsünden ayırıp ona bakınca bakışlarımız birbiriyle buluştu. Güldü. Gülüşü bulutlar gibiydi.

Bir kış vaktiydi. Her gece odasının kapısını aşındıran karakterleri o gece evin tenha sokağından bile geçmek istemedi.

Yazı yazarken masada kavgalar ettiği, nice tartışmalardan sonra pes ettiği o amaçsız ama ilham dolu konuşmaların nazarında sarf edilen çaba artık yoktu. Karakterler ve zihnindeki rüzgârla Kaf Dağı'na çıkan olaylar yoktu. Sadece umut vardı.

Geriye sadece gece kaldı.

Saat gecenin en yorgun vakti. Onun yorgunluğunu gördükçe kendi yorgunluğumu hiçe sayıp kırılmışlıklarımı kovalıyorum ama gitmiyorlar. Hissizliğin bana emanetinden, çocuklarından, kaçmak istiyorum. Ama ne kaçabiliyorum, ne de kalabiliyorum.

Kırılmışlıklarım, bu kararsızlığın labirentinde beni takip ediyor. Labirentin duvarları demirden. Soğuk.

Başucumda pürüpak bir neşe.

Kolyemi tuttum. Ben onun buzdan kalelerini nasıl eritirdim güneş olmadan, diye düşünmüşlüğümün üstüne bu kolye

benim hazinemdi. Utopyamın tek temeli, en hoş sebebi.

Gözlerimin içine, ta kalbimden gelen hislere baktım. Baktığım ama göremediğim yegâne şey-

Şimdi gözlerimizi kapatın ve bu seri için bir son hayal edin. Yazar bunu yapamadı. Serinin bu kitabına bir son yazamadı. Hiçbir son zihnimizden, kalbimizden geçtiği kadar özel olamaz. Zihnimizde yankılanan o şatafatlı sonu düşünün. Bu bir farklılıktır, okurun kitapla yalnız kaldığı yegâne andır.

KAKTÜS TEAM

Güzel okurum,

İsmini, yaşını, nerede yaşadığını, kim olduğunu, cinsiyetini, nasıl bir fiziksel özelliklere sahip olduğunu, içinde kopan fırtınaların temelini kazan sebepleri, kitabı nereden keşfettiğini, aileni... bilmiyorum.

Ama şunu biliyorum ki, bizler çok şey yaşadık. Acının her düğümünü gören bizler için yarın güneş doğmayacak mı sanki? Doğacak, hem de öyle bir doğacak ki benim okurlarımın üzerine... Kırılan bütün kelimeleri bir cümleye adayacak kendisini.

Şunu biliyorum ki, bileğin güçlü olmasa da kalbin güçlü senin. Varsın bileğinde güç olmasın, kalbinle yen sen. Mağlubiyetin her evresi şatafatlı, yenilginin her zerresi acı.

Bildiğim nadir şeylerden birisi de, beni gören görmeyen, duyan duymayan, anlayan anlamayan binlerce insanla aramda kansız bir bağ oluşmuş olması. Tuhaf gelecek ama şu iki kitap sürecinde onlara alışmış olmam ve bu alışmışlığın verdiği kuvvetle onlara doğrulttuğum o güven... başka. Bambaşka.

Sana, size, umut olsun bu seri. Umudunuz da kendinizden büyük olsun. Olsun ki, senden başka kimse yıkamasın önüne çıkan engelleri.

Beyniniz duvara hızla çarpıyor ve yavaşça yere doğru kayıyormuş hissi başladığı zaman yazmaya başlıyorsunuz. Bende öyle oldu. Ve yazmaya başladığım gün beynimdeki sesler sustu.

Yaz. Sen de yaz. Yazdıkların kitap olmaz belki ama sen yaz. Yaşadıklarını yaz, acılarını yaz ama bilhassa unutmak istediklerini yaz.

Sen öyle mi yapıyorsun dediğinizi duyar gibiyim :)

Ah be okurum, kalbi de ruhu kadar güzel okurum, yaşadıklarımı unutmak isteyen biri değilimdir ben. Öyle olsaydı, unutmak istediklerimi alsaydım kaleme, söyleyebilir miydim bunu sana?

Neyse, şu an sınavına hazırlanıyorsundur belki. Ya da önemli bir iş için hazırlık yapıyorsundur. Sonucu meçhul bir mücadelede sen de kürek çekiyorsundur biliyorum. Ama sen de şunu bil ki, geçecek. Hepsi geçiyor. Geçmeyen ne var ki?

Zaman her şeyin ilacı gibi klişe bir cümleyi de şuraya iliştireyim. Ölümden başka her şeye çare var, okurum. Olmuyor deme, daha iyisi olacaktır; o yüzden olmuyordur.

Güzel şeyler yaşanmak için var. Lakin acılar da çekilmek için var olmuştur. Önemli olan bu iki tezatlık karşısında senin karşılarında nasıl durduğundur. İşte ben kendi duruşumu yazdım. Ve kurban olarak da güzel adamı buldum kendime.

Bugüne kadar istemediğiniz şeyler yaşamış ve yaşıyor olabilirsiniz. Sırtınıza ağır ağır yükler binmiş olabilir, hatta bazen nefes bile alırken zorluk çekiyor olabilirsiniz. Olur öyle, demeyeceğim. Olmasa keşke. İnsan bir derdini kendi başına göğüsleyince kendini kahraman sanıyor. Bunu gören hayat da durur mu, yapıştırıyor öbür derdi.

Hayatınız boyunca cümlelerimin gücü üzerinizde olsun. Kalkan olsunlar üzerinize, her türlü olumsuzluğu uzaklaştırsın sizden, sizlerden. Bir kelimem yanınıza arkadaş olsa bana yeter zaten.

Yalnızlık güçlü tokmak darbelerini dört bir yanına indirirken, acı bir yük olup kalbinin üstüne otururken, ve hüsran gece olup ruhuna kelepçe takarken, kendi ücra ütopyasında çarçur edilmiş ilhamları adam etmeye çalışan bu kızı unutmayın.

Kitaba bir son yazamadım.

Çünkü biliyorum, okurum. Sen benden daha iyi bilirsin.

27.08.2016
SAAT: 22:16

Çekip gitmek kolaydı, beynini kaldırımın köşesine bıraktığında.
Bırakmak da kolaydı, arkanda bırakacak biri olmadığında..
Hiçbir şey olmamış gibi çekip giden, kalpleri hunharca katlederek bırakanların bu hayatta mutlu olacağına inanmıyordum. Zamanla bu inanç alev aldı; hislerimi sıcaklığında kurutarak bana o sonsuz vefayı bıraktı.

Vefa, benim ütopyamın adıydı.